

സ ട്രൈബ്യൂണൽ

(കല, ശാസ്ത്രം, സംസ്കാരം, സാഹിത്യം മുതലായ വിഷയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഉത്തമ മാസിക.)

പുസ്തകം ൩ | മുൻതൂ - മാർച്ച് | ലക്കം ൯

വിഷയവിവരം

1. ബലിമൃഗങ്ങൾ
ശ്രീ. പദ്മിനി പരമേശ്വരപ്പിള്ള.	8. ചാരിതോഷികം (ചെറുകഥ)
ശ്രീമതി എസ്. ആനന്ദവല്ലഭമ്മ
ബി. എ. (ആണ്ഡ്സ്.)
2. അണവിന്റെ പോക്കു്
ശ്രീ. പി. കെ. കൊരു
എം. എ. എ. ടി.	9. രക്തസാക്ഷി (കവിത)
ശ്രീ. അംഗി.
3. മകൾ (ചെറുകഥ)
ശ്രീ. രക്ഷി ശിവങ്കുറുപ്പിള്ള.	10. ഒരു പ്രവചനം
ശ്രീ. പേരുകുട എം. കൊച്ചുപ്പൻ.
4. ജീവിതം (കവിത)
ശ്രീ. പട്ടം എൻ. ഗോപാലൻനായർ.	11. നമ്മുടെ ആരോഗ്യപ്രശ്നം
ശ്രീ. എൻ. സങ്കർഷണൻ.
5. ഒരു സമാധാനം
ശ്രീ. പി. അമോദൻപിള്ള ബി. എ.	12. ആത്മപൂജ (കവിത)
ശ്രീ. സി. പ്രഭാകരൻ ബി. എ.
6. സുഹൃത്തിന്റെ സമോദരി
(ചെറുകഥ)
ശ്രീ. പ്രഭ.	13. രാധയും സരളയും
ശ്രീ. കെ. സി.
7. കലയും കലാശിഷ്ടവും
ശ്രീ. കെ. കാർത്തികേയൻ.	14. ജീവിതവും കവിതയും
ശ്രീ. ജടാപുരമുള കെ. എം. വരഗീസ്
ബി. എ., എൻ. ടി.

ഭവചകനാകു്

പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനുള്ള ലേഖനങ്ങൾ അതാതമാസം 15-ാം തീയതിക്കകം ഇവിടെ കിട്ടിയിരിക്കേണ്ടതാണ് പ്രസിദ്ധീകരണയോഗ്യമല്ലാത്ത ലേഖനങ്ങൾ മടക്കി അയയ്ക്കുന്നതല്ല. പത്രാധിപർ, "സമോദരി" കൊല്ലം.

വരിസംഖ്യ.

ആണ്ടേയ്യു് മുൻകൂർ 5 ക. വവണകളിൽ 6 ക. ഒറ്റപ്രതിക്കു് 8 ന്. മാനേജർ.

ആപൽബാധവാമൃതം.

ഹെഡ്വാർഡ് ഡിപ്ലോ, കൊല്ലം.

രോഗാദിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, വ്യാപാരികൾ, ഡ്രൈവേഴ്സ്, സൈക്കിൾയാത്രക്കാർ, ബീടിത്തൊഴിലാളികൾ തുടങ്ങിയവരിൽ നിരന്തരമായി കണ്ടു വരുന്ന മൂലക്കുരു, മൂലച്ചുട്ടിയിൽ, രക്തംപോക്കം, മലബന്ധം, കൃമിഉപദ്രവം മുതലായ ഒൻപതുവിധ അശോരോഗങ്ങളും, പിത്തം, വായു, തലച്ചുറ്റൽ, രക്തംചുട്ടിയിൽ കുട്ടികൾക്കുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഏതേതുവിധ കരപ്പൻവ്യാധികളും, ചായക്കുടി, പുകവലി, മദ്യപാനം ഇവകൾ ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കടലിൽ പററിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന നിക്കോട്ടൈൻ എന്ന വിഷദ്രാവകത്തേയും ഏതുവിധ അഭിരുചികളേയും, സൂത്രസിദ്ധമായ “ആപൽബാധവാമൃതം” എന്ന ദിവ്യൗഷധത്താൽ നശിപ്പിക്കുവിൻ! പത്മ ക്ലേശങ്ങളോ, ശസ്ത്രക്രിയകളോ ആവശ്യമില്ല.

ഉപയോഗക്രമം—രാത്രി ആഹാരത്തിനുശേഷം അര തോലാ (പാറഗോലി അളവുവീതം) ഉപയോഗിക്കണം.

12 പ്രവേശ്യത്തേക്കു	കാൽസേർ	1	0	0
24 ,,	അരസേർ	1	12	0
48 ,,	ഒരു സേർ	3	0	0

അനുഭവസ്വരൂപ അഭിപ്രായങ്ങൾ

1. “ആപൽബാധവാമൃതം” എല്ലാത്തരം അർശസുകളെയും നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചു, ഉഷ്ണത്തെ മാറ്റി രക്തശുദ്ധിയെ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ഒന്നാണെന്നു തെങ്ങൾ സർട്ടിഫിക്കറ്റു തന്നിരിക്കുന്നു.

പ്രസിഡൻറ്, ആൾ ഇൻഡ്യാ എക്സിബിഷൻ, കോയമ്പത്തൂർ (16-2-41)

2. ഞാൻ “ആപൽബാധവാമൃതം” ഉപയോഗിച്ചുനോക്കി. വളരെ തുണമുള്ളതും, സുഖക്കേടുകളെ ഉന്മൂലനാശംചെയ്യുന്നതുമാണ്. അർശസ്സ്, വയററവേദന മുതലായതുകൾക്കു കൈകണ്ടു ദിവ്യൗഷധവുമാണെന്നു ഞാൻ അനുഭവപ്പെട്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതു എല്ലാഗ്രഹങ്ങളിലും വാങ്ങി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ ശുപാർശചെയ്യുന്നു.

Dr. കെ. കാസിർലീൻസാഹിബ്, H. M. B: M. C: M. A. F. A. O, H. തൃശ്ശി നാപ്പള്ളി (11-1-41)

3. “ആപൽബാധവാമൃതം” അർശോവ്യാധികൾക്കും രക്തശുദ്ധിക്കും ഒരു ദിവ്യൗഷധമാണെന്നു എന്റെ അനുഭവത്തിൽ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു.

എന്നു എസ്. വീരയ്യാറെഡ്വർ, ആലപ്പുഴ. (12-3-40)

4. “ആപൽബാധവാമൃതം” എന്റെ അനുഭവത്തിൽ എല്ലാവിധ ഉഷ്ണവ്യാധികളേയും ഭയനക്കുറവിയേയും അരുചിയേയും നശിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നു ഞാൻ സർട്ടിഫിക്കറ്റു ചെയ്യുന്നു. എന്നു, പി. സബ്രഹ്മണ്യം ബി. എ., എൽ. റി., ഹെഡ് മാസ്റ്റർ, ഭണ്ഡായുധപ്പാണിസ്കൂൾ, രാമനാഥ് ഡിസ്ത്രിക്ട്. (11-12-40)

സ മോദരി

പുസ്തകം ന.

മുൻതളി-മാർച്ച്

ലക്കം ന

ബ ലി മൃ ഗ ങ്ങ ള്.

പുളിമാന, പരമേശ്വരൻപിള്ള.

ടെക്കെട്ടിയ മാന്യൻമുതൽ കെ. ഡി. ലിസ്റ്റിലെ പേരുകാരൻവരെ, ഒരേതരത്തിലുള്ള ഹാസ്യത്തോടെ കൈമുണ്ടിക്കണമെന്ന ഒരുവർഗ്ഗം ഇരുകാലികൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലുണ്ട്. അവർ ആരാണെന്നറിയാമോ? ആലോചിച്ചു തലപുകയണ്ടാ, അവരാണ് സാഹിത്യകാരന്മാർ. സമുദായശ്രംഗത്തിലൊ, ഉദ്യോഗമേഖലമണ്ഡലത്തിലോ ഇരുന്നു, വേലയില്ലാവേളകളിൽ ഒരു ഗീതകമൊ, ചെറുകഥയൊ രചിച്ചു പത്രത്തിനയയ്ക്കുന്ന ഭാഗ്യവാന്മാരുണ്ട്. അവരെപ്പറ്റി ആർക്കൊന്നും പറ്റാൻ സാധിക്കയില്ല. സാഹിത്യകാരൻ എന്നൊന്നു വിളിച്ചുനോക്കൂ. അപ്പോൾകാണാം അവരുടെ പ്രതിഭാധനം. സമുദായമധ്യത്തിൽ അവർക്കുള്ള മാന്യതയെ അങ്ങനെ അപകടപ്പെടുത്താൻ അവർ അനുവദിക്കുകയില്ല. അവരുടെ കഥയും കവിതയുമൊക്കെ “മാന്യ”വുമായിരിക്കും. ഞാനവരെയല്ല ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

സാഹിത്യകാരന്മാർ—അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ടാ— എഴുത്തുകാർ—അങ്ങനെയൊന്നും അവരെ വിളിക്കുക—മറ്റു - ആദായമാർഗ്ഗങ്ങളും, ശ്രംഗങ്ങളും മേഖലമണ്ഡലങ്ങളും ഒന്നുമില്ലാത്ത ഒരുവകത്തുള്ളവർ - നിങ്ങൾക്കെല്ലാമറിയാമായിരിക്കുമല്ലോ. കറേപ്പേരെ—അവരെയൊന്നും ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഒരുവേള സാഹിത്യകാരൻ എന്ന മാന്യപദംതന്നെ അവർക്ക് ചേരുന്നതല്ലായിരിക്കും. എഴുത്തുകാരൻ എന്നുമതി! തെറ്ററിയാവുന്നതും അപകടങ്ങളുംകൂടാതെ കഴിക്കാമല്ലോ. അവരെയൊന്നും ഞാൻ ബലിമൃഗങ്ങളെന്നു വിളിക്കുന്നത്.

കാരണമല്ലേ? പറയാം. ഇത്രയധികം കുറപ്പെടുത്തലുകളും, അപവാദങ്ങളും, തുറന്ന തെറ്റുകളും ഏറക്കുറവ് മറ്റു ഏതെങ്കിലും ഒരുകൂട്ടം ആളുകളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? കാപ്പിരികൾ അപമാനംകൂടിയ വിരൂപികളുമാണ്; പഴയ ഇണമൻ

അതിക്രമമായിരുന്നു; റെഡ് ഇൻഡ്യ ന്നാർ പച്ചയിറച്ചിയിൽനിന്നു; ടോളമീസി ന്റെ കാലത്തെ ഈജിപ്തുകാർ സഹോദരികളെ ബാധിച്ചിരുന്നു; പാശ്ചാത്യ ന്നാർ ശൗചം ചെയ്തില്ല; മംഗോള യാക്കാർ ചപ്പിയമുക്കുകാരാണ്; ചീനന്മാർ മോഷ്ടാക്കളാണ്; പെരുവിലുള്ളവർ നാക്കുവഴക്കുകയില്ല ഇങ്ങനെ പല ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും പല കുറ്റങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷേ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഏഴുതുറകാർ ഈ സകല ദുഷ്ടങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു നമ്മുടെ പൗരസഞ്ചയം എന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു - ടൈ കെട്ടിയ മാനുസ്ക്രിപ്റ്റിൽ കെ. ഡി. ലിസ്സിലെ പേരുകാരൻവരെ.

ഏഴുതുറകാരൻ! അബോ! ആ പടക്കൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന അവജ്ഞയുടെ ആഴം! “ഹേയ് ആ പോണത്താരാണെന്ന റിയാമോ?” ഒരുവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു വിളിച്ചു പോയിച്ചു; “അയാളാണ്—നായർ!” “ചെറുകഥക്കാരനോ?” കേട്ടുകൊണ്ടുനിന്ന കാൺസ്റ്റബിൾ മീശമുറക്കി, ചിരിയെന്നു വളർത്തി; തന്റെ ഭാഷാക്ഷീരസാഗരം കടഞ്ഞെഴുത്ത ഒരു ഒന്നാംതരം അല്ലീല പദത്തെ ഒരു വിശേഷണമാക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു, “ഇവന്റെയൊക്കെ കഥ! ഇന്നാളൊരൊണ്ണു വായിച്ചു. ഒരു കുറുപ്പാത്തറക്കേ സ്സിന്റെ മൊഴിപ്പകർപ്പുപോലിരുന്നു.” കൂടെനിന്ന ചട്ടമ്പി നാക്കിൽ നരയിട്ടുപോക്കിയ ഏതോ ഒന്നു കാക്കിച്ചുതുപ്പിയിട്ട് നിസ്സങ്കോചം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു, “ഇതൊക്കെ അമുട്ടിക്കുന്നവന്മാരെ അടിക്കണം!!” അങ്ങിനെ തീരുമാനിച്ചു അവർ പിരിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ, അനൗപചാരികമായി എത്ര പ്രഹരദാനപ്രമേയങ്ങൾ ദിവസവും പാസ്സാകാറുണ്ടെന്ന റിയാമോ? ഇതൊന്നു

റിയാതെ ഒരു ജനസഭായത്തിന്റെ കോപാഗ്നി ജ്വലിച്ചു കണന്ന റിയാതെ - നീളം കൂടിയ വടറുഷാളം പുതച്ചു കെട്ടി നടക്കുന്നു—കേരളത്തിലെ ഏഴുതുറകാരൻ!

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാർ പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വാക്കുണ്ടല്ലോ--വർഗ്ഗവൈരം (Class war) പുരാണങ്ങളിലെല്ലാം സുലഭമായ ഒരു വാസ്തവവൈരം. ഈമാതിരി വൈരത്തിൽ വ്യക്തിയുടെ ഗുണഭോഷങ്ങൾ ഗൗനിക്കപ്പെടുകയില്ല. അപ്രകാരം തന്നെ ഒരു വൈരവൈരത്തിൽ---ഒരുവർഗ്ഗത്തിന്റെ വേദകമെന്ന നിലയിൽ മാത്രമേ വ്യക്തിക്കു സ്ഥാനമുള്ളൂ. അങ്ങിനെ എത്ര ഗുണസ്വന്നനായ മഹാബലിയായാലും ഭേദവൈരിയും, എത്ര വിശാലമനസ്സനായ ഫാക്ടറി ഉടമസ്ഥനായാലും തൊഴിലാളിവൈരിയുമാണ്. ഈതരത്തിൽ ഒരു വർഗ്ഗവൈരം നമ്മുടെ പൊതുജനങ്ങളേയും ഏഴുതുറകാരേയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടോ?

മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറുകാരനായ ഒരു മദ്ധ്യവയസ്സൻമാന്യൻ ഒരിക്കൽ എന്നെ ഒരാരം പരിചയപ്പെടുത്തി. എന്റെ സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞു, “ഇത് ഇന്നാറാണ്. നമ്മുടെ ഇന്നാരില്ലേ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനാണ്.” മാന്യൻ പ്രസന്നവദനായി, ആകസ്മികമായി ഉദിച്ച ഒരു വാത്സല്യവാഞ്ഛയുടെ എന്റെ മുമ്പിൽ രട്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു, “ആഹാ! എന്നിട്ട് ഇതുവരെ നമ്മുടെ തമ്മിൽ വിരോധികളെല്ലാമെങ്കിലും ഇന്നാറുകളെല്ലാം. മി. ചെല്ലപ്പൻപിള്ള എന്റെ ഒരു റഹിമിത്രമാണ്. ഞാൻ എത്രതവണ വിട്ടിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്”---എന്താഹോരും കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്”--- ഇത്യാദി.

എന്റെ സ്നേഹിതൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു, മി: പരമേശ്വരൻപിള്ള ഒരു കവിയും കഥാകൃത്തും കൈക്കൂടെയാണ്.” ഉദ്യോഗത്തോടെ ആ മദ്യവയസ്സൻ ചോദിച്ചു, “ഏ? ഏ? എങ്ങിനെ?.....” അദ്ദേഹത്തിന് അതു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആദ്യത്തെ ക്ഷീണത്തിന്റെ വിയപ്പ് അല്പമൊന്നടങ്ങിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്റെ സ്നേഹിതനോടുചോദിച്ചു—കാഞ്ഞിരക്കായുടെ കയ്ക്ക് അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു—“പുരോഗമനക്കാരനാകൂടെ ആയിരിക്കാം അല്ലേ?”

ആ ചോദ്യത്തിൽ എന്റെ ഒരു ഭാവിശത്രു ഉളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കിയ എന്റെ സ്നേഹിതൻ ഉത്തരം ഒന്നു പറഞ്ഞില്ല. തിരുവനന്തപുരത്തു മോട്ടർ നിന്നപ്പോൾ—എന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ആ ഉത്തമമിത്രം, ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിലെ ചോറിന്റെ സ്വാദ് അപ്പോഴും തികട്ടുന്നുണ്ടെന്നു കൃതജ്ഞതാകാഹളം മുഴക്കിയ ആ സ്നേഹസമ്പന്നൻ—ഒരു വാക്കോ ഒരു നോക്കോ പോലുംകൂടാതെ ഇറങ്ങി അങ്ങു പോകയാണു ചെയ്തത്:

“ഇപ്പോഴത്തെ എഴുത്തുകാർ”--ഇതാണു പല മാനുന്മാരുടേയും സാഹിത്യസഞ്ചസിയായ സംഭാഷണവിഷയം, “ബി. സി. ഏഴാംശതകത്തിലെ കാണ്ടാമൃഗങ്ങൾ” എന്നോ, ‘നീലഗിരി മലകളിലെ തോടന്മാർ’ (Todas) എന്നോ കൈ പറയുന്ന ഒരു പഴയ ഗവേഷണസപരത്തിലാണ് “ഇപ്പോഴത്തെ എഴുത്തുകാർ” എന്ന വിഷയവും ഈ മാനുന്മാർ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അതായത്—ആ സ്വരം കേട്ടാൽ നമുക്കു തോന്നിപ്പോകും—ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാർ എന്നുവെച്ചാൽ ബി. സി.-യിൽ ഉ

ണ്ടായിരുന്ന ഒരുവക ഒറ്റക്കൊമ്പനാനകളോ, നഗ്നരായി നടക്കുന്ന ചില വനചരന്മാരോ, ഏതോ “മോഹംജിഭാരോവിലെ അമ്പലക്കല്ലുകളോ ആണ്” എന്നു.

പക്ഷേ—ആ വാചാപ്രസംഗംഅങ്ങോട്ടു തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ തെറ്റിലാണു മാറിപ്പോകും. ഇപ്പോഴത്തെ എഴുത്തുകാർ, ഈശ്വരഭക്തി, പിതൃഭക്തി, ഗുരുതപം തുടങ്ങിയ കാര്യോസിഷൻ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി അജ്ഞരും, അവയ്ക്കു പകരം, വ്യഭിചാരം, പട്ടിണി, മുഷണം മുതലായ വയെപ്പറ്റി വലിയ തലക്കെട്ടുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നവരുമാണെന്നുള്ളതാണ് ഒരു വലിയ പരാതി. ഈശ്വരഭക്തി, ഗുരുതപം, വിവേകം മുതലായി നമ്മുടേതുപോലുള്ള ഒരു പരസഞ്ചയത്തിനു പൊതുവിൽ ഇല്ലാത്ത ഗുണങ്ങളെ വാഴ്ത്തി ഉപന്യാസങ്ങൾ ചമയ്ക്കുന്നതിനുപകരം, വ്യഭിചാരം, മുഷണം മുതലായി അവർക്കു പൊതുവിൽ ഉള്ള ദുഷ്ടങ്ങളെ പൂർവ്വീകരിക്കുന്ന ഈഴുത്തുകാരെ അഭിമാനമുള്ള ഒരു പയസാവലി എങ്ങിനെ വെറുക്കാതിരിക്കും! അവനവൻ ഇല്ലാത്ത ഗുണങ്ങളെ വാഴ്ന്നവരോടല്ലതെ, ഉള്ള ദുഷ്ടങ്ങളെ വെളിച്ചപ്പെടുത്തുവാനോടു ആകെങ്കിലും പ്രണയമുണ്ടാവുക സാധ്യമാണോ? എഴുത്തുകാരാ! വെറുതേ സ്വപ്നം കാണാതിരിക്ക, താൻ തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭമാണെന്നും, താൻ കീർത്തി ദിഗന്തങ്ങളിൽ ചെന്നു എറുമാകയാണെന്നും. അതെല്ലാം അബദ്ധം. താൻ ബലിമൃഗമാണ്. തന്റെ ആദരങ്ങളുടെ ബലിപീഠത്തിൽ തന്റെ മെലിഞ്ഞ ഗുളത്തിന് ഒരിക്കൽ ചവസ്ഗപാരമേല്ക്കേണ്ടതായിവരും. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നകലേത്തു കല്ലേറിനുമത്രം അഹങ്കാരമുള്ളവനാണു താൻ.

ജീവിതം പരമാത്മത്തിൽ ജീവിക്കാനുള്ള ഒരു മത്സരമല്ല; അധികാരശക്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു തള്ളിനോക്കലാണ്. ആ മെലിഞ്ഞ ഖടുകാരൻ ഒരുഴുത്തുകാരനാണ്, ഗുസ്തിക്കു തയ്യാറെടുത്തതില്ലെന്ന ഫയൽമാനറിയാണ്. ആ ഖടുകാരന്റെ ഒരുക്കരംപോലും മറ്റേ ആ മാംസശോധരത്തിനു മനസ്സിലാകയില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും എന്തോ, കാരണമില്ലെന്നു തോന്നിയേക്കാവുന്ന ഒരു അസുഖം ആ ഗുസ്തിക്കാരനുണ്ടാവുകതന്നെചെയ്യും. താൻ നിറവധി ജീവജന്തുക്കളെക്കൊണ്ടും, പരസമസ്രം തരുലതാദികളെക്കൊണ്ടും പരിപൂഷ്മാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന തന്റെ ശരീരമേറ്റുതന്നിരിക്കുവേണ്ടി സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ ഒഴിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ബഹുമാന്യസ്ഥാനത്തിന്, ആ ഖടുകാരൻ എങ്ങിനെയോ കൂടുതൽ അർഹനാണെന്നുദസംശയം. എപ്പോഴും മനുഷ്യന്റെ ഭീതരൂപം ആണ് അവനെ ചിത്രയാക്കുന്നത്. അതായത് അവനവന്റെ കഴിവിലുള്ള അവിശ്വാസത്തിൽ നിന്നുദിക്കുന്ന സംശയവും ഭയവും. അസുയയുടെ ഉത്പത്തിയും മറ്റൊക്കുനിന്നുമല്ല.

ലോകോദ്ധാരകനെന്നും, നാട്ടിന്റെ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയെന്നും സ്വപ്നം കാണുന്ന എഴുത്തുകാരൻ എങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കും, അവൻ വാസ്തവത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതനായിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. അവന്റെ ലോകോദ്ധാരണകർമ്മത്തിന്റെ മുഖ്യപരിപാടി പാറപോലെ മുരടിച്ചു ഇന്നത്തെ അസന്മാർഗ്ഗികതയുടെ തകർച്ചയെന്നുള്ളതായതുകൊണ്ട്, അവയിൽതന്നെ ഒട്ടിനില്ക്കേണ്ടവർക്ക് എഴുത്തുകാരൻ ശത്രുതന്നെയാണ്. എഴുത്തുകാരനും മനുഷ്യനാണെന്നുവരികിലും അവനും തെറ്റാതെപ്പോ

ക്കുമെന്നുവരികിലും. അവർ ആ ദിവസത്തിനുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുകയാണ്—എഴുത്തുകാരൻ കൃശിക്കപ്പെടുന്ന ദിനത്തിനുവേണ്ടി.

ശത്രുതയുടെ ഏറ്റക്കുറവനുസരിച്ച്, എഴുത്തുകാരന്റെ വൈരികളെ പല ഇനങ്ങളായി തിരിക്കാം.

വിദ്യയ്ക്കു വിലകൊടുക്കാതെ, എഴുത്തുകാരന്റെ കലാചാതുരിയേയും കീർത്തിയോ മറ്റേതേയും മൂഷണംചെയ്തു വളയുന്ന പത്രാധിപന്മാർ—അഥവാ പത്രമുദമസ്ഥന്മാർ. എഴുത്തുകാരന്റെ സാമ്പത്തികദുസ്ഥിതി നിറുത്തുപോകാതിരിക്കാൻ ഇവർ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. പട്ടുപുലിട്ട പക്കയുടെ കീഴിലിരിക്കുന്ന പത്രമുദമസ്ഥൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇത്തിരക്കുണ്ണികളോടു പറയണം, “ആ പോയതാണ് ഇന്നാരു കഥക്കാരൻ. ഞാൻ വണ്ടിക്കൂലിക്കു ഒരു രൂപാ കൊടുത്തു. പാവം.” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം നാം എങ്ങിനെ അറിയും? ഇങ്ങനെ പറയണമെങ്കിൽ അത് ആ എഴുത്തുകാരന്റെ വിദ്യയ്ക്കു അർഹിക്കുന്ന വില കൊടുത്താൽ സാധിക്കുന്നതാണോ? എഴുത്തുകാരന്റെ മഹത്വം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുപോയാൽ അവനോടു കാണിക്കുന്ന അപകൃതികൾ ചോദ്യംചെയ്യപ്പെട്ടേക്കുമെന്നൊരു ഭയവും, പത്രമുദമസ്ഥൻ കാണും. അവന്റെതാണു മഹത്വമെങ്കിൽ തന്റെതു പിന്നെ എന്താണെന്നാണ് എന്നും പത്രപ്രഭു അന്ധാളിച്ചുപോകും. നിശ്ചയമായും അതുകൊണ്ട് എഴുത്തുകാരനെ നാനാവിധത്തിലും തരംതാഴ്ത്തുവാനുള്ള പത്രാജന്റെ ആവശ്യമാണ്. ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും സ്വപത്രപംകുതികളിൽ എഴുത്തുകാരനെ

പ്പറ്റിയുള്ള ആരോപണങ്ങളും അവരോളം നങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് ഒരു നല്ല പത്രപ്രവർത്തകൻ നിർബ്ബന്ധം കാണും.

ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ മറൊരാളുകാരും ഓർത്തുപോകുന്നു. ശത്രു ശത്രുവാണ്; തിരിച്ചറിയാം. പക്ഷേ ബുദ്ധിമുട്ടായ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്റെയും, പത്രമുടമസ്ഥന്മാരുടേയും, സ്വന്തം അഹമ്മതിയുടേയും വിലപ്പെന്നു പറിക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു അഞ്ചാംകാളം സാഹിത്യലോകത്തിലുണ്ട്. മർത്യസൃഷ്ടി നടത്തിയുകൂട്ടത്തിൽ വൈവിധ്യത്തിനുവേണ്ടി ആയിരിക്കാം. ബുദ്ധിപ്പെ പകരം അഹമ്മതിയും, സാഹിത്യവാസനയ്ക്കുപകരം വിലക്കുണവാലകരചനാപാടവവും നൽകി ഒരുകൂട്ടം ആളുകളെ ബ്രഹ്മാവു് ചമച്ചുവിട്ടപ്പോൾ സരസ്വതീദേവിയും സകല ദേവഗണവും പ്രതിഷേധിച്ചു. പഞ്ചഭൂതങ്ങളും, പഞ്ചപ്രാണങ്ങളും ഇവരുടെ ഗാത്രത്തെ അധിവസിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. സർവ്വം സഹാ ഇവരുടെ ഭാരം താങ്ങാൻ വഹിയാ എന്നു കണ്ണനീർവാർത്തു. ബ്രഹ്മദേവൻ പറഞ്ഞു, “പഞ്ചഭൂതങ്ങളേ, പഞ്ചപ്രാണങ്ങളേ, ഭൂമീദേവീ, നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കിൻ. ഈ പുതിയ സൃഷ്ടികളുടെ പേരു് നിരൂപകന്മാർ എന്നായിരിക്കും. ഇവക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട രണ്ടു ഗുണങ്ങൾ—സാഹിത്യവാസനയില്ലാതിരിക്ക, അഹമ്മതി വേണ്ടു വോളമുണ്ടായിരിക്ക—രണ്ടും നല്ലതിന്മണ്ണം ഇവക്കുണ്ടു്. കേരളത്തിൽ ഇവക്കു മൂലമായ ഒരു പ്രബലാഭിപ്രായം സാഹിത്യകാരന്മാർ എന്നു നാമകരണചെയ്യും. പണ്ഡി

തന്മാരാണെന്നു തെറ്റാലാരിക്കും. പോക്കിന്റെയും കഴുതയുടേയും കാണ്ടാമൃഗത്തിന്റെയും ഭാരം സഹിക്കുന്ന ഭൂമീദേവീ, ഇവയിലെല്ലാം അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പഞ്ചഭൂതങ്ങളേ! നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾമാത്രം എന്തിനു പ്രതിഷേധിക്കുന്നു? ദേവന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ച കൈകൾതന്നെ അസുരരേയും സൃഷ്ടിച്ചെന്ന്, സരസ്വതീ നീ അറിയാത്തവളല്ലല്ലോ. ഓരോ മൃഗത്തിനും അതിന്റെ വളച്ചു് നായോജ്യമായ പരിസരങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ മൃഗങ്ങൾ പത്രമാപ്പിസുകളുടെ അടുത്തു് ഇഴപ്പുറമുള്ള ഭൂമിയിൽ വസിച്ചുകൊള്ളൂ.”

ഇങ്ങനെയാണു് ഈ അഞ്ചാംകാളത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. ഇവരെപ്പറ്റി ഇനിക്കിടക്കൽ ആയിക്കൊള്ളാം എന്നവയ്ക്കാനേ തല്ക്കാലം നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

എഴുത്തുകാരന്റെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും പരമശത്രു ഉത്തരവാദിത്വബോധവും പാണ്ഡിത്യവും, സുഹൃദയതപവുമില്ലാത്ത ഒരുകൂട്ടം നിരൂപകവർഗ്ഗമാണു്. കമാരനാശാനു നിരോധനയുത്തരവു കൊടുക്കാനും, മററുള്ളവരുടെ ശിരസ്സിലെല്ലാം കൂരിരുട്ടാണെന്നു പറയാനും ഈ മടംപൊട്ടിയ ജളപുംഗവന്മാർക്കു് ഒരു കൂസലുമില്ല. അഞ്ചാംകാളം! അഞ്ചാംകാളം! അജ്ഞതയുടെ രക്തദാഹം! അഹമ്മതിയുടെ രക്തദാഹം! അസന്മാർദ്ദികളുടെ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ പ്രതികൂിയയുടെ രക്തദാഹം! ബലിമൃഗങ്ങളേ! നിങ്ങളുടെ കഴുത്തു്. ഓർമ്മയിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ കഴുത്തു്.

അനുവിന്റെ പോക്ക്

(വി. കെ. കോൽ എം. എ. എൽ. റി)

പുരാതനയവർണ്ണിതന്മാർ പദാർത്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി അവരുടെ സാധാരണ അനുഭവങ്ങളെ അവലംബിച്ച് ചർച്ച ചെയ്തിരുന്നു. ഏതു ദ്രവ്യത്തേയും ഖണ്ഡിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നാൽ അവസാനം ഖണ്ഡിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത അംശങ്ങളായിത്തീരമെന്നും ഈ അംശങ്ങൾ അനശ്വരങ്ങൾ എന്നും ഇവയുടെ വിവിധമായ സംഘടനകളുടെ വിവിധപദാർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നും ആയിരുന്നു അവരുടെ സിദ്ധാന്തം. ഈ അംശങ്ങളെ അവർ ആറ്റം (അ-നിഷ്ടയ സൂചകമായ ഒരു പ്രത്യയം-റോമോസ്'-മറിക്കുക എന്നർത്ഥമുള്ള ഒരുധാതു. ആറ്റം-മറിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതു-അനു) എന്നു പറഞ്ഞു. വായു, ജലം, അഗ്നി, പൃഥ്വി എന്നീ നാലു മൂലസാധനങ്ങളുടെ അണുക്കളെക്കൊണ്ടാണ് വിശ്വത്തിലെ നാനാപദാർത്ഥങ്ങളേയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നു അവർ വിശ്വസിച്ചുപോന്നു. കണാടൻ മുതലായ ഭാരതീയ ചിന്തകന്മാരുടേയും അഭിപ്രായം ഇതുതന്നെയായിരുന്നു.

പുരാതനജീപ്തകാരും ചൈനക്കാരും വാർണീസ് മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനായി പലദ്രവ്യങ്ങളേയും പരിശോധിച്ചിരുന്നു. അറബികൾ താണതരം ലോഹങ്ങളെ സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയുമായി മാറ്റാമെന്നു വിശ്വസിച്ചു അതിന്നു പല യത്നങ്ങളും ചെയ്തു. അതിൽ രസത്തിന്നു പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. അറ

ബികളുടെ ഈ വിശ്വാസം മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലും ഉണ്ടായി. അതിൽനിന്നാണ് 'രസശാസ്ത്രം' എന്ന വാക്കിന്റെ ഉത്ഭവം. ഈ ജീപ്താജ്യത്തിന്നു 'കീമോസ്' എന്നു പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ഒരു പേരുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്നുതന്നെ 'കീമോസിലെ ജ്ഞാനം' എന്നർത്ഥമുള്ള 'കെമിസ്ട്രി' എന്ന പേരും ഉണ്ടായി. മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1800-വരെ യൂറോപ്പിലെ രാജ്യങ്ങളിൽ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനായി കെമിസ്ട്രി അഥവാ രസശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള പല ശുദ്ധവേഷണങ്ങളും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഡാൾറ്റൻ (1766-1844) എന്ന ഒരു പണ്ഡിതൻ ദ്രവ്യപരീക്ഷണത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ വെച്ചു. അദ്ദേഹം അനേകം ദ്രവ്യങ്ങളെ മൂലദ്രവ്യങ്ങളായി വേർതിരിച്ചു. വെള്ളത്തെ രണ്ടു വായുക്കളായി വേർതിരിക്കാം. ഒന്നു പ്രാണവായു (Oxygen), രണ്ടാമത്തേതു ജലവായു (Hydrogen) ഈ രണ്ടു വായുക്കളേയും ഒന്നായിച്ചേർത്തു തീകൊടുത്താൽ ജലവായു പ്രാണവായുവിൽ കത്തിജ്വലിച്ചു നീരാവിയായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ആ ആവിയിലെ തണുപ്പിച്ച്യാൽ വെള്ളമായിത്തീരുന്നു. ഡാൾറ്റൻ കണ്ടതു വെള്ളത്തെ ഏതു വിധത്തിൽ വേർതിരിച്ചാലും അതു എപ്പോൾ ചെയ്താലും അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന വായുക്കൾ രണ്ടിന്റെയും തുകയും ജല

വായു ഒന്നിന്നും, പ്രാണവായു എട്ടും എന്ന തോതിലിരിക്കും എന്നായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം അംഗാരാമൂവായുവെ അംഗാരമായും പ്രാണവായുവായും വേർതിരിക്കാം. തുടക്കം കൊണ്ടു അംഗാരം മൂന്നിന്നും പ്രാണവായു എട്ടും എന്ന തോതിൽ വേർതിരിയും. അംഗാലപ്രാണിലും എന്ന വാതകത്തെ വേർതിരിച്ചാൽ അംഗാരം മൂന്നിന്നും പ്രാണവായു നാലും എന്ന തോതിൽ വേർതിരിയും. ഇപ്രകാരമുള്ള അനേകം പരീക്ഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ഡാൾറൻ പദാത്മങ്ങളെ

(1) യന്ത്രഗീകങ്ങൾ (Compounds) എന്നും,

(2) മൂലധാതുക്കൾ (Elements) എന്നും, രണ്ടുതരമായിത്തീരിച്ചു്

(1) ഏതു യന്ത്രഗീകപദാത്മത്തെയും അതിന്റെ മൂലധാതുക്കളായി വേർതിരിച്ചാൽ അവയുടെ തുടക്കം എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരു നിശ്ചിതമായ തോതിലായിരിക്കുമെന്നും

(2) ഒരു മൂലധാതുമുള്ള പല തോതിലുംചേർന്ന പല യന്ത്രഗീകപദാത്മങ്ങളും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അതിൽ ഒന്നിന്റെ ക്ലിപ്തമായ തുക്കത്തോടു ചേരുന്ന മറ്റേവയുടെ തുക്കങ്ങൾ 2:3, 1:2, 3:4 എന്നീ പ്രകാരമുള്ള സരളങ്ങളായ തോതുകളിലായിരിക്കുമെന്നും സ്ഥാപിച്ചു. ഇതു പരീക്ഷണങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു രസശാസ്ത്രലോകത്തിന്നു സമ്മതമാവുകയും ചെയ്തു.

ഒരു യന്ത്രഗീകപദാത്മത്തിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന മൂലധാതുക്കളുടെ തോതു് നിയതമായിരിക്കുമെന്നതിന്നു ഉദാഹരണങ്ങൾ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. രണ്ടാമത്തെ നിയമത്തിന്നു ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയാം.

(1) അംഗാരാമൂവായുവിൽ അംഗാരം മൂന്നിന്നും പ്രാണവായു എട്ടും. അംഗാരപ്രാണിലത്തിൽ അംഗാരം മൂന്നിന്നും പ്രാണവായു നാലും. ഇവിടെ പ്രാണവായുവിന്റെ തോതു് എട്ടിന്നും നാലും, അഥവാ രണ്ടിന്നു ഒന്നും. പ്രാണവായു എട്ടിന്നും അംഗാരാമൂത്തിലും അംഗാലപ്രാണിലത്തിലും അംഗാരം മെത്രയെന്നാലോചിച്ചാൽ മൂന്നിന്നും ആറും, അഥവാ ഒന്നിന്നും രണ്ടും എന്നും കിട്ടും.

(2) ഇരുമ്പു് പ്രാണവായുവോടു പല തോതിലും ചേരും. ഇരുമ്പിൽ (Fe_2O_3) ഇരുമ്പു് ഏഴിന്നും പ്രാണവായു മൂന്നും. കാന്തത്തിൽ (Fe_3O_4) ഇരുമ്പു ഇരുപത്തൊന്നിന്നും പ്രാണവായു എട്ടും. ഇരുപത്തൊന്നും ഇരുമ്പിന്നും പ്രാണവായു എത്രയെന്നാലോചിച്ചാൽ ഇരുമ്പിലും കാന്തത്തിലും വെതിന്നും എട്ടും എന്നും, ഇരുപത്തിനാലും പ്രാണവായുവിന്നും ഇരുമ്പു് എത്രയെന്നാലോചിച്ചാൽ എട്ടിന്നും വെട്ടു എന്നും വരുന്നു.

ഇവയിൽനിന്നു ഡാൾറൻ അനുമതിച്ചതു ഇപ്രകാരമായിരുന്നു.

(1) ഓരോ മൂലധാതുവിന്റെയും അണുക്കൾ ഓരോന്നും നിശ്ചിതമായ തുക്കത്തോടു കൂടിയതാകുന്നു.

(2) ഒരു മൂലധാതുവിന്റെ നിശ്ചിത സംഖ്യയോളം അണുക്കൾ മറ്റൊരു മൂലധാതുവിന്റെയോ മറ്റു ധാതുക്കളുടേയോ ക്ലിപ്തസംഖ്യയോളം അണുക്കളോടു യോജിച്ച യന്ത്രഗീകപദാത്മങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു.

പിന്നീടു ഡാൾറൻ അണുക്കളുടെ തുക്കത്തെ നിർണ്ണയിക്കുവാൻ നോക്കി. അതു

അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും ആ പേക്ഷികമായ തുക്കങ്ങളെ നിണ്ണയിച്ചു. ഏറ്റവും ലഘുവായ മൂലധാതു ജലവായു വായിരുന്നതുകൊണ്ടു അതിന്റെ അണുവിന്റെ തുക്കം 1 എന്നുവെച്ചു. ആ തോതിൽ മറ്റാണുക്കളുടെ തുക്കം നിണ്ണയിച്ചു. അതിപ്രകാരമായിരുന്നു.

ജലവായു.	1.
പ്രാണവായു.	8.
അംഗാരം.	6.
ഇരുമ്പ്.	28.

ഇങ്ങിനെ പല മൂലധാതുക്കളുടേയും ആ പേക്ഷികതക്കങ്ങൾ നിണ്ണയിച്ചു. ഇതിൽ നിന്നു മൂലധാതുക്കൾ യന്ത്രഗതികളിൽ ചേരുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ വിവരിച്ചു. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയാം.

ജലവായുവിന്റെ ഒരു അണുവും പ്രാണവായുവിന്റെ ഒരു അണുവും ചേർന്നു വെള്ളത്തിന്റെ ഒരു കണും ഉണ്ടാകുന്നു.

പ്രാണവായുവിന്റെ ഒരു അണുവും അംഗാരത്തിന്റെ ഒരു അണുവും ചേർന്നു അംഗാരപ്രാണിലത്തിന്റെ ഒരു കണവും,

പ്രാണവായുവിന്റെ ഒരു അണുവും അംഗാരത്തിന്റെ രണ്ടു അണുക്കളും ചേർന്നു അംഗാരമൂത്തിന്റെ ഒരു കണവും,

പ്രാണവായുവിന്റെ മൂന്നു അണുക്കളും ഇരുമ്പിന്റെ രണ്ടു അണുക്കളും കൂടി ഇരുമ്പിന്റെ ഒരു കണവും,

പ്രാണവായുവിന്റെ നാലു അണുക്കളും ഇരുമ്പിന്റെ മൂന്നു അണുക്കളും കൂടി കാന്തത്തിന്റെ ഒരു കണവുമുണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ പരീക്ഷണങ്ങളിൽ കണ്ട സംഗതികളെ സമർത്ഥിച്ചു.

1808-ൽ ഗേലസാക്ക് എന്ന പണ്ഡിതൻ രണ്ടോ അധികമോ വാതകങ്ങൾ ചേർന്നു പുതിയ ഒരു വാതകമുണ്ടാകുമ്പോൾ മൂലവാതകങ്ങളുടേയും യോഗവാതകത്തിന്റെയും ഘനപരിമാണത്തിന്നു ഒരു നിയതബന്ധമുണ്ടെന്നു കാണിച്ചു.

രണ്ടു പരിമാണം ജലവായുവും ഒരു പരിമാണം പ്രാണവായുവും കൂടി വെള്ളത്തിന്റെ ആവി ഉണ്ടായാൽ അതിന്റെ പരിമാണം രണ്ടു മാത്രമായിരിക്കും.

ഒരു പരിമാണം ജലവായുവും ഒരു പരിമാണം ഹരീതകവും (Chlorine) കൂടിച്ചേർന്നാൽ രണ്ടു പരിമാണം ഹാരിതകാമൃവായുവുണ്ടാകും.

ഒരു പരിമാണം നേത്രജവായുവും (Nitrogen) മൂന്നു പരിമാണം ജലജവായുവും ചേർന്നാൽ രണ്ടു പരിമാണം നേത്രജബ്ജവായുവുണ്ടാകും.

രണ്ടു പരിമാണം അംഗാരപ്രാണിലവും ഒരു പരിമാണം പ്രാണവായുവും ചേർന്നാൽ രണ്ടു പരിമാണം അംഗാരമൂമുണ്ടാകും. ഇരുവിധം വരുവാൻ കാരണമെന്തെന്നു ലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഡാൾറ്റന്റെ അണുക്കളുടെ പരിമാണം തുല്യമായിരിക്കുമെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഒന്നാം ഉദാഹരണത്തിലെ ജലവായുവിൽ പ്രാണവായുവിലുള്ളതിന്റെ ഇരട്ടി അണുക്കളുണ്ടാകും. ജലവായുവിന്റെ രണ്ടു അണുക്കളും പ്രാണവായുവിന്റെ ഒന്നുവും കൂടി ജലത്തിന്റെ ഒരു കണം ഉണ്ടാകുന്നു എന്നുവെച്ചാൽ ജലബാഷ്പത്തിന്റെ പരിമാണം ഇത്ര കൃത്യമായി രണ്ടു എന്നുതന്നെ വരുവാൻ എന്തു കാരണം? ഇപ്രകാരം മറ്റു ഉദാഹരണങ്ങളിലും ആലോചിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

ഇതിന്നു സമാധാനം കണ്ടതു അവോ ഗാഗ്രോ എന്ന ഒരു ഇറ്റാലിയനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മൂലധനക്കളെയും യേശുഗീകപദാർത്ഥങ്ങളെയും വെണ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ അവസാനം ലഭിക്കുന്ന ആഖണ്ഡത്തെ മോളികൂൾ (ചെറുപിണ്ഡമെന്നർത്ഥം) എന്നു വിളിച്ചു. ഇതിനെത്തന്നെയാണ് അല്പാമൃത്വം കണം എന്നു പറഞ്ഞത്. മുറിക്കുക, അടിക്കുക, തകർക്കുക, നീട്ടുക മുതലായ ഭേദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു കണങ്ങളെ അവയുടെ അവയവങ്ങളായി വേർതിരിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല, സാമാന്യമായ ചൂടുകൊണ്ടും സാധിക്കയില്ല. (ഈ ചെറുപിണ്ഡങ്ങളെയാണ് കണദാദികൾ ഭേദംകൂടാതെ 'കണം' എന്നും 'അണ്ണം' എന്നും പറഞ്ഞതു എന്നാൽ മറ്റു പ്രത്യേകപദാർത്ഥങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ ചൂടുകൊണ്ടു കണങ്ങളെ വേർതിരിക്കാം. പക്ഷെ വേറിട്ടുനില്ക്കുകയില്ല. അതുപോലെ അതോപദാർത്ഥത്തിന്റെയോ മറ്റു പദാർത്ഥങ്ങളുടേയോ വേറിട്ട അംശങ്ങളോടു ചേർന്നു ഉടനെ ഒരു കണമായിത്തീരും. ഈ വേറിട്ട് പിന്നേയും മറ്റുള്ളവയോടുചേർന്ന അംശമാണ് ആറ്റം (അണ്ണം) എന്നു അവോഗാഗ്രോ പറഞ്ഞു. ഇതിൽനിന്നു എപ്പാപദാർത്ഥങ്ങളും കണങ്ങളുടെ യോഗമാണെന്നും, യോഗപദാർത്ഥത്തിന്റെ കണം മറ്റൊന്നിന്റേതുപോലെ അല്ലെന്നും, എന്നാൽ കണങ്ങൾതന്നെ രണ്ടോ മൂന്നോ അധികമോ അണുക്കളെ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിട്ടുള്ളവയാണെന്നു വരുന്നു. മൂലധനക്കളെക്കൊണ്ടു കണങ്ങളിൽ ഒരുപോലെയുള്ള രണ്ടോ മൂന്നോ അധികമോ അണുക്കൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. മൂലധനക്കളുടെ കണങ്ങളിൽ ഒരു അണുവുമാത്രമാകാം. ഒരു മൂലധനവിന്റെ അണുക്കൾ എല്ലാം ഒരുപോലെ

ഇരിക്കും. വിവിധമൂലധനക്കളുടെ അണുക്കൾ വിവിധങ്ങളായിരിക്കയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ തൊണ്ണൂറോളം മൂലധനക്കളുണ്ടെന്നാണു ഇപ്പോൾ അറിയുന്നത്. യേശുഗീകപദാർത്ഥങ്ങൾ എല്ലാം മൂലധനക്കളുടെ അണുക്കളുടെ യോഗംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നു. ഒരു യേശുഗീകപദാർത്ഥത്തിന്റെ കണത്തിൽ രണ്ടോ അധികമോ മൂലധനക്കളുടെ അണുക്കൾ ചേർന്നിരിക്കും. വെള്ളം ഒരു യേശുഗീകപദാർത്ഥമാണ്. എന്നാൽ പ്രാണവായു, ജലവായു, ഹരിതകം, നേത്രജം എന്നവയുമൊന്നും മൂലധനക്കളാണ്. ഇരുമ്പ്, രസം, വെള്ളി, ഇഴയം, സ്വർണം, അല്പമിനിയം, ചെമ്പു മുതലായ ലോഹങ്ങളെല്ലാം മൂലധനക്കൾതന്നെ. അവോഗാഗ്രോ താഴെ പറയുംപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"എല്ലാ വാതകങ്ങളുടേയും കണങ്ങൾ തുല്യചരിമാണെന്നോടുകൂടിയവയും, അതിനാൽ ഒരു ചെറുചരിമാണത്തിലുള്ള എല്ലാ വാതകങ്ങളിലും ഒരേ എണ്ണം കണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യും."

ഓരോ കണത്തിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ അധികമോ അണുക്കൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞുവെല്ലാം. രണ്ടുപദാർത്ഥങ്ങൾചേർന്നു മൂന്നാമതൊന്നുണ്ടാകുമ്പോൾ ചേരുന്നതുകണങ്ങളല്ല, അണുക്കളാണ്. ഈ ചെറുകണങ്ങളുടെ വിപ്ലോടനാനന്തരമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഒന്നാം ഉദാഹരണത്തിലെ ജലവായുവിൽ പ്രാണവായുവിലുള്ള കണങ്ങളുടെ ഇരട്ടിയുണ്ടെന്ന് അവോഗാഗ്രോവിന്റെ സങ്കല്പത്തിൽനിന്നു വരുന്നു. രണ്ടിന്റേയും ഓരോ കണത്തിൽ ഇരുരണ്ടു അണുക്കൾ ഉണ്ട്. രണ്ടു വാതകങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേരുമ്പോൾ രണ്ടു

ജലവായു അനുക്കൂലം ഒരു പ്രാണവായു അനുപാതം കൂടിച്ചേർന്നു മൂന്നനുക്കുള്ള ഒരു ജലബാഷ്പകണം ഉണ്ടാകുന്നു. അതിനാൽ രണ്ടു ജലവായുക്കളുടെ അനുപാതം കൂടി രണ്ടു ജലബാഷ്പകണം ഉണ്ടാകുന്നു. എല്ലാ കണങ്ങൾക്കും തുല്യപരിമാണമായതുകൊണ്ടു ഉദാഹരണത്തിൽ കണ്ടപോലെ രണ്ടുപരിമാണം ജലവായുവും ഒരു പരിമാണം പ്രാണവായുവുകൂടി രണ്ടുപരിമാണം ജലബാഷ്പമുണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെ പല ദ്രവ്യങ്ങളേയും പരീക്ഷിച്ചു എല്ലാ ഫലങ്ങൾക്കും പറ്റാത്തക്കവിധത്തിൽ ഓരോന്നിന്റെ കണങ്ങളിൽ എത്ര അനുക്കൾ ഉണ്ടെന്നു തീർച്ചയാക്കാം. ഇവയിൽ നിന്നുതന്നെ ആപേക്ഷികതകളെ കണ്ടു കാണാം. വെള്ളത്തെ വേർതിരിച്ചാൽ 1-തൂക്കം ജലവായുവിന്നു 8-തൂക്കം പ്രാണവായുവെങ്കിൽ കിട്ടുന്നത്. വെള്ളത്തിന്റെ ഒരു കണത്തിലും രണ്ടു ജലവാതകാണുക്കളും ഒരു പ്രാണവാതകാണുവും ഉള്ളതുകൊണ്ടു രണ്ടു ജലവാതകാണുക്കളുടെയും ഒരു പ്രാണവാതകാണുവിന്റേയും തൂക്കങ്ങളുടെ തോത് ഒന്നിന് എട്ട് എന്നു വരുന്നു. അഥവാ ഒരു ജലവാതകാണുവിന്റേയും ഒരു പ്രാണവാതകാണുവിന്റേയും തൂക്കങ്ങളുടെ തോത് അമ്പത് എട്ട് അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നിനു പതിനാറ് എന്നു വരും. ഒന്നിനേയും പതിനാറിനേയും ഈ വാതകാണുക്കളുടെ ആപേക്ഷികകോണാമനം പറയുന്നു. ചില ആപേക്ഷികകോണാമനങ്ങളെ താഴെ പറയാം.

ജലവായു 1, പ്രാണവായു 16, അംഗാരം 12,

നേത്രജലവായു 14, ധന്യകം 32, ഇരുമ്പ് 56,

വെള്ളി 108, സ്വർണം 197, രത്നം 200, ഇരുമ്പ് 207.

ഇങ്ങനെ 90 മൂലധാതുക്കളുടേയും അനുക്കളുടെ ആപേക്ഷികകോണാമനം നിർണ്ണയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഡാൽറ്റന്റെ ആപേക്ഷികകോണാമനങ്ങളെ ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നു.

പല മാർഗ്ഗങ്ങളിലുമായി വാതകകണങ്ങളുടെ വലിപ്പവും തൂക്കവും നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഫന ഇഞ്ച് വാതകത്തിന്റെ പിണ്ഡത്തിൽ 460,000,000,000,000,000,000 ($=46 \times 10^{19}$) കണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണ് കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഇതു വെള്ളം കട്ടയാകുവാൻ മാത്രം ശൈത്യമുള്ളപ്പോഴും വായുമണ്ഡലത്തിന്റെ സാധാരണ സമുദ്രത്തിന്നു അധീനമായിരിക്കുമ്പോഴാണ്. വാതകപിണ്ഡത്തിൽ കണങ്ങൾ തിങ്ങിയിരിക്കയില്ല. ഓരോ കണത്തിന്റെ ചുറ്റും വളരെ പ്രദേശം ഒഴിവായിരിക്കും. കണത്തിന്റെ തൂക്കം വളരെ ലഘുവാകുന്നു. 1338 ഫനഇഞ്ച് സാധാരണ വായുവിന്റെ തൂക്കം ഒരു ഗ്രൗംഡ് ഗ്രാമിയിരിക്കുമെന്നതിൽനിന്നു വാതകകണങ്ങളുടെ തൂക്കം ഉറവിക്കാമല്ലോ. വായുവിൽ പലവിധ കണങ്ങളുണ്ടെന്നും അവയുടെ തൂക്കങ്ങൾക്കു ഭേദമുണ്ടെന്നും ഓർക്കുകയും വേണം.

അനുക്കളുടെ ആപേക്ഷികകോണാമനം 1,16,56,200 ഇത്യാദി പൂണ്ണസംഖ്യകളായിട്ടു വരുന്നത്. എങ്കിലും പൂണ്ണസംഖ്യകളോടു വളരെ അടുത്തിരിക്കും. കുറെ മൂലധാതുക്കളുടെ അനുക്കൾക്കുമാത്രം 63.57, 31.457 ഇപ്രകാരമുള്ള സംഖ്യകൾ വരുന്നു. ഇങ്ങനെ മിക്ക അനുക്കളുടേയും ആപേക്ഷികകോണാമനം 250-ൽ താഴെയുള്ള പൂ

പുണ്യസംഖ്യകളോടു അടുത്തുതന്നെ വരുവാൻ, എന്നാൽ അതിൽ ലാഭ്യമായ ഭേദങ്ങൾ കാണുവാനും സംഗതിയായത് വിസ്മയജനകമായിരുന്നു. ഒരു മൂലധാതുവിന്റെ അണുക്കൾക്കു തന്നെ ഭേദമില്ലെങ്കിൽ ആപേക്ഷികോന്മാനങ്ങൾ പുണ്യസംഖ്യയിൽനിന്നു അല്പമെങ്കിലും ഭേദപ്പെടുവാൻ പാടില്ലല്ലോ. അതിന്റെ കാരണം പിന്നീടാണ് മനസ്സിലായത്. അതു വഴിയെ പറയാം. പുണ്യസംഖ്യകളിൽനിന്നു ആപേക്ഷികോന്മാനങ്ങൾക്കു കണ്ട ലാഭഭേദങ്ങൾ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ പല ആശങ്കകളും ജനിപ്പിച്ചു എങ്കിലും, മിക്കവരും ഒരു മൂലധാതുവിന്റെ അണുക്കൾ ഒരുപോലെ ഇരിക്കുമെന്നും ഇങ്ങിനെ 90 ഓളം വിധത്തിലുള്ള അണുക്കളാണ് നാം കാണുന്ന സകല പദാർത്ഥങ്ങളിലും കൂടി ഉള്ളതെന്നും വിശ്വസിച്ചു.

അണുക്കളുടെ സ്വഭാവം ഏതാണ്ട് മനസ്സിലായതോടുകൂടി ജനങ്ങളുടെ ചിന്തയിൽ ഒരു വലിയ മാറ്റം വന്നു. അണുക്കൾ 90 തരങ്ങളോളമുണ്ടെന്നും അവയ്ക്കു ഒരുവിധം മാറ്റവും വരികയില്ലെന്നും അവയു

ടെ സംയോഗവിയോഗംകൊണ്ടു സകലവും സംഭവിക്കുന്നു എന്നും മിക്ക ഭൗതികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതിൽനിന്നും ആത്മോപഭാഷിതനായ ഡാവിനാൽ സുസ്ഥാപിതമായ പരിണാമവാദത്തിൽനിന്നുമാണ് ആധുനികനീശ്വരപത്ഥത്തിന്റെ ആരംഭം. മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ഒരു ഭാഗവും, വൈദികന്മാർ എല്ലാവരും, കർമ്മങ്ങളുടെ അശാധനയെപ്പറ്റി ബോധമുണ്ടായിരുന്ന അപൂർവ്വ ചില ഭൗതിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഒഴികെ ബാക്കി എല്ലാ വിഭാഗന്മാരും ഈ ആധുനിക ചിന്താസരണിയിലേക്കുതന്നെ പാഞ്ഞു. ചിന്തിക്കാത്തവരുടെ വിശ്വാസത്തെയും അവിശ്വാസത്തെയും ഈ നന്ദർഭത്തിൽ ഗണ്യമാക്കുവാനില്ലല്ലോ. പ്രകൃതിയിൽ അണുവും, ചൂട്, കാന്തി, കാന്തം, വിദ്യുത്ത് ഇങ്ങിനെ അന്യോന്യം മാറ്റുവാൻ കഴിയുന്ന ശക്തിയും മാത്രമാണ് ഉള്ളത്; അണുക്കളിൽ ശക്തിയുടെ കളി മാത്രമാണ് പ്രപഞ്ചം; ഇവയ്ക്കു പുറത്തു ഒന്നും തന്നെ ഇല്ല എന്നാണല്ലോ നീശ്വരന്മാരുടെ വാദം.

(തുടരും.)

ആശാൻ റീഷ്വർ!

ചിന്തകൾ, കൈപ്പുസ്തകം.

ഇവിടെ രചിക്കപ്പെട്ടതായ പലഹാരങ്ങളും ചായ, കാഫി മുതലായ പാനീയങ്ങളും ഏല്പാഴ്ത്തുവർ.

Prop:- P. K. Padmanakhan.

മകൾ

തകഴി, ശിവശങ്കരപ്പിള്ള.

എന്റെ മകൾ ഒരു ചിത്തക്കുട്ടിയായിരുന്നു. അവൾ മനുഷ്യവം ഒരു കന്യകാകാട്ടിയിട്ടുള്ളതായി പറയാൻവയ്യ. അവൾ നല്ല കാര്യവിവരമുള്ള ഒരു കണ്ണിനെപ്പോലെ പെരുമാറിയിരുന്നു. എന്നാലും എന്തോ ഒരുതെറ്റം അന്ന് അവൾ ചെയ്തു. ഒരു ഭർത്താവിനെയും, എനിക്കുപേഷ്യംവന്നു. ഞാൻ അവളെ കടന്നുപിടിച്ചു.

എന്റെ മകൾ കിട്ടുകിടന്നിന്നുവെച്ചു. അവളുടെ ചെഞ്ചോരിച്ചുണ്ടുകൾ കരുവാളിച്ചു. ആ നിൽപ്പും നോട്ടവും കണ്ടാൽ ഞാൻ കൊല്ലാനായി അവളെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നതായി അവൾ പേടിക്കുന്നു എന്നു തോന്നും.

ഞാൻ അന്നോളം അവളെ നോവിച്ചിട്ടില്ല. എന്റെക്കണ്ണു നൊമ്പരം എന്തെന്നു അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഞാൻ അവളെ ഒന്നിടിച്ചു.

“എന്റെ അമ്മോ!”

ഭയനീയമായി ഒരു നിലവിളി! “മകളേ!” എന്നു ആരോ വിളിക്കേട്ടതായി എനിക്കുതോന്നി. ആ നിലവിളിയും വിളിക്കേൾക്കലും ഇപ്പോഴും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിധ്വനിക്കുന്നുണ്ട്.

ഞാൻ അവളെ പിടികൂടിയപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വന്നുവീഴാൻ ഒരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളുടെ അമ്മ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ മകൾ അങ്ങിനെ പേടിച്ച് കരുവാളിച്ചു ശബ്ദമടച്ചുനിന്നു വിറയുമായിരുന്നില്ല. എങ്കിൽ ഞാൻ പിടിച്ചു ഉടൻ അവൾക്കു കരച്ചിൽ വന്നു പോകുമായിരുന്നു; പിടിതരാതെ ഓടിക്കളയുമായിരുന്നു.

സാധുക്കളെന്തു! ഞാൻ അടിച്ചാൽ അവൾ കൊള്ളുകയേയുള്ളൂ. എനിക്കവളെ എന്തുചെയ്യാം. ആരും ഒന്നും ചോദിക്കുകയില്ല. അവൾക്കുടയതായി ഞാൻമാത്രമേയുള്ളൂ.

എന്റെ മകൾ അമ്മയെ കണ്ടിട്ടില്ല. അന്നാദ്യമാണ് അമ്മയെന്ന ശബ്ദം അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽനിന്നും ഉതിർന്നു ഞാൻ കേൾക്കുന്നത്. പക്ഷേ ആ വിളി, അഗാധതയിൽനിന്നും, അമ്മപോയിക്കളിച്ചുലോകത്തിന്റെ അജ്ഞാതമായ കോണിലെങ്ങോ എത്തിച്ചേരാനായി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതായിരുന്നു. അതു് അവിടെ എത്തിക്കുന്നു. ഒരു അമ്മയുള്ള കണ്ണു് അങ്ങിനെ വിളിക്കുകയില്ല. വിളിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. വിളിക്കേൾക്കാൻ അമ്മ അടുത്തില്ലേ? ‘എന്റെയമ്മോ’ എന്നു നാലക്ഷരം

ങ്ങൾ എനിക്കറിയാൻ കഴിയാത്ത വികാരങ്ങൾ കൊണ്ട് ഞെറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മനുഷ്യൻ ഒരു ബന്ധുവായുള്ള അമ്മ! അമ്മയില്ലെങ്കിലും അമ്മയെ വിളിച്ചു പോകും; അമ്മ വിളിക്കേൾക്കുകയും ചെയ്യും. വളർത്താൻ അച്ഛൻമാത്രമെ ഉള്ളവെങ്കിലും ഒരു കണ്ണിന അമ്മയുണ്ട്. അമ്മ ഇല്ലാതാകുന്ന ഒന്നല്ല. ഞങ്ങളുടെ മധ്യത്തിൽ അമ്മയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം എന്നു കരുതപ്പെട്ടു. ആരോ എന്റെ പിടിവിടർത്തിയതായി തോന്നി. എന്നിട്ട് അവളെ തടുത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അവളുടെ തുടയിൽ എന്റെ കൈവിരലുകൾ നീലനിറത്തിൽ പതിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. അവൾ അതുനോക്കി ഏങ്ങലടിച്ചുകർഞ്ഞു. ആരോ അവളുടെ കണ്ണീർതൂടിച്ചു; 'എന്റെ മകൾ കരയാതെ' എന്നു ശപഥം ചെയ്തു. അടിയുടെ നീറിൽ വീശിയാറി. ആശ്വാസകരമായ ചുംബനം ചെയ്തു തുടയിൽ തട്ടി അവളെ ഉറക്കി. അവൾക്ക് അമ്മയുണ്ട്!

അവളെ പ്രസവിച്ച് ആറാം ദിവസം 'കണ്ണിനെ എടുത്തുകൊള്ളണം' എന്നു പറഞ്ഞു അവളെ എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ട് അവളുടെ അമ്മ പോയതാണ്. ഞാൻ ആ ചോരക്കണ്ണിനെ എടുത്തു. അത് എനോടു പററിപ്പിടിച്ചു.

ഞാൻ അവളെ വളർത്തി. അവൾ എന്നോടു ചേർന്നു കിടക്കുമ്പോൾ ഉറക്കത്തിൽ എന്റെ മാർച്ചിടത്തിൽ മുഖം ചേർത്ത് എന്നോ തല്ലുമായിരുന്നു. ചുണ്ടിൽ തടഞ്ഞു എന്നോ അവൾക്കു കിട്ടുവാനുണ്ട്. ആ വാസനയിൽ നിന്നായിരിക്കും 'അമ്മ' ഉയരുന്നത്!

ഉറക്കത്തിൽ എന്റെ മകൾ മധുരമാ

യി ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യത തരും. ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോൾ ആരെയും മാധുര്യം അവളുടെ പുഞ്ചിരിക്കില്ല. മറ്റു ചിലപ്പോൾ അദ്ധ്വാനിദ്വയിൽ അവൾ കിടന്നു ഞങ്ങളും വീണ്ടും സുഖസുഷുപ്തിയിൽ ലയിക്കും. ഞാൻ ഉറങ്ങുന്ന അവളുടെ മുഖത്തു തന്നെ നോക്കി ഇരിക്കാറുണ്ട്. എന്തു സമാധാനവും ശാന്തിയുമാണ് അവളുടെ കളിയാടുന്നത്! അമ്മ അവളുടെ അടുത്തു കിടന്ന് ഉറങ്ങുന്നുണ്ടോ? അവൾ കൈ എടുത്തു തിരിക്കുന്നത്, അമ്മയുടെ ശരീരത്തിലാണ്! എന്റെ മകൾ തനിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ആരോടോ വർത്തമാനം പറഞ്ഞു കളിക്കാറുണ്ട്. കൊഞ്ചിക്കഴയാറുണ്ട്. അങ്ങനെ അജ്ഞാതമായ ഒരു ജീവിതവ്യാപാരം എന്നിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു.

അവൾ കരയുമ്പോൾ എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഞാൻ പരങ്ങും. പെട്ടെന്നു ഒരുപായം തോന്നും, അല്ല, തോന്നിപ്പിക്കും. അങ്ങനെ അവളുടെ കരച്ചിൽ മാറ്റം ഒരു തള്ളയ്ക്കുമാത്രം തോന്നുന്നു. ഒരുപായമായിരിക്കും അത്. അവൾക്കു ഭണ്ഡാവശ്യംവോൾ ആരോ പറഞ്ഞുരന്നിട്ടെന്നപോലെ എനിക്കു മരുന്നുകളും തോന്നാറുണ്ട്. ആരോ ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടെന്നപോലെ ചിട്ടവഴി ഞാൻ അവളുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കിപ്പോന്നു. ഒരു പിതാവിനു തനിച്ചു ആരുടേവാനും പ്രായമുള്ള ഒരു കണ്ണിനെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ സാധ്യമല്ല. എന്റെ കാര്യം നോട്ടിലെല്ലാം ഒരു സംസാരവാഷ്പയമായിരുന്നു. പക്ഷേ അതൊന്നും എന്റെ മിടുക്കല്ല. അന്തരിച്ചു പോയ ആത്മാവ് എന്നിക്ക് ഓരോ നിമിഷവും പ്രചോദനം നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ വളർന്നുവന്നുപോലെ കണ്ണു വള

രണ്ടാമെന്നു നിർബന്ധമുണ്ട്. അവളുടെ മകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൽകണ്ഠയോടെയാണു് അവൾ പോരുന്നത്. ആ ഉൽകണ്ഠ തുടരുന്നതായിരിക്കാം.

ഞാൻ കണ്ണത്തിന്റെ നെറ്റിയിൽ പൊട്ടിക്കൊടുത്തു; അവളുടെ തലമുടി ചീകിക്കൊട്ടും ഉടുപ്പിട്ടുവെക്കും. തള്ളമാരുള്ള കുട്ടികളെപ്പോലെ അവളെയും ചുമയിടും. എങ്കിലും അതൊന്നും തള്ളമാർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഒക്കുന്നില്ലത്രേ! ഞാൻ അവളെ എടുക്കുന്നത് തള്ള കണ്ണത്തിനെ എടുക്കുന്നതുപോലെയാണല്ലോ! ഒരു സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞു. എന്റെ താൽപ്പര്യം കണ്ണത്തു് എങ്ങിനെ ഉറങ്ങുന്നു എന്നു് ഒരു സ്ത്രീ അതുതല്ലെപ്പട്ടു. എന്റെ കണ്ണത്തിന്റെ വളർത്തൽ പറയുന്നില്ലത്രേ! എന്തുകൊണ്ടു്? എവിടെയാണു് ഒക്കത്തതു്? ഞാൻ അവളെ വാത്സല്യിക്കുന്നുണ്ടു്. ഞാൻ അവളെ ശിക്ഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അങ്ങിനെയുള്ള കുട്ടികൾ വേറെയില്ലേ? അവൾ ചിരിക്കുന്നു. കളിക്കുന്നുമുണ്ടു്. അവൾക്കു ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തിനും കുറവില്ല. സാമാന്യം ആശോഗ്യവുമുണ്ടു്. അതൊന്നുമല്ല, ഏതോ ഒരു കുറവുണ്ടുപോലും. എന്താണതെന്നു പറയാവതല്ല.

എന്റെ മകൾ അവളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളൊന്നും എന്നോടു പറയാറില്ല. അവൾക്കു് ആഗ്രഹങ്ങളില്ലായ്മയായിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ, അവൾക്കു് ഞാനല്ലാതെ മറ്റൊരാളുണ്ടു് അവസാധിച്ചുകൊടുക്കുൻ? അതല്ല. എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു, ഞാൻ അവളെ സ്നേഹിച്ചാൽമാത്രം പോര, ഞാൻ അവളെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തണമെന്നു്. എന്നിക്കു മനസ്സിലായില്ല. എങ്കിലും ഞാനതിന്നു ശ്രമിച്ചു.

എന്റെ മകൾ ഒരു നിർബന്ധബുദ്ധിയല്ല. അവൾക്കു നല്ല ചിന്താശക്തിയുണ്ടു്. എന്തുപറഞ്ഞാലും മനസ്സിലാക്കും.

അവൾ ഉച്ചത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിക്കാറില്ലായിരുന്നു; ഉച്ചത്തിൽ വർത്തമാനം പറയുകയുമില്ല. അവൾ നേരംപോക്കുപറയുന്നതും ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല. ഒരുമുട്ടുകാരനും അവൾക്കുണ്ടില്ല. എപ്പോഴും എന്റെ അടുത്തുതന്നെയിരിക്കും.

അങ്ങു വിദ്വരയ്ക്കു് ദുഷ്ടികളായതു് നിശ്ശബ്ദമായി അവൾ ഇരിക്കാറുണ്ടു്. അവൾ എന്തായിരിക്കുമോ ചിന്തിക്കുന്നതു്? അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഒരുപേടി, വെമ്പൽ നിഴലാടിക്കാണാറുണ്ടു്. ഒരുസംഗതി തീർത്തുചെയ്യുന്നതിന്നു പറയുന്നതിന്നോ അവൾക്കു കഴിവില്ല. പക്ഷേ അവൾ എന്നോടു കൂടുതൽ ഒട്ടിച്ചു.

അവൾ അമ്മേ എന്നു വിളിക്കരുതെന്നു് എനിക്കു നിർബന്ധമായിരുന്നു. അമ്മയില്ലാത്ത കണ്ണത്തു് 'അമ്മേ' എന്നുവിളിക്കുന്നതു നിവൃത്തിയില്ലാത്തപ്പോഴായിരിക്കും. അങ്ങിനെയൊരു നിവൃത്തിയില്ലായ്മ അവൾക്കുവന്നുകൂട. പക്ഷേ എല്ലാം ലഭിച്ചിരുന്നുഎങ്കിലും എന്റെ മകൾ അപ്രസന്നയായരുന്നു.

അവൾ ഇന്നു് എടുത്തുവയ്ക്കുന്ന ഒരു കുട്ടിയുണ്ടു്. എനിക്കുവളും അവൾക്കു് ഞാനാണു് മാത്രമേയുള്ളു. അതു് അവൾക്കു് അറിയാകയും ചെയ്യും. ഒരുപക്ഷേ ആ വസ്തുത എല്ലാവർക്കും കൂടുതലായി അവൾ അറിഞ്ഞുപോയിരിക്കാം.

അവൾ കരയുവാൻ തൊടുകയുണ്ടാകാത്തതിനെക്കുറിച്ചു്

പു. അതുകൊണ്ട് അവർ കൗഞ്ഞില്ല. എ
ന്നാൽ അവളെ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കാൻ എ
നിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അതു സാധിക്കാത്ത
സംഗതിയായിരുന്നു. എന്റെ മകളെ ഉ
പേക്ഷിക്കുകയാണെന്നത് എന്തായിരിക്കാം?

ആയിടയ്ക്കു് എനിക്കു ഒരുവിവാഹാലോ
ചനവന്നു. എന്റെ മകൾക്കു് ഒരുമയെ
അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കൂട്ടുകാരിയെഎങ്കിലും ല
ഭിക്കുമല്ലോ. എന്റെവീടു് ഒരുപക്ഷേ
പ്രസ്ഥാനമായേക്കാം. ഒരുജനോ അനജ
ത്തിയോ ഉണ്ടായാൽ അതിനെ എന്റെ
മകൾ സ്നേഹിക്കും. സർവ്വോപരി സ്രീതപ
ത്തിന്റെ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾക്കു് ഒരുമുൻ
വളത്തുന്ന കുട്ടിക്കു് എങ്ങിനെ ലഭിക്കാൻ
കഴിയും? ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ വികാരങ്ങ
ൾക്കും വിചാരങ്ങൾക്കും രൂപംനൽകി അ
വളെ ഒരു സ്രീയാക്കുവാൻ അമ്മുൻ സാ
ദ്ധ്യമല്ല. ഭർതൃമതിയാകുമ്പോൾ എന്റെ
മകൾ അമ്പലങ്ങൾ പറ്റി പരാജയപ്പെ
ട്ടേക്കുമെന്നു് എനിക്കുതോന്നി. ഭർത്താവി
നെ പരാചരിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടുത്തേണ്ടതു് എ
ങ്ങനെയെന്നു് അവർക്കറിയാമോ? അവ
ർക്കു ഭർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കാൻതന്നെ ക
ഴിയാതെവന്നേക്കാം. അതൊന്നും അവ
ർകണ്ടിട്ടില്ല; പഠിച്ചിട്ടില്ല. ഒരുമയെ
ല്ലെങ്കിൽ രണ്ടാമമയെയെങ്കിലും ലഭിക്ക
ന്നതു പ്രയോജനകരമല്ലേ?

ഇഴുവിയം എനിക്കു വിവാഹാലോചന
യോടു തെല്ലൊക്കത്തു് ഉണ്ടായിപ്പോയി. ആ
സംഗതിയെക്കുറിച്ചു ആലോചിക്കാമെന്നു്
ആലോചനക്കാരന്റെ അടുത്തു പറഞ്ഞു.
അന്നുരാത്രിയിൽ എന്റെ മകൾ വിങ്ങി
പിങ്ങിക്കരയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു.

എന്നെന്നേക്കുമായി ആ ആലോചന
ഞാൻ ഉപേക്ഷിച്ചു. എന്റെകൗത്സു് ക
രഞ്ഞതെന്തു്? അതിനു മറുവല്ല കാരണ
വുമുണ്ടോ? അവളുടെ മനസ്സിനെ ഞാൻ
ഒരു കല്പിട്ടു് ആവശ്യമില്ലാതെ അസ്വസ്ഥ
മാക്കി.

അന്നുമുതൽ എന്റെ മകൾ എന്നിൽ
നിന്നും അല്പംകൂടി അകന്നതായി എനി
ക്കുതോന്നി. അവർ ഏകാന്തതയെ ഇ
ഷ്ടപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെയിരുന്നു എന്തോചി
ന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അവളുടെ കണ്ണുക
ൾ നനയാമുണ്ടായിരുന്നു. എന്തിനോ
എന്തോ!

ആ വിവാഹാലോചന എന്നെന്നേക്കു
മായി ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നു പറയാൻ ഞാ
ൻ പലപ്പോഴും ആഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ
അതു നാവിൽനിന്നും ഉതിർന്നിട്ടില്ല. അ
ങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽതന്നെയും അവർ അ
തുവിശ്വസിക്കുമോ? അവളുടെ മാനസയുക്തം
അകൽച്ചയ്ക്കു് ഉള്ള കാരണം എന്തെന്നു
റിയാൻപോലും എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

അവളോടുചോദിക്കാതെ. ഒന്നുതന്നെ
ഞാൻ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. ഒരുമുണ്ടുമാ
റണമെങ്കിൽകൂടി അവർ പറയണം. ഒരി
ക്കലും ഉച്ചത്തിൽ ഞാൻ എന്റെ മകളോ
ടു സംസാരിക്കാറില്ല. അവളുടെ ആശയ
ങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും അറിയുകയായിരുന്നു
എന്റെ ജോലി. എന്നിട്ടു് അവയനുസ
രിച്ചു ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നു. ആ പൂ
വന്റെ ഇതരപോലെ മൂലമമായ ഹൃദ
യത്തിൽ ഒരു പോറൽപോലും ഉണ്ടാകരു
തു്. എന്റെ സ്നേഹം അവർക്കു ബോ
ദ്ധ്യപ്പെടണം.

പക്ഷേ അവർ അതു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടി
ല്ല. അതിൽ കൂടുതൽ ഞാൻ എന്തുചെയ്

യുണം? എനിക്ക് അറിവില്ല. അവളുടെ ചിന്താഗതി അല്പം അനിയതമായിരുന്നതായിത്തോന്നുന്നു. സ്നേഹവും വാത്സല്യവും ഒന്നും ചിന്താഗതികളല്ലെന്നു അവൾ ധരിച്ചിരുന്നതായി സംശയിച്ചുപോകാം. എത്ര നിമിഷവും അവളല്ലാതാകാം. ഒരു നട്ടുച്ച വെയിൽ അനുപമമായ വാത്സല്യത്തെ ഭേദപ്രകാരമായി മാറ്റാം. ഉരുളയ്ക്കളിലെ ഒരു ചെറുകല്ല് ഒരു ജീവിതകാലത്തെ സേവനത്തെ നിഷ്പ്രയോജനമാക്കിയേക്കാം. മനസ്സറിയാതെ വീണ്ടുപോയ ഒരു വാക്ക് കോപത്തെ വളർത്തിയേക്കാം. ആരും ആരുടേയും സ്നേഹത്തെയും തൃപ്തിയേയും ആശ്രയിക്കേണ്ടി, വിശ്വസിക്കുകയും വേണ്ട. ഒരു കുട്ടി ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ചിന്തിക്കുന്നെങ്കിൽ അത് ആപൽകരമല്ലേ? ഒരു ദിവസം അവളുടെ സംസാരത്തിൽനിന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. അവൾ തീർച്ചയായി അഭിപ്രായം പറയുകയില്ല. ഞാനു എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ എന്റെ മുഖത്തുനോക്കി ഒരു നിമിഷം നിന്നിട്ടേ അവൾ മറുപടി പറയൂ. അത് എന്റെ അഭിപ്രായവുമായി യോജിച്ചിരുന്നിട്ടേയുള്ളൂ. അവൾ മറ്റൊരു അഭിപ്രായമേ പറയൂ എന്നു ന്യായമായി എനിക്കു വിശ്വസിക്കാമായിരിക്കുമ്പോഴും അവൾ അങ്ങിനെയായിരിക്കും പറയുക. അത് അസ്വാഭാവികമായിരുന്നു. അതു കരുതിക്കൂട്ടിയല്ലെന്ന് എങ്ങിനെ പറയാം? എന്റെ ഇംഗിതങ്ങൾ മണഞ്ഞെന്നുപോലെ അറിയാനുള്ള കഴിവു, അവളുടെ ഇംഗിതങ്ങൾ വിഴുങ്ങുവാനുള്ള കഴിവു, — രണ്ടും അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

അതെ, മറ്റൊരങ്ങും അതിനുള്ള വ്യാഖ്യാനം തേടേണ്ട. അതുമൂലമേ അവൾക്കു ജീവിക്കാവൂ. അവൾക്കു ഞാനല്ലാതെ ആ

രുണ്ടു. എനിക്ക് അപ്രീതി ഉണ്ടായാൽ അവൾക്കു ജീവിക്കാനൊക്കുമോ?

ആ ഇടയ്ക്കു എനിക്ക് സാമ്പത്തികമായി കുറച്ചു കഴപ്പുണ്ടുണ്ടായി. ഞാൻ അവളെ അറിയിക്കാതെ കഴിക്കാൻ നോക്കി. പക്ഷേ അവളുളളിക്കാൻ സംശ്യമല്ല. അവൾ അറിഞ്ഞു. ഞാൻ പാപ്പരായാൽ അവൾ എന്തുചെയ്യും?

അങ്ങിനെ അവൾ വളന്നു; ഒരു യുവതിയായി. അവളെ ഞാടാൻ എന്റെ കൈകൾ ആവാതായി. ഞാൻ വളർത്തിയ എന്റെ കഞ്ഞിനെ എനിക്കു ചുണ്ടനും ചെയ്തുകൂടാ. അവൾ അന്യയാകുന്നു. അതെന്തൊരു ഭയങ്കരമാണു! പക്ഷേ ഞാൻ അതു സഹിച്ചു.

iii

ഒരു പുതിയസംഗതി എന്റെ മുമ്പിൽ അവ തരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അന്നോളംഞാൻ ചിന്തിച്ചിരുന്നതല്ല.

“ഇങ്ങനെ എന്നും അവൾ അല്പമുണ്ടെങ്കൊച്ചുമകളായി കഴിഞ്ഞാൽ മതിയോ” എന്നു എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ അവളുടെ വയസ്സ് കണക്കുകൂട്ടി നോക്കി. “അവൾക്കു” ഇരുപതുവയസ്സായി. ഒരുവലിയകത്തവ്യംനിറുപ്പിക്കാൻ ഇരിക്കുന്നു. അത് വളരെമുമ്പേതന്നെ നിറുപ്പിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഞാൻ അവളുടെ അമ്മയെ പരിനാദംവയസ്സിലാണു വേട്ടത്ത്; അടുത്തകൊല്ലം അവൾ പ്രസവിച്ചു.

അന്നു എന്റെ മുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത് എന്റെ കൊച്ചുമകളല്ല, വിവാഹപ്രായംകഴിഞ്ഞ ഒരുയുവതി! പക്ഷേ ആ കൊ

ചുമകളെ ആ യുവാവിയിൽ കാണാമായിരുന്നു. അവൾ വിശാലമായ ലോകത്തിൽ എവടെയോളള; അവൾക്കുതന്നെയും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരു പുരുഷനെ സ്വപ്നംകാണുന്നുണ്ട്!

ഒരുമകളുടെ അഭീഷ്ടങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പിതാവിനു കഴിയുകയില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ അപരാധിയാണ്. അവളുടെ അമ്മയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ആ സംഗതി അവൾ എന്നുമുതലേ എന്നെ കാമിപ്പിക്കുമായിരുന്നു.

എന്തായാലും ഞാൻ അനേപഷിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. അധികം താമസിയാതെ ഒരുവനെ നിശ്ചയിച്ചു.

ആ യുവാവു കണ്ടാൽകൊള്ളാം; കാലക്ഷേപത്തിനും വകയുണ്ട്. സ്നേഹിക്കുന്നവനും ആയിരിക്കുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ചുമതലബോധമുള്ളവനായിരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. അയാളുടെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചും അതുപ്രകാരമായി ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ വിവാഹംനിശ്ചയിച്ചു.

അന്നത്തെപ്പോലെ എന്റെ അന്തരിച്ചു പോയ ഭാര്യയുടെ അഭാവം എനിക്കൊരിക്കലും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആ ആഘോഷങ്ങൾക്കിടയിൽ, ഒരുക്കങ്ങൾക്കിടയിൽ, കാഴ്ചകൾക്കു മേലേറേപക്ഷത്തുനിൽക്കുന്ന ഒരു ഗ്രാമനായികയില്ല. അവൾ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതായി എന്തെല്ലാമുണ്ട്! ഞാൻ അവൾക്കുവേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തു. പക്ഷെ അതൊന്നും ശരിപ്പെട്ടില്ല.

എന്റെ മകൾ തന്നെത്താൻ ഒരുങ്ങി വേദിയിലിറങ്ങി. അമ്മയില്ലാത്തകുറവ് ഞാൻ അവളുടെ ഒരുക്കത്തിൽകണ്ടു. അ

വളരെനയനങ്ങൾ നന്ദത്തിരിക്കുന്നുവോ? അല്ല, അവൾ കരയുകയാണ്. എന്തിന് എന്റെ സകല ഉത്സാഹവും നശിച്ചു. എന്റെ ഹൃദയംസീറി, അതുകരയാനുള്ള അവസരമാണോ? ഒരുതുളള അവളുടെ കണ്ണിൽനിന്നും അടൻവീണു. എന്റെ മകൾ അകാരണമായികരഞ്ഞിട്ടില്ല. സഹിക്കാൻ അവൾക്കു ശക്തിയുണ്ട്. സഹിക്കാൻ കഴിയാതെവരുമ്പോഴേ കരയൂ. ഒരുഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഞാൻ എന്റെ മകളുടെ അങ്ങോട്ട് ഓടി അവളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുമാനോടുചേർന്നു കണ്ണീർതടയ്ക്കണമെന്ന്, കരയാനുള്ളകാരണം ചോദിക്കണമെന്ന് തോന്നി. ഞാൻ അവളുടെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ പടവകൊടകഴഞ്ഞു; എന്റെ മകളുടെ ശരീരം വിറയ്ക്കുന്നു!

അവൾക്കു നൽകപ്പെട്ട പടകയും തട്ടവും വാങ്ങാൻ പുറകിൽ അവളുടെ അമ്മ നില്പില്ല. അതു മററാരോ വാങ്ങി.

ഞാൻ അങ്ങിനെ ശിഥിലവൃത്തിമേലാലെ വിവാഹമണ്ഡപത്തിന്റെ സമീപം നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

“അവൾക്കു ഇഷ്ടമാണോ ഈ വിവാഹം എന്നു ചോദിച്ചോ?” എന്നു ആരോ എന്റെ ചെവിയിൽ ചോദിക്കുന്നു.

ഇല്ല, ഞാൻ അവളോടു ചോദിച്ചില്ല.

വരൻ അവളുടെ കൈപിടിക്കുന്നു. ചാടി ഇടയ്ക്കുവീണു അതു തടയണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ഒരു ഭീകരജന്തു അവളെ വിഴുങ്ങുന്നു. എന്റെമകൾ കൈനീട്ടുന്നില്ല. അയാൾ കടന്നുപിടിച്ചു. അതൊരു ബലാൽക്കാരമായി തോന്നി. അവളെ ഒരു

കാർത്തികൻ വിഴങ്ങുന്നു. അവളെ രക്ഷിക്കണം.

അങ്ങിനെ വിവാഹം നടന്നു. എന്റെ സകല ഉത്സാഹവും നശിച്ചു. അപ്പോഴും അവൾ കരയുന്നതു! ഞാൻ അവളുടെ ഹിതം ആശയേണ്ടതായിരുന്നു. അവളുടെ അമ്മയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതറിയാതെ വിവാഹം നടക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ എന്റെ മകളുടെ ജീവിതസുഖം നശിപ്പിച്ചോ? എങ്കിൽ ഞാൻ എന്തിനും ജീവിക്കുന്നു? ഞാൻ ഇപ്പോഴായാൽ എന്റെ മകൾക്ക് ആരുണ്ട്?

മൂന്നുനാലുദിവസംകഴിഞ്ഞു. വരൻ അവളെ കൊണ്ടുപോകാൻ വന്നു. പിറന്നും അയാൾക്കു പോകണം. അതുപോലെ ഉൽക്കണ്ഠാക്ഷമമായ ഒരു ദിവസം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആരുണ്ട് എന്നെ വല്ലതുപറഞ്ഞു? ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ! അവൾ വീട്ടിൽനിന്നും പോകുന്നു. എങ്ങോട്ടേക്കു? സുഖത്തിലേക്കോ ദുഃഖത്തിലേക്കോ? സമാധാനത്തിലേക്കോ ഉൽക്കണ്ഠയിലേക്കോ? എങ്ങിനെയുള്ളവന്റെ കൂടെ? അവൻ അവളെ ശകാരിക്കുമോ, തല്ലുമോ? എന്റെ കണ്ണിനെ എല്ലാം കൊടുക്കുമോ? അവൾ കരയുന്നു. അവളുടെ ഹൃദയം ഞാൻ ആരാഞ്ഞതുമല്ല.

അയാളെ ഞാൻ വെറുത്തു. അവനെ ആട്ടിപ്പായിച്ചാലെന്തെന്ന് എനിക്കു രോഷം. എന്റെ ജീവിതാനന്ദത്തെ കവന്റെ കൂത്തുകൊണ്ടുപോകാൻ വന്നിരിക്കുകയാണ്! അവൾ പോയാൽ ഞാൻ പിന്നെ എങ്ങിനെ ജീവിക്കും?

അവൾ കരയുന്നു. ഒരുപക്ഷേ എന്റെ കണ്ണിനെ പോകാൻ ഇഷ്ടമില്ലായിരിക്കും. എങ്കിൽ അവൾ പോകട്ടെ. ഞാൻ അയാളെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“എന്റെ കണ്ണിനെ ഞാൻ അയയ്ക്കുന്നില്ല!”

അയാൾ എന്റെ മുഖത്തു മിഴിച്ചു നോക്കിനിന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞതു അയാൾക്കു മനസ്സിലായില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

അവൾ പൊട്ടെന്നു പുറത്തിറങ്ങിപ്പോയി. കരഞ്ഞു കണ്ണുകൾ കലങ്ങിയും മുഖം അശുക്ലഷ്ടമായും ഇരുന്നു എങ്കിലും അവൾ ഒരു കണ്ണുവെച്ചു, യുവതിമാത്രമല്ല, ഒരു ഭാര്യയുമാണ്. അതിന്റെ ഗൗരവം അവൾക്കുണ്ട്. അവൾ എന്റെ മുഖത്തു നോക്കിപ്പറഞ്ഞു.

“അച്ഛൻ വല്ലതും പറയാതിരിക്കണം. ഞാൻ പോവുകയാണ്.”

അവളുടെ മുഖത്തു ഞാൻ നോക്കി. അവൾ നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവൾ പോകുകതന്നെ ചെയ്യും. ഞാൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു പോയി.

അയാൾ മുന്വേയും അവൾ പിന്വേയ്യമായി ഇറങ്ങിപ്പോയി. അങ്ങു പോകുന്നതുവരെ അവൾ ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കുകപോലാലായില്ല. അറിയുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യാത്ത ഒരുവന്റെ പിന്നാലെ, ഒരു ജീവിതകാലത്തെ ഓരോ നിമിഷങ്ങളും അവൾക്കുവേണ്ടി വ്യയം ചെയ്ത എന്നെ വിട്ടിട്ടു പോകുന്നു! എന്നെ അവൾക്കു വേണ്ടെന്നു! എന്റെ ജീവിതസുഖം ഞാൻ ഉപേക്ഷിച്ചു.

എന്തിനെക്കുറുത്തു? ഒന്നുമില്ല. അവളും എന്റെയല്ല!

എന്റെ വീട്ടിലെ ശുന്യത ദണ്ഡുഹമാണ്. എന്റെ മകൾ ഇപ്പോൾ മിരിക്കുകയായിരിക്കാം.

പക്ഷേ ഈ വീട്ടിന്റെ ഏകാന്തതയിൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം അജ്ഞാതമായ ഒരു ജീവിതവ്യാപാരം ഇപ്പോൾ എനിക്കുവേണ്ടുണ്ട്.

ജീവിതം

(പദ്മം എൻ. ഗോപാലൻനായർ)

അന്നു, വാസന്തവിഭാസത്തിലുജ്ജ്വല-
ഭംഗികൾപ്പുഷ്പിച്ച പൂവനുള്ളായയിൽ
ചിന്നിപ്പടരുന്ന യശസ്വനോത്സാഹത്തി-
ലുള്ളിലാനന്ദമരണം തുളുമ്പവെ,
സപ്പീലമിജ്ജീവിതോത്സവവണ്ണിച്ചു
പുല്ലാക്ഷമൃതിഗുണംനടത്തി വീ...!

മുതിരിച്ചാരും, മധുവും, സുമങ്ങളും
തികളും, തുവെണ്ണിലാറും, കിനാക്കളും
അതുതോന്മാദലഹരിപിടിപ്പിച്ചു
സ്വപ്നാനന്ദത്തിലിരിക്കാജീവിതം...
പീലിപാത്തിക്കുണങ്ങിനിന്നാടുന്ന-
നീലമയിലായിരുന്നു നിൻമാനസം!

സ്വപ്നോത്സവത്തിന്റെയന്തിമരംഗം-
ത്തിൽ
മൽക്കുവേ! നീ യാത്രചൊല്ലേണ്ടനേരമായ്.
പാടിത്തളന്നുപോയപ്പൊന്നുരളി, യ-
നീറ്ററഗാനതരംഗങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോയ്.

കേവലംഗായകാ! നിൻനിഴൽമാത്രമായ്
പൂഴിയിൽപററിക്കിടക്കയാണിന്നു നീ.
കൂട്ടുകാരെല്ലാം പിരിഞ്ഞുവിരഹിയായ്,
പാട്ടുംകളിയുംകഴിഞ്ഞു വിവശനായ്
കാല്യക്കുതിരൊളിമാഞ്ഞു, നിന്നോമ്മർത്ത്യൻ
മാല്യമിരുട്ടിലഴിഞ്ഞുചിന്നീടവെ,
സന്തതംപേടിച്ചു ഞെട്ടിയുൽഭ്രാന്തനായ്
പിന്തിരിഞ്ഞീവിധം നോക്കുന്നതെന്തുനീ?
ആവില്ലവീണ്ടും നിനക്കു ചിറകടി-
ച്ചാവിഹായസ്സിലുയർന്നു പറക്കുവാൻ...

മാധുരിതിക്കുന്ന വേണവും, ഗാനവും,
മാദകപ്രേമവും, ലാവണ്യധാമവും
ഫല്ലതാരുണ്യവും, ഹർഷാനന്ദിയും
— എല്ലാംദീവാസ്വസ്തൃപ്തപൊലിഞ്ഞു-
പോയ്!

വ്യർത്ഥമായ് മാനസം നോവിച്ചുകാതിനി-
വിശ്രമംകൊൾകനീ വിസ്തൃതികളായയിൽ.
നീ നിശ്ചയിക്കുന്നതെന്തിനായ്, ജീവിതം
നിറംമരുപ്പുറമ്പായിന്നുമാർകിൽ...?

“പ്രതിഭ” (രോപാപ്തനാടകം.)

മഹാപുരുഷനായ ‘സുപ്രഭ’യുടെ ഗാഢീതൃപ്തം പരമസുന്ദരനായ ‘പ്രകാശ’ത്തിന്റെ മഹാ-
പ്രകാശവും മണിച്ചിണ്ടങ്ങി ലയിക്കുന്ന ഒരു മഹാകവിയായ ചൈരസുന്ദരിയെ കണ്ടു.
ആനന്ദഭരണമകിൽ ശ്രീ: മുൻഷിപരമപിള്ളയുടെ പ്രതിഭ വാങ്ങി വായിക്കുക.

മഹാനജർ, ശ്രീരാമവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോ, കൊല്ലം. [വില രൂപം 1.]

ഒരു സമാധാനം

(പി. ദാമോദരൻപിള്ള, ബി. എ.)

മഹോപാദ്ധ്യായൻ ബാലരാമപ്പണിക്കർ അവർകൾ, “കരുണയിലെ കായികപരിവർത്തനം” എന്ന പേരിൽ ഞാൻ മുൻപെഴുതിയിരുന്ന ഒരു ലേഖനത്തിന് ഇക്കഴിഞ്ഞലക്കം “സഹോദരി”യിൽ ഒരു സ്പീർഷ്ടമായ മറുപടി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ‘കരുണ’യിൽ വാസവദത്തയുണ്ടായ നിർവ്വാണം ബുദ്ധമതപ്രകാരമുള്ള തുഷിത പുരപ്രാപ്തി മാത്രമാണെന്നും അതിനാവശ്യമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ പടിപടിയായി അവളിൽ സംഭവിക്കുന്നതു കാണാൻ കഴിയുമെന്നും, ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തപ്രകാരമാണു കാര്യം ആസ്പദിക്കേണ്ടതെന്നും അതിൽ പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ‘കരുണ’ മുഴുവൻ ഒന്നു പറ്റുടനുംചെയ്തിട്ട്, ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ വിശദീകരിച്ച്, വാസവദത്തയുടെ പരിവർത്തനത്തെ സാധൂകരിക്കുന്ന കാഴ്ച ഒരു നേരവോക്കാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നുള്ളു. ഈ നേരവോക്കു തോന്നാനുള്ള അടിസ്ഥാനമെന്തെന്നാണു് ആദ്യമായി ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്.

ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നകിൽ എനിക്കു കരുണയെപ്പറ്റിയുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു എന്നും, കവിയെപ്പോലെതന്നെ നിരൂപകനും പണ്ഡിതനായിരിക്കണമെന്നും മി. പണിക്കർ പ്രകാശനരേണ പറയുന്നുണ്ടു്. ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കൊണ്ടുമാത്രമുസാധൂകരിക്കപ്പെടാവുന്ന ഒരു കാര്യം ആ ലേ

റിനെ അർഹിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാൻ എനിക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. എന്റെ മതത്തിൽകൂടി നോക്കുമ്പോൾ സൂര്യൻ ചന്ദ്രനായിരിക്കുമെന്നും, അതിനാൽ കവിസൂര്യനെ ചന്ദ്രനെനുവദിക്കുന്നതാണു ശരിയെന്നും ചില ശിശുക്കൾ വാദിച്ചാൽ അതു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിലും, കാര്യമായി ഗണിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. എങ്കിലും മി. പണിക്കരുടെ വാദം മേല്പറഞ്ഞ ശിശുവിന്റേറതിനേക്കാൾ ഒട്ടും ഭേദമല്ലെന്നാണു കാണുന്നതു്. ഇവിടെ നേരവോക്കിൽ ചിരിക്കയല്ലാതെ എന്താണു ഗതി?

മനുഷ്യൻ ഏതുമതക്കാരനായിരുന്നാലും അവന്റെ അനുഭവങ്ങൾക്കു് സന്ദർഭത്തിന്റെയും, പരിതഃസ്ഥിതികളുടെയും, സ്വഭാവത്തിന്റെയും വ്യത്യാസംകൊണ്ടല്ലാതെ മതസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ വ്യത്യാസംകൊണ്ടു മാത്രം വരുന്നതാണെന്നു മി. പണിക്കർല്ല, ആശാൻതന്നെ പറഞ്ഞാലും അതു ശരിയാകുന്നതല്ല. ഒരു പ്രത്യേകസന്ദർഭത്തിൽ, ഒരു പ്രത്യേകപരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഒരു പ്രത്യേകസ്വഭാവക്കാരനു് ഇന്നത്തു് ഇല്ലാത്ത അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകും, മറിച്ചുണ്ടാകയില്ല എന്നറിയാത്തതു് ചിലരുടെ കാര്യത്തിൽ ഒരതൃപ്തമായിരിക്കുന്നു. പത്തു വർഷം കൂടിച്ചുശീലിച്ച ഒരുവൻ പതിനൊന്നാംവർഷത്തിന്റെ ആദ്യം കുടിനിർത്തി അറനമിഷത്തിനകം മരിച്ചാൽ, വാസ്തവത്തിൽ അയാൾ കുടിനിർത്തിയതായി ആ

കുടും വിശ്വാസം തോന്നുകയില്ലെന്നു വെറും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ മുൻനിർത്തി ഞാൻ പറയുമ്പോൾ മി. പണിക്കർ പറയുന്നു, “അയാൾ നിങ്ങളുടെ മതക്കാരല്ല. ബുദ്ധമതത്തിലെ തത്വങ്ങൾ അറിയാമായിരുന്നെങ്കിൽ അയാൾ കുടിനിർത്തിയെന്നുതന്നെ പറയുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ പറയുന്ന ആശാന്റെ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കാത്തതു് അക്കാര്യത്തിൽ ആശാന്റെ പാണ്ഡിത്യം നിങ്ങൾക്കു് ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു്” എന്നെല്ലാം. ഇങ്ങനെ പറയുന്ന ഒരാളിനോടു ഞാനെന്താണു് മറുപടി പറയേണ്ടതു്? എങ്കിലും മി. പണിക്കരുടെ ലേഖനത്തിന്നു ഞാൻ സമാധാനം പറഞ്ഞേ മതിയാവൂ. അദ്ദേഹം ഒരു മഹോപാദ്ധ്യായനാണു്, കോളജു് ലക്ചററുമാണു്.

ഒന്നാമതായി മി. പണിക്കർ മനസ്സിലാക്കാനുള്ളതു്—അങ്ങനെതന്നെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ—വാസ്തവത്തെ ഒരു ബുദ്ധമതക്കാരിയായെന്നു സമ്മതിച്ചാൽതന്നെയും അവളുടെ മനസ്സും, ജീവനുംമറ്റും ബുദ്ധമതക്കാരുടെ വകയാണെന്നു വരികയില്ലെന്നാകുന്നു. ബുദ്ധമതക്കാരിയായ ഒരു വേശ്യയ്ക്കു് നിവ്വാണു് കിട്ടാൻ, കാലം കൈയുംമറ്റും പൊയ്ക്കായശേഷം ആരുടെയെങ്കിലും സാന്ത്വനങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ഒന്നുകരയുകമാത്രമേ വേണ്ടതുളളൂ എന്നും വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. ഓരോമതക്കാർക്കു് ഓരോതരം ജീവനും, കരണങ്ങളും മറ്റുമാണുള്ളതെന്നു വിചാരിച്ചാൽ ആകുടം ഒന്നിനെപ്പറ്റിയും ഒന്നും പറയാനുണ്ടായിരിക്കുമില്ല.

ഒരൊന്നാലു പുരാണങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള എന്റെ പരമമഹത്തമ സാധൂകരിക്കേണ്ടതു്

ഇവിടെയാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. പുരാണങ്ങൾ സാഹിത്യമല്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതായോ, അത്ഥമാക്കിയതായോ മി. പണിക്കർ തന്റെ ലേഖനത്തിൽ ഉപഹസിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ പുരാണങ്ങളും ശുദ്ധസാഹിത്യകൃതികളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നാണു് വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്. പുരാണങ്ങൾ ഒരു ജനതയുടെ ഉപജ്ഞാതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ജീവിതതത്വങ്ങളെയും മൗനാനന്തരജീവിതത്തെയും മോക്ഷംമുതലായവയേയുംപറ്റി ചമൽക്കാരകാരകങ്ങളായ കഥകളുടെ രൂപത്തിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രപഞ്ചനങ്ങൾ മാത്രമാകുന്നു. മറ്റുമതക്കാർ അവ സ്വീകരിക്കുന്നോ, തിരസ്കരിക്കുന്നോ എന്നു നോക്കേണ്ട ഭാരം പുരാണകർത്താവിന്നല്ല. അവയിൽ സ്വീകാര്യമായി തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അവർ സ്വീകരിക്കട്ടെ, മറ്റു ഭാഗങ്ങൾ നിരാകരിക്കട്ടെ, എന്നു മാത്രമേ അയാൾ കരുതേണ്ടതുളളൂ. എന്നാൽ ഒരു സാഹിത്യകൃതിയുടെ നില അതല്ല. അതു വെറും ഒരു കലാവസ്തു മാത്രമാണു്. അനുവാചകരെക്കൊണ്ടു് വിശ്വസിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ കവി തന്റെ സാഹിത്യകൃതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല. വിശ്വാസം തോന്നിക്കുക എന്നതാണു് കലയുടെ സ്വഭാവവും ധർമ്മവും. അതില്ലെങ്കിൽ കലയില്ല. കാനൽജലം കാണുമ്പോൾ അതു് മിഥ്യയാണെന്നു് ബുദ്ധികൊണ്ടറിഞ്ഞാൽ പോലും, മിഥ്യയല്ലെന്നു് അനുഭവംകൊണ്ടു് നമുക്കു് തോന്നു് പോകുന്നു. ഇതാണു് കലയുടേയും അവസ്ഥ. ഇല്ലാത്ത ഒന്നിന്റെ ഉണ്മയിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന കഴിവു് കലയുടേതും കലാകാരന്റെതുമായാകുന്നു. പുരാണമല്ലാത്ത സാഹിത്യകൃതി ശുദ്ധ കലാ

വസ്തു ആകയാൽ അതിൽ നമുക്ക് വിശ്വാസം വരാതെ ശേഷിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ കലം പലയകാരണമാണെന്ന് വിധിക്കേണ്ടിവരുന്നതാണെന്ന് ഇതിനകം വ്യക്തമായിരിക്കുമല്ലോ.

രണ്ടാമതായി ഹൈന്ദവപുരാണങ്ങളിൽ ഒന്നിൻപോലും ഭൂരിഭാഗം ഉപഗ്രഹങ്ങളോടെ, ഓരോപുരുഷൻ രണ്ടാംകിടയിലുള്ള ശിഷ്യന്മാർ ആക്കും. നിവ്യാണമോ, സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയോ നൽകിയതായി കാണാനില്ല. ചില പുരാണപാത്രങ്ങൾക്ക് പെട്ടെന്ന് മോക്ഷം കിട്ടിയതായി പുരാണങ്ങളിൽ നാം വായിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, മോക്ഷദാനത്തിനധികാരിയായി കാണുന്നത്, സർവ്വജ്ഞാനം, സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരനെത്തന്നെയായിരിക്കും. ഒരു പാത്രത്തിന്റെ പൂർവ്വജന്മസൂത്രങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയാനുള്ള സാർവ്വജ്ഞവും, അതനുസരിച്ച് മോക്ഷം കൊടുക്കാനുള്ള ശക്തിയുമാണ് ഈശ്വരന് സ്വായത്തമാകയാൽ പുരാണത്തിലെ അജാമിളമോക്ഷത്തെപ്പറ്റിപ്പോലും ചോദ്യം ചെയ്യാൻ പ്രയാസമായിത്തീരുന്നു. ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സർവ്വമോക്ഷകമായ ആക്രമണംകൊണ്ടുപോലും പുനർജന്മസിദ്ധാന്തം ഭഞ്ജിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ബുദ്ധമതത്തിന് അതേറ്റവും പഥ്യവുമാണ്. ആ സ്ഥിതിക്ക് പൂർവ്വജന്മസൂത്രദൃഷ്ടിതാദികളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി എഴുതിയിരിക്കുന്ന പുരാണകൃതികളിലെ ആവക ഉപകഥകളെപ്പറ്റി തക്കിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്തെന്നാൽ അജാമിളൻതന്നെയും പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്ത സൂത്രത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അനന്തരാജന്മത്തിൽ അയാൾ മോക്ഷത്തിനർഹനായതെന്ന് വിവരിച്ചത് ആ കഥ

അവിമുക്തമെന്ന നിലയിൽ തള്ളിക്കളയാവുന്നതാണ്.

മൂന്നാമതായി, അജാമിളനെയും, പിംഗളയേയും; പോലെയുള്ള ഒരു പുരാണപാത്രത്തിന് മോക്ഷം കിട്ടിയെന്നുള്ളവസ്തുതയെല്ലാം, ആ ഉപകഥാകഥനത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന തത്വമേതോ, അതിനെമാത്രമേ നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുള്ളൂ എന്നുള്ളതിനാൽ പുരാണകഥയെ വിശ്വസിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ ഫലം ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഈസപ്പിന്റെ മൃഗകഥകൾ വിശ്വസിക്കാൻവെച്ചെന്ന് പരാതിപ്പെടാൻ എന്താണ് വഴി? എന്നാൽ, പുരാണങ്ങൾക്ക് നാനാസങ്ങളുടെ പൂർണ്ണതയാലും, ജീവിതത്തെ ആകെ ഗ്രസിക്കുന്ന മഹത്തരായ തത്വങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനവൈചിത്ര്യത്താലും, മറ്റും ഈസപ്പ് കഥകളെ അപേക്ഷിച്ച് അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഒരു സ്ഥാനം സാഹിത്യത്തിലുണ്ടെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടുമാത്രം അവ ശുദ്ധമേ സാഹിത്യകൃതികൾമാത്രമാണെന്ന് വിധിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്നത്രെ ഞാൻ വിവക്ഷിച്ചിരുന്നത്. ഇതിനെ തെറ്റിദ്ധരിക്കാനോ തെറ്റദ്ധരിപ്പിക്കാനോ, ശ്രമിക്കുന്നത് മി. പണിക്കർക്ക് ഒരു ഭ്രഷണമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

പുരാണങ്ങളിലെ ഉപകഥകൾ വലിയ ഒരു സമുദ്രത്തിലെ ഒരുതുള്ളിവെള്ളമെന്ന പോലെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയ്ക്ക് വിഷയമാകാതെ ശേഷിക്കുന്നതാണ്. പ്രധാന കഥാപാത്രിയെ-അല്ലമൊന്ന് സഹായിക്കുകയെന്നതിൽകവിതയെ സ്ഥാനമൊന്നും അവയ്ക്കില്ല. അതിനാൽ അവയിലെ കലാസൗന്ദര്യം നിഷ്പ്രഭമായ പരിമിതമായാണ്. അർത്ഥം

ത്തത് സമാധാനികമാകുമെന്നു. നേരെ മറിച്ച് ഒരു കവി ആ ഉപകരകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒരു പ്രത്യേകകാവ്യം ചെയ്തപ്പോൾ പ്രാജ്യഗ്രാഹ്യവിഭാവനം ചെയ്തും ചോരാത്തതുകൂട്ടിച്ചേർത്തും തികഞ്ഞ ഒരു കലാശില്പാതന്നെ ലോകസമക്ഷം സമർപ്പിക്കാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കേണ്ടതാണ്. വാസ്വദത്തയുടെ കഥ മൂലകഥയിൽനിന്നു പറയത്തക്കവ്യത്യാസംകൂടാതെയാണ് കാവ്യരൂപത്തിലാക്കിയതെന്ന് ചിലർ ഒരു സമാധാനം പറയാറുള്ളത് തന്നിരിക്കുന്നു. നരസ്ഥമായിത്തീരുന്നു. അതോടെ അജാമിളന്റെയോ, പിംഗളയുടേയോ പരാണാന്തസ്തമയ ഉപകഥ മൂണ്ടിക്കാണിച്ചു വാസ്വദത്തയുടെ ക്ഷിപ്രനിർവാണം സാധുവാണെന്ന് വാദിക്കുന്നതിന്റെ അസാധുത വ്യക്തമാകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ ചില സംശയങ്ങൾക്കിടനൽകുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. ഹിന്ദുക്കളും, ബുദ്ധന്മാരും പൂർവ്വജന്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നസ്ഥിതിക്ക്, അജാമിളന്റെ മോക്ഷം പൂർവ്വജന്മസൂത്രഫലമാണെന്നും, വാസ്വദത്തയുടേത് അങ്ങനെയല്ലെന്നും വരുന്നതെങ്ങനെ? അജാമിളൻ സ്വന്തം ആദ്യത്തെ ഒരു ഭർത്താവായിരുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച് വാസ്വദത്തയുടെ “കലനയം”തന്നെ വ്യഭിചാരമാണെന്നു കാവ്യത്തിൽ സ്പഷ്ടമാണ്. പരമ്പരയായിത്തന്നെ വ്യഭിചാരം ജീവിതവൃത്തിയായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിലാണ് അവൾ ജനിച്ചതെന്നു മേല്പറിച്ച “നയം”കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നതിനാൽ പൂർവ്വജന്മസിദ്ധാന്തപ്രകാരം അവളുടെ സംസ്കാരം അത്തരം രേപരിതഃസ്ഥിതിയിലേക്കാണ്. അവളെ നയിച്ചു

തന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവളുടെ മനോഭാവം ആദ്യത്തെ ഈ അനുമാനത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നുമുണ്ട്. പൂർവ്വജന്മങ്ങളിലെല്ലാം താൻ അഴകേറിയ ഒരു വ്യഭിചാരിണിയായിരുന്നു എന്നറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ആശാന്റെ വാസ്വദത്ത അതിനെപ്പറ്റി അഭിമുഖീകരിക്കുമത്രമെ ചെയ്തുള്ളൂ. അവസാനമുറപ്പാത്തതിൽ, കരമാണാലികൾ ചെല്ലിക്കുറുപ്പുട്ട്, അല്പാത്മവിദ്യാലയമെന്നു് അന്യത്ര വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചട്ടക്കാട്ട്ന്റെ നടുവിൽ കിടന്നു അവസരത്തിൽതന്നെയും അവളുടെ ചിന്തകൾ “രാഗവൈഭവ”സൂചകങ്ങളായിട്ടല്ലാതെ, ആല്പാത്മികങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നില്ല. ഈ ജന്മവികാരഭേദിതയായ നായികയുടെ അടുക്കൽ ഉപഹൃച്ഛൻ എന്തിനു് ആവശ്യമില്ലാത്ത നിർവാണം അഥവാ സ്വർഗ്ഗം നീട്ടിക്കൊടുക്കപ്പെടണം? സ്വർഗ്ഗത്തിനു് - അർഹതയുള്ളവർക്ക് എന്തുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അതുകൊടുക്കുന്നില്ല? വാസ്വദത്ത നിർവാണത്തിനോ സ്വർഗ്ഗത്തിനോ അർഹയായിരുന്നെങ്കിൽ ഈമാതിരി സംശയങ്ങൾ ഒരു വായനക്കാരന്റെയും മനസ്സിലുദിക്കുമായിരുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടു്.

ബുദ്ധമതത്തിന്റെ മഹത്വവും ഉപഹൃച്ഛന്റെ കർമ്മത്തിൽകൂടി വെളിപ്പെടുത്തുകയാണു കവിയുടെ ഉദ്ദേശമെന്നു ചിലർ പറയുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ ഉപഹൃച്ഛൻ വാസ്വദത്തയു് സ്വർഗ്ഗനൽകുവാൻ എത്രത്തോളം കഴിവുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു് ആശ്രയിച്ചാണ് അതിന്റെ സമാധാനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഉപഹൃച്ഛൻ ഒരു മനീശ്വരനും, ജനിമൃതികാരണങ്ങൾ അറിയുന്ന സർവ്വജ്ഞനും, കരയാത്ത ധീരനും, ചാപലമില്ലാത്ത മേന്മക്കാര്യം മറ്റൊരാൾ

ണം എന്നു കവി പറയുന്നു. പക്ഷെ ചുട്ട കാട്ടിൽ വാസവദത്തയുടെ നികൃത്തഗാത്രം കാണുമ്പോൾ അയാൾ തെട്ടുകയും, പകയ്ക്കുകയുംകൂടി ചെയ്യുന്നതായിട്ടാണ് വണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. “സമയമായില്ല” എന്നു പറഞ്ഞ ആദ്യകാലത്തുതന്നെ ഉപഗുപ്തൻ ഈ ചുട്ടുകാട് സാക്ഷാത്തായി കണ്ടിരിക്കണം. പോരെങ്കിൽ “ഈ അവയവ ഖണ്ഡങ്ങൾ നിൻമുഖണയുമുന്യുതന്നെ കണ്ടുപോയിവൻ” എന്നു കവി വാസവദത്തയെ ശാസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് “ധീരനായ” ഉപഗുപ്തൻ അവിടെയെത്തുമ്പോൾ “തെട്ടങ്ങിയാരംഗംകണ്ടു പക”യ്ക്കുന്നതെന്തിന്? വാസ്തവത്തിൽ ഉപഗുപ്തന്റെ വരവുകണ്ട് പറന്നു കറക്കുകയും അയാളുംതമ്മിൽ അവിടെ വ്യത്യസ്തമാണു മില്ല. യാതൊരു സ്തോഭവും നോന്നാത്ത കരിക്കല്ലാണ് ഉപഗുപ്തനെന്ന് വിചാരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു ചിലർ വാദിച്ചേക്കാം. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ മുകളിൽ പറഞ്ഞ വിശേഷണങ്ങളൊന്നും അയാൾക്ക് യോജിക്കുന്നതല്ലെന്നു വരുന്നതാണ്. അതോടെ നിർവ്വാണദാനത്തിനുള്ള അയാളുടെ കഴിവ് പൂജ്യമാണെന്ന് പ്രത്യേകിച്ചു പറയണമെന്നില്ല എന്ന ദിക്കായി യിത്തീരും. വാസ്തവത്തിൽ ഈ മാതിരി ഒരു സന്ദർഭം എങ്ങനെയെന്ന് കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് കവിയ്ക്കുതന്നെ നിശ്ചയമായിട്ടാതായിപ്പോയതാണ് സകല കഴുപ്പുങ്ങൾക്കും കാരണമെന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു പക്ഷെ ഒരു ശ്രീബുദ്ധനായിരുന്നെങ്കിൽ വാസവദത്തയ്ക്ക് വല്ല ഗുണവും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു എന്നാണ് തോന്നുക. പക്ഷെ അദ്ദേഹം നെടുക്കെ ആക്കും ഇതു വേഗം നിർവാണമോ, സ്വർഗ്ഗമോ നൽകുന്നതായി കാ

ണന്നില്ലെന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു,
അംഗുലിമാലൻ 999 പേരെ വധിച്ചതു കൊണ്ട് വാസവദത്തയേക്കാൾ പാപിയുനാണ് മി, പണിക്കർ വിചാരിക്കുന്നു. ഇതിലേറെ അബദ്ധം അദ്ദേഹത്തിന് പറയാനില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ഒരുവന്റെ പാപവും പുണ്യവും തീരുമാനിക്കുന്നത് അവന്റെ കൃത്യങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയല്ല, അവയ്ക്കു പ്രേരകമായ ഭേദതോവികാരത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ്. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ അംഗുലിമാലൻ അതിരറ്റ ഈശ്വരപ്രേമത്താൽ പ്രേരിതനായിരുന്നുവെന്നും, പക്ഷെ ഈശ്വരലഭത്തിനവേണ്ടി അവൻ സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗമത്രം ബുദ്ധന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഗർഹണീയമായിരുന്നുവെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. വെറും ധനമോഹത്താൽ തനതംഗം മോമിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന ഒരു വേഷ്യയുടെ മനോവൃത്തിയെക്കാൾ അത്യന്തം ദുഃഖനീയമായിട്ടുള്ളതു അംഗുലിമാലന്റെ ഈശ്വരപ്രേമമാണെന്ന് എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ല. ഇത്രമാത്രം വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിട്ടും ശ്രീബുദ്ധൻ അവൻ നിർവാണമോ സ്വർഗ്ഗമോ നൽകുന്നില്ല. അവൻ തന്റെ ഉപദേശങ്ങളാലും സാന്നിദ്ധ്യത്താലും തനിയെ നന്നായെന്നു ബോധപ്പെട്ടതിനുശേഷമെ ബുദ്ധൻ അവൻ ആർഹതപദം നൽകുന്നുള്ള ഉപഗുപ്തനെ അന്തിമവേളയിൽ കാണുമ്പോൾ പോലും അയാൾ തന്റെ കായകാശി കൊതിച്ചുവരുന്ന ഒരാളാണെന്നു വാസവദത്തയ്ക്കു തോന്നുന്നത് സാധാരണ ദൃഷ്ടിയിൽ കുറെ അതിർക്കുന്ന ഒരു ഭാവനയായിട്ടേ ഇരിക്കൂ എന്നിരുന്നാലും, വിശ്വസനത്തിൽ പോലും അവർ വിജ്ഞയാ

ഇനി “തുഷിതസ്വർഗ്ഗത്തെയും, നിന്ദാണ”ത്തെയും പററിയാണ് ഒരു വാക്കു പറയാനുള്ളത്. “ബുദ്ധമാതാവെഴും പുണ്യലോകം പൂക്കുക” എന്നും വാസവദത്തയുടെ ആശംസ നർകുന്ദോൾ ആ മാതാവും വാസവദത്തയുടെ കവിപ്രേക്ഷതമായ ജീവിത പരിണാമങ്ങൾ കടന്നുപോന്ന ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നും തോന്നും. അതെങ്ങനെയായിരിക്കട്ടെ. “പരിനിർവാണയേ നൽപ്രിയ സ്വാമിനി”യെന്നു മൃതയായ വാസവദത്തയെ കവി നിശ്ശേഷിക്കുന്നത് അവളുടെ നിർവാണത്തെയല്ല, വെറും മരണത്തേയാണ് കുറിയ്ക്കുന്നതെന്ന് മി. പണിക്കർ പറയുമ്പോൾ, ആശാൻ മൃത്യുപ്രാപിച്ച ഒരുവളെപ്പറ്റി പറയാനുള്ള വാക്കുകൾ കിട്ടാതെ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് “പരിനിർവാണ”മെന്ന പ്രയോഗം കൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടു എന്നാണ് തോന്നുക! മി. പണിക്കർ ആശാന്റെ പദഭാരിദ്യം കാണിക്കാൻ ഈ ഘട്ടം ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമായിരുന്നു എന്നും ഞാൻ ബലമായി സംശയിക്കുന്നു ആശാൻ “കരുണ”യിൽ തന്നെ പ്രേമം, അനുരാഗം, പ്രണയം,

കൊതി ഇത്യാദിപലപദങ്ങളും നിഷ്കൃഷ്ടമായ അത്ഥവിവക്ഷകൂടാതെ വാസവദത്തയുടെ മനോഭാവത്തെ കുറിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയുടെ കാര്യത്തിലും ഒരുപക്ഷെ അദ്ദേഹം നിന്ദാണത്തെ തുഷിതസ്വർഗ്ഗമായും അതിനെ വെറും മരണമായും, നേരെമറിച്ചുമൊക്കെ സങ്കല്പിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. എങ്കിലും ആധിക്യത്തെയും, സമഗ്രതയേയും കുറിക്കുന്ന “പരി” കൂട്ടിച്ചേർത്ത് നിന്ദാണപ്രയോഗിച്ചപ്പോൾ അത് വെറും മരണമാണെന്ന് പറയാൻ നല്ലയൊര്യം തന്നെവേണം. അത് മി. പണിക്കർക്കുണ്ടെന്ന് ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷെ ആശാന്റെ “പരിനിർവാണം” മി. പണിക്കരുടെ “മരണ”മാകുമെങ്കിൽ ഞാൻ വാസവദത്തയുടെ നിർവാണത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞത് തുഷിതസ്വർഗ്ഗത്തെ കുറിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതാതിരുന്നത് സ്വപാഞ്ചിത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു വിചിത്രബോധംകൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കണമെന്നേ അവസാനമായി പറയാനുള്ളൂ.

ച ര ത ള ള ള

വൃണമേഹം, പ്രമേഹം, അസ്ഥിസ്രാവം, ക്ഷൗസ്രാവം, മൂത്രാതിസാരം, ശുക്ലമേഹം, ശുക്ലസ്രാവം, ശുക്ലക്ഷയം, ധാതുക്ഷയം, ശരീരശോഷം, തലച്ചുറൽ, വയറുകുത്തൽ, വിളർച്ച മുതലായ വസ്തുഭോഷങ്ങളെ നിശ്ശേഷം ഇല്ലായ്മചെയ്തു ഭയസ്സിദ്ധഭൈർവ്വവും ശരീരത്തിനു ആരോഗ്യവും ജീവിതത്തിനു നന്ദമായ ഉന്മേഷവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനു ഏറ്റവും ഫലവത്തായ ഒരു ആയുർവേദശാസ്ത്രം.

റാത്തൽ ഗു. കെ. ര.

പി. കെ. എൻ. വൈദ്യൻ,

ശ്രീചിത്ര ആയുർവേദപാർമസി, ആശാൻ—കൊല്ലം.

സംഗ്രത്തിന്റെ സഹോദരി

(പ്രഭ)

അതു ഇങ്ങനെയായിരുന്നു.

അഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഞാൻനിയമ കലശാലയിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. ഒരു സ്നേഹിതനാണായിരുന്നു അന്നെന്നിരിക്ക; ശരച്ചന്ദ്രൻ. ഞങ്ങളെ ആരോ പരസ്പരം പരിചയപ്പെടുത്തിയ മൂപ്പന്മാരുടെ ഒരു ഞങ്ങൾ അവർണ്ണനിയമായ ഒരു മൈത്രിബന്ധത്താൽ ആകർഷിതരായിത്തീർന്നു. പ്രഭാതവും പൂക്കളുംപോലെ, വെൺനിലാവും ശീതളിയുംപോലെ, ഭ്രമംഗനവും രോമഹർഷവുംപോലെ ഞങ്ങൾ വിട്ടുപിരിയാത്തവരായിത്തീർന്നു. ഞങ്ങൾ എവിടെയും എപ്പോഴും എന്തിനും ഒന്നിച്ചുണ്ടാവും. വിദ്യാലയത്തിൽ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അനുഗ്രഹനിയമായ പ്രസംഗങ്ങളെ അതർഹിക്കുന്ന രീതിയിൽ സ്വാഗതംചെയ്യാൻ, കാലത്തു സയൻസുകാളേജ് സ്കൂളിൽ, അതിലേക്കു കടന്നുപോകുന്ന ബിരുദധാരിണികളായി പ്രഫുല്ലകളാകുവാനുള്ള വിദ്യാർത്ഥിനികൾ മുള്ളുകളിൽ തേന്തറിത്തുടങ്ങിയോ എന്നു പരിശോധിക്കുവാൻ; സായാഹ്നത്തിലെ ശാന്തകാന്തിയിൽ, മന്ദിളകലാശാലയുടെ അടുത്തുള്ള ശ്മശാനത്തിൽകൂടി വ്യാധിമുക്തിയെ അതിന്റെ ആയാസം പ്രകടമാക്കുന്ന മുഖഭാവത്തിൽ മറ്റു ചില സന്ദർഭാന്തത്തിലെ സ്നേഹങ്ങൾ പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, കാണികളുടെ കർമ്മിൽ ഇക്കിളിയുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടും, ഭൂമി തങ്ങളുടെ പാദസ്पर्ശംകൊണ്ടു

പരിചൃതമായിത്തീരുന്നുവെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ അങ്ങനെ ആടി അലഞ്ഞുലഞ്ഞു പോകുന്ന യുവതീമണികളുടെ കലാവിലാസവൈചിത്ര്യങ്ങളെ നിരൂപണവിധേയമാക്കുവാൻ — ഞങ്ങൾ — ഇത്തരുന്നെണ്ടാകും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയസ്സന്ദർശനം ഒരു താളമായിരുന്നു; ഞങ്ങളുടെ ആത്മാക്കൾക്കു ഒരു സ്വപ്നമായിരുന്നു.

ആയാളത്തെ 'സെലക്ഷൻ' എക്സാമിനേഷൻ അടുക്കാറായി. വേനലിന്റെ അത്യുഷ്ണാവസ്ഥയിൽ, അർദ്ധരാത്രിയിൽ മദ്ധ്യഹ്നത്തിന്റെ പ്രചണ്ഡത പ്രസരിക്കുന്ന കാലത്തു പരീക്ഷകൾ നടത്തുന്ന വിദ്യാഭ്യാസാധികൃതരുടെ വിവേകബുദ്ധിയുടെ കണികകൾ സൂക്ഷ്മദർശിനിയിൽകൂടി കാണുവാൻ കഴിയുന്നതാണോ എന്നു സംശയിച്ചുകൊണ്ടു നിശാമദ്ധ്യഭീപത്തിനു ഉറക്കംവരുത്തുന്ന കാലമാണതു്.

ഒരു വെള്ളിയാഴ്ച വൈകുന്നേരത്തു എനിക്കു പെട്ടെന്നു നാട്ടിൻപുറത്തുള്ള എന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. ഒരു നാലുവയസു വരുന്ന പെണ്മകളാണു് എനിക്കു അന്നു അനുഭൂതമായതു്. ഞായറാഴ്ച രാത്രി കുറേ ഇരുട്ടിയതിനുശേഷം മാത്രമേ എനിക്കു മടങ്ങിയെത്താൻ സാധിച്ചുള്ളൂ എന്ന കാരണത്താൽ എനിക്കു അന്നുതന്നെ ശൗനെ കാണുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ശരൻ തന്റെ സ്വന്തഗൃഹത്തിൽ, എന്റെ

താമസസ്ഥലത്തുനിന്നും ഒരു മുക്കുൽ മൈൽ ദൂരെ ഒരു വാല്യക്കാരനുമായി താമസിക്കുകയായിരുന്നു. പിറേറ രാവിലെ കളിയും കാപ്പിക്കുടിയും കഴിഞ്ഞു ഞാൻ ഒരു സൈക്കിളിൽ കയറി, അയാളുടെ ഗൃഹത്തിന്റെ ഗേറ്റിലെത്തി.

ഗേറ്റടച്ചിരിക്കുന്നു, അതന്നാലുമായിട്ടാണ്. എന്താണ് ലോകത്തിന്റെ താളം തെറ്റുവാൻ എന്നു ഞാൻ അതുളതപ്പെട്ട സൈക്കിളിൽനിന്നുമിറങ്ങാതെതന്നെ ഗേറ്റുകടന്നു പൂമുഖത്തു ചെല്ലുകയായിരുന്നു എന്റെ പതിവ്. മുറുമെല്ലാം ഭംഗിയായി അടിച്ചു വെടിപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നു. ശരണെന്താണ് ഇത്ര പെട്ടെന്നു ശുദ്ധ വർഷിക്കുവാനെന്ന് മട്ടിൽ ഞാൻ ഗൃഹത്തിന്റെ നേരെ ഒന്നു നോക്കി. എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാൺ എങ്ങോ തടഞ്ഞു. പുറത്തുനിന്നാൽ കാണാവുന്ന വാതിലുകളിലും ജനലുകളിലും ശബളാഭമായ യവനികകൾ ഭംഗിയായിവെച്ചു പാടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ അതുളതം അതിരുകൾ കടന്നു. പെട്ടെന്നു ഞാനോത്തു, ശരന്റെ അപ്പൻ പെൻഷൻപററായ ഒരാളാണെന്ന്, അദ്ദേഹം മടങ്ങിവന്നിരിക്കാമെന്നു നിക്കു തോന്നി.

നല്ല മയ്യുടക്കാരനെപ്പോലെ, ഭയഭക്തി കൂടിയതാണിദ്ദേഹം അഭിനയിച്ചുകൊണ്ട്, ഞാൻ സൈക്കിളിൽനിന്നുമിറങ്ങി അവിടെത്തന്നെ സ്റ്റാൻഡിങ് നിർത്തി പതിവുള്ള മുട്ടിപ്പാട്ടുകൂടാതെ അപരിചിതനായ ഒരാളിനെക്കാണാൻ പോകുമ്പോഴത്തെ ഒരു പതരിച്ചയോടെ ഗൃഹത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തെത്തി. അവിടെയെങ്കിലും ആരുമില്ല. മുൻവശത്തെത്തളത്തിൽ കിടന്ന വട്ടമേശമേൽ പുതിയ വിരിപ്പാണിട്ടിരിക്കുന്നത്.

ഒരു ഭംഗിയുള്ള ഫ്ലൂവർവേസിൽ ലതാഗ്രങ്ങളും പൂക്കുകളുംവെച്ചു അതിനെ അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. “ശരന്റെ അമ്മയും സമോദരിയുൾക്കൂടി വന്നിരിക്കുമോ” എന്നു ഞാൻ പെട്ടെന്നു എന്നോടതന്നെ ചോദിച്ചുപോയി. എന്തെന്നാൽ അതിൽ ഒരു യുവതീയുടെ മുദുകരാംഗുലികളുടെ സ്പർശം ഏറ്റവുമുണ്ടാകുന്ന ഒരു മഞ്ജുളത മിന്നിയിരുന്നു. അസുഖകരവും അവ്യക്തവുമായ ഒരു സ്വപ്നമെന്നിരിക്കെ സംക്രമിച്ചു. അവരിലാരെയും ഞാൻ അതിനുമുൻപു കണ്ടിരുന്നില്ല. അതിന്റെ മുമ്പിലത്തെക്കൊല്ലം ശരന്റെ സമോദരി കാളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്നുവെന്നു എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഒരു ആത്മസ്നേഹിതന്റെ സമോദരിയെ, എന്റെയും സമോദരിയായി കരുതുവാൻ വേണ്ട സംസ്കാരസമ്പത്തു എനിക്കു സമ്പാദിച്ചതന്നു എന്റെ സാഹചര്യങ്ങളോടു അഗാധമായ കൃതജ്ഞതയും ആ കഴിവിൽ എനിക്കഭിമാനവും തോന്നി.

മുറുത്തുനിന്നും തിണ്ണയിലേക്കു കടക്കുവാനുള്ള കൽപടികളിൽ കയറി; പക്ഷേ അകത്തേക്കു കടക്കാൻ ‘എന്തോ’ എന്നൊരു അവദിച്ചില്ല. അപരിചിതനായ എന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രകടനംകേൾക്കുവാൻ ആർക്കെങ്കിലും ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന പരിഭ്രമം എന്നെ വളരെ സങ്കടപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു.

ഞാൻ നാലുവശവും നോക്കി, പുറത്തു ആരേയും കാണാതില്ല. മുറുത്തു പൂച്ചെടികളിൽ സുന്ദരിമാരുടെ പുഞ്ചിരികളേക്കാൾ ആകർഷണീയമായ കസുമങ്ങൾ വികസിച്ചുനിന്നതു ഭ്രമവർച്ചരെ സമാധാനം ചെയ്യുന്നു; നിശാകരൻ അവയോടു അന്യയാത്ര പറഞ്ഞുപോയപ്പോൾ ചൊരിഞ്ഞ

കണ്ണൻ തുറന്നു കിട്ടിയ മിമിക്സുകളെക്കുറിച്ച്
 മുറ്റത്തുനിന്നു കിട്ടിയ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച്. പ്രകൃതിയിൽ അപ്രമേയമായ ഒരു പ്രത്യേകത പ്രദർശിതമായിരുന്നു. ശാന്തതയുടെ തലോടലിൽ, സംഗീതവും സാഹിത്യവും സമ്മേളിച്ചുവെങ്കിലും, യുവനവും സന്ദർശനവും ആശ്വസിച്ചുവെങ്കിലും, കണ്ണനും പൂർണ്ണനും സംഗമിച്ചുവെങ്കിലും ഒരു ആനന്ദാതിരേകം എന്തിനെന്നു ഭ്രമമാകുന്നതുപോലെ തോന്നി. ആ രമണീയതയിൽ ചിത്തം മുഴുകിനിന്നു. ഞാൻ തെല്ലിടകഴിഞ്ഞു ഗൃഹത്തിന്റെ അന്തരംഗത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

ഭാഷയുടെ ഭൂഷകൾക്കും, സങ്കല്പങ്ങളുടെ തിരമാലകൾക്കും, സ്വപ്നങ്ങളുടെ ആയിരം ചിറകുകൾക്കും ചെന്നെത്താൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തിലായിരുന്നു ഏകദേശമായി, തളിർക്കുതിച്ചുയരുന്ന യുവനത്തിന്റെ മനസ്സായ മാന്യരത്നമായി, വിശ്വസ്തതയുടെ ഉൽക്കയായ രക്തത്തുടിച്ചുവെക്കുകയും അഭയമേജസ്സ് — ഒരു അത്ഭുതജ്യോതിസ്സ് — ഒരു സ്പ്രിംഗ് പാതയിൽ അവിടെ എഴുന്നള്ളിനിൽക്കുകയാണ്. ഏതൊരു യുവതിയേയും നിവീകരണമായി നിഷ്പക്ഷമായി, നിരൂപകന്റെ നേത്രങ്ങളുമായി, സൂക്ഷ്മപരിശോധന ചെയ്യാൻ പ്രാപ്തനെന്ന സ്വയം അഭിമാനിച്ചിരുന്ന ഞാൻ — ഏതൊരു ലലനാമണിയുടേയും ശാരീരിക ഘടനയും സാമൂഹികാലക്ഷണവും നോക്കി തരംതിരിക്കുവാൻ സമർത്ഥനാണെന്നു ആത്മവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന ഞാൻ — ആ നിമിഷത്തിൽ, ആ മുഹൂർത്തത്തിൽ ആ കനകക്കുരുനീർ, ആ കാന്തികന്ദളത്തിന്റെ കാലടികളിൽ സാക്ഷാത്കാശപ്രണാമം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധനായിക്കഴിഞ്ഞു.

നഷ്ടചേതനായി, വികാരവിവശനായി വിവർണ്ണനായി, വിഷ്ണുഭരിതനായി നിന്ന എന്നെന്നേക്കുമുള്ള ആ പ്രഭാതഭേരി മൊഴിഞ്ഞു. 'എന്തു'

പുലരി വികസനമാകുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ പൂർണ്ണാഞ്ചരത്തിൽ പ്രകാശത്തിന്റെ നേരിയ നിഴലുകൾ സ്പന്ദിച്ചുതുടങ്ങുന്നതുപോലെ, സംഗീതസാഹിത്യപരമായ ധരിയായ വാദകയുടെ മണിവിള, രാഗമാധുരിയുതിന്നു തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പു ഒരു ഗായകശിഖാമണിക്കും സ്വരനിർമ്മലപ്പെടുത്താൻ കഴിവെഴുത്ത മധുരമുദലസ്വനങ്ങളെ നാദിയായി പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതുപോലെ 'എന്തു' എന്നുള്ള ആ ശബ്ദത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രപഞ്ചസംഗീതത്തിന്റെ അരിയകോരകങ്ങൾ അങ്കുരിച്ചു.

അതു ഞാൻ കേട്ടു. കളികഴിഞ്ഞു മുട്ടോളമെത്തിയ ആ ഘനകേശവേശം ഉണക്കുവാനായി അഴിച്ചിട്ടുകൊണ്ട് പൂർണ്ണ ഭഗവതാൽ വിജ്ഞാപിച്ച ആ മുദലമുദലനിർമ്മിതമായ ബഹുശബ്ദത്തിന്റെ പുരോഭാഗത്തെ ധിക്കരിച്ചു പൂർണ്ണതത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന ആ തകർക്കുങ്ങളുടെ മാതൃകയെത്ത പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്; ജീവിതാനന്ദാനന്ദപ്രകാശത്തിന്റെ സപ്തമസ്വർഗ്ഗത്തെ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന ആ നിമിത്തം നന്നതപത്തിന്റെ ബഹിർഭാവകൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ അവതരിച്ച ആ വനഭേരതയുടെ അധരമധുവിന്റെ നന്നവോടു കൂടി വികസിച്ച ആ ചോദ്യം ഞാൻ കേട്ടു. പക്ഷേ, ദർശനേന്ദ്രിയത്തിന്റെ തൊഴിച്ചുള്ള കഴിവുകളെല്ലാം എന്തിന്നു നഷ്ടമായിപ്പോയി, എന്റെ നാവു നിശ്ചലമായിപ്പോയിരുന്നു, ഹാ! ഇതുപോലെ ഒരുമാ

ത്ര ഒരുമനസ്സുന്റെ ജീവിതമുദ്രയിൽ ഒരൊറ്റ പ്രാവശ്യമെങ്കിലും ഉണ്ടായാൽ അതു എത്ര അസൂയാവഹമായ ഒരനുഭവമാണ്. എന്റെ ആത്മാവിനെ അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ നഗ്നതയിൽ കണ്ടു വെന്നപ്പോലെ ഒരു വിശ്വാസം ഭൂമിപ്പിടുന്ന തുമ്പമൊഴിഞ്ഞോടെ അവൾ പറഞ്ഞു.

“അണ്ണൻ ഇവിടെയില്ല”.

ഹാ! അതും ഞാൻ കേട്ടു. എന്റെ ഹൃദയതളിമത്തിൽ ഹിമസേചനംചെയ്ത ആ രാഗമാധുര്യം അനന്തതയുടെ വിശാലതയിൽ അനശ്വരമായി നിന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ!

ഒരു പാവപോലെ ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനടന്നു. പിന്നെയെനിക്കുണ്ടായോ വന്നപ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ താമസസ്ഥലത്തു എന്റെ മുറിയിൽ ഒരു ഇഴമ്പിച്ചെറുത്ത് വിളപ്പിൽ കളിച്ചു കിടക്കുന്നതാണ് കണ്ടത്.

അന്നു കാളേജിൽപച്ച മി. ശരശ്വരനെ ഞാൻ കണ്ടു. എനിക്കു ശ്വാസം മുട്ടി, അദ്ദേഹം എന്നോടു എന്നോ ചോദിച്ചു. എനിക്കു മോഹാലസ്യം ഉണ്ടാകുമെന്നുതോന്നി. ഹാ! അവളുടെ സഹോദരൻ! അവളുടെ സഹോദരന്റെ മിത്രമാകുന്നതുതന്നെ എന്തൊരു ഉന്നതഭാഗ്യമാണ്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈ എന്റെ തോളിൽ തട്ടി. എന്റെ ജീവൻ പുറത്തേക്കു പോകുവാൻ തിളയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ആ കണ്ണുകൾക്കു സാദൃശ്യമുണ്ട്. ആ മുഖങ്ങൾക്കു ഒരേ വടിവാണം. ആ മൂക്കും അങ്ങനെയെന്നു..... ഗർഭത്തോടെയല്ലാതെ, വേർപറ്റാത്തതായല്ലാതെ എനിക്കുദ്ദാഹത്തോടു ഉദിയാകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല

അനുചരമായ സൗന്ദര്യധോരണിയിൽ അനുഗ്രഹീതയായ ഒരു യുവതിയിൽ അനുരാഗബലമായിത്തീരുന്ന ഹൃദയം ഒരു മഹാഭാഗ്യവാന്റെതാണ്. പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ അവന്റെ ലീലാരംഗമാണ്. അവന്റെ നിമിഷങ്ങൾ പനിനീർപൂക്കളത്രെ. അവന്റെ ചിന്തകൾ സന്ധ്യാതാരങ്ങളായിരിക്കും. സ്വപ്നങ്ങൾ കസവുസാരിയുടത്ത പുഞ്ചിരികൾ, ദീർഘനിശ്വാസം സംഗീതത്തിന്റെ സാക്ഷാൽക്കാരം!

പിന്നെയെത്രവണ്ണം ഞാൻ അവിടെച്ചെന്നിട്ടുണ്ടെന്നോ? ഉൽക്കണ്ഠയുടെ ഉൽക്കടമായ കൊടുങ്കാറ്റു എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഇരമ്പുകയായിരിക്കും, അവളുടെ ഗൃഹംഭരണിനുംതന്നെ കാണുമ്പോൾ. ആ മഞ്ജുലത ചരിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷത്തെ ഒന്നുസ്പർശിക്കാൻ സാധിച്ചാൽ അതു നിർവാണമാണ്. എന്നാൽ—കഷ്ടം! പ്രതീക്ഷയുടെ നീണ്ടനീണ്ട കണ്ണുകളുമായി, ഹൃദയവ്യഥയുടെ ഭണ്ഡാഗാരവുമായി, ചെല്ലുന്നവൻ നിരാശയുടെ നിശാപൂർണ്ണമായ നിശ്വാസങ്ങളാണ് പ്രതിഫലം. അവളുടെ സാമീപ്യത്താൽ കോരമയിർക്കൊള്ളുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടാകുന്ന മന്ദമാരുതന്റെ അലകൾ എത്ര സൂക്ഷ്മികൾ. അഥവാ പ്രേമത്തിന്റെ പ്രഭാതത്തിലെ ഘോഷയാത്രയ്ക്കു കണ്ണുനീർപഴയും തപ്തഹൃദയവും ദീർഘനിശ്വാസവും വേണമായിരിക്കാം.

* * *

ഇനി മറ്റൊരുദിവസം. എനിക്കു എന്റെ ഓർമ്മയുടെ സുവർണ്ണപേടകത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുവാനുള്ള മറ്റൊരു സംഭവമാണതു്. വികാരനിർഭരമായ ഹൃദയത്തോടെയല്ലാതെ അതിന്റെ വിദൂരചക്രവാളത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതിനുപോലും എനിക്കു സാധ്യമല്ല.

ഒരു ഒഴിവുദിവസം ഞങ്ങൾ ഒരു സ്നേഹിതനെ കാണുവാൻ പോയിട്ടു മടങ്ങുകയായിരുന്നു. അവളുടെ ഗൃഹത്തിന്റെ അടുത്തുള്ള റോഡിൽ കൂടി വേണം എനിക്കു എന്റെ വാസസ്ഥലത്തേക്കു പോകാൻ. കുറെ ദൂരെനിന്നു കാണാവുന്ന ചില വൃക്ഷങ്ങളും ഗേറ്റും മറ്റും കണ്ടപ്പോൾതന്നെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തീപിടിച്ചു, കണ്ണുനീർ നിറഞ്ഞു. ആ ഗൃഹത്തിന്റെ പരിപാവനമായ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു ആ പൊന്നുഷസ്സ് പുലൻ ശ്രീകോവിലിന്റെ ഗർഭഗൃഹത്തിലേക്കു എന്നെ ഒന്നു ക്ഷണിക്കണം എന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

പെട്ടെന്നു ശാൻ പറഞ്ഞു; “നമുക്കു വീട്ടിലേക്കു കയറാം. ദാഹിക്കുന്നില്ലേ? നല്ല റവീയുണ്ടാവും”

ആവൂ, എന്റെ മനസ്സും ഹൃദയവും ആത്മാവും സ്വർഗ്ഗവും അവിടെയല്ലേ? എന്റെ ശരീരത്തേക്കുടി ശരൻ ക്ഷണിക്കുകയേ ആയിരുന്നുള്ളൂ.

പരിപാവനതയുടെ പരിസ്ഫുരണം കൊണ്ടു സ്പന്ദിക്കുന്ന ആ ഗൃഹാന്തർഭാഗത്തു ആയിരം ആലിംഗനങ്ങളുടെ രോമാഞ്ചവുമായി ഞാൻ കടന്നുചെന്നു. എന്റെ കണ്ണുകൾ ആ കൺമണിയെ ഒരു നോക്കുകാണുവാൻ ഉഴറി. തന്റെ പുറകിൽ കൂടി നടന്നുചെല്ലുന്ന യുവസ്നേഹിതന്റെ പ്രേമം തന്റെ സഹോദരിയുടെ പാദസരോവരങ്ങളിൽ അപ്പിതമാണെന്നു് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരിക്കുമോ? ആ സ്നേഹിതന്റെ ജീവിതാഭരണങ്ങളുടെ പരമലക്ഷ്യവും, ആനന്ദാനുഭൂതിയുടെ നക്ഷത്രശാശികളും സ്വപ്നങ്ങളുടെ മഴവില്ലുകളും ആ ഗൃഹാന്തർഭാഗം

തെരമണിവിളക്കാണെന്നു! ഒരാൾക്കുതന്റെ ആത്മമിത്രത്തോടു ചെയ്യാവുന്ന ഏറ്റവും മഹനീയമായ ബഹുമാനി ആ സ്നേഹിതന്റെ സഹോദരിയെ തന്റെ ഹൃദയക്ഷേത്രത്തിലെ ദേവിയായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുകല്ലേ?

എന്നാൽ പരമമായ പരാജയങ്ങളുമായി പഴുകിയ എനിക്കു വിധാതരുനാനു നിരാശയാണു്. എത്ര നിർഭാഗ്യവാനാണു് ഞാൻ? സ്വാർത്ഥതയുടെ മണിമാളികകളിൽ കളിച്ചു രസിക്കുന്ന ഈ ക്രൂരമായ ലോകം ശിഥിലമായ പ്രതീക്ഷയുടെ രൂക്ഷതയിൽ—തകന്നുപോയ സ്വപ്നങ്ങളുടെ വൈതരണയിൽ—കിടന്നു ഭീനഭീനമായി രോദനംചെയ്യുന്നതു അറിയുന്നുണ്ടോ. അല്ലെങ്കിൽ ആത്മാർത്ഥതയുടെ പ്രതിഫലം നിശാമദ്ധ്യനിശ്വാസമായിരിക്കാം.

ഞങ്ങൾ ശരന്റെ വായനമുറിയിൽ കടന്നിരുന്നു.

“അമ്മേ, ഒരു രണ്ടു കപ്പു ചായ വേണമല്ലോ” ശരൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

തെല്ലടക്കുഴിഞ്ഞു. ഒരു മണിവിണ മുരണ്ടു. “അമ്മ കുളിക്കുകയാണു്.”

ഇത്രയുണ്ടാകാതെ ഞാൻ ലോകത്തിൽ എന്റെ അന്തഃകരണത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ആദർശപരമായ ജീവിതം നയിച്ചുകിനുള്ള സമ്മാനമായിരുന്നു അതു്. പദ്യത്തിൽമഃത്രമല്ല, ഗദ്യത്തിലും സംഗീതമുണ്ടു് എന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

“ആ, ശാരിയാണോ? എന്നാൽ നീ തന്നെയിട്ടുകൊണ്ടു വരു. പക്ഷേ നന്നായിരിക്കണം.”

ഹാ! അപ്പോൾ അതാണോ അവളുടെ ഭാഗ്യം. ആ നാമധേയത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സംഗീതം മുഴുവൻ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അതു ഒരു സഹോദരന്റെയോ അച്ഛന്റെയോ അമ്മയുടേയോ വാത്സല്യ നിർഭരമായ സ്വരത്തിൽ ഉച്ചരിക്കപ്പെടാനുള്ളതല്ല. പുനിലാവിന്റെ രജതാഭയിൽ മുങ്ങി ലോകം നിദ്രചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ, ശീതളപവനന്റെ പരിഷ്കാരത്തിൽ, കമ്പുകാര്യം കഴിയാത്ത കസുമങ്ങളുടെ ഗന്ധം നിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അലസമായ ആ കണ്ണുകൾ സ്വപ്നലോകപര്യടനം ചെയ്യുമ്പോൾ ആ ചെവികളിൽ ഉച്ചരിക്കപ്പെടുവാനുള്ള പ്രണവമാണ്.

“എന്റെ ശാരീ” എന്നുള്ളതു്.

ഭിത്തിയിൽ വച്ചിരുന്ന നാഴികമണിയിൽ പത്തുമിനിറ്റു കഴിഞ്ഞു. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പത്തു ശതാബ്ദങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞുപോയി.

“ക്ഷമിക്കണം, ഞാൻ ഇതാ വന്നുകഴിഞ്ഞു. എനിക്കുവന്ന ഒരേയൊരു അച്ഛന്റെ മേശപ്പുറത്തുള്ള നോക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടു ഇതാവുന്നേച്ചു.” ശരൻ പെട്ടെന്നു എഴുന്നേറ്റു പുറത്തുപോയി.

ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. അവൾ ഇപ്പോൾ വരുകയാണെങ്കിൽ! ഫ്ലേയ് ഞാൻ വെറുതേ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. വാല്യക്കാരനായിരിക്കും ചായ കൊണ്ടു വരുന്നത്.

ഹാ! എന്താണതു്? ചാരിയിരുന്ന വാതിലിൽ ഒരു രോമാഞ്ചം പരക്കുന്നു. ആ മുറിയിൽ ഒരു സായാഹ്നശോഭയും. ആ വിദ്യുത്പ്രതിക! ചായയിരിക്കുന്ന ജ്ഞം കപ്പം സാസരും മറ്റും വച്ചിരുന്ന ഭേദം

വെച്ചുകൊണ്ടു എന്റെ നേരം വരുന്നു. ആ ഭേദി ഞാനിരിക്കുന്ന മേശയേ സമീപിക്കുകയാണ്. ഓരോ നിമിഷം കഴിയുംതോറും അവൾ എന്നെ സമീപിക്കുകയാണ്. ആ മാത്ര അനശ്വരമായിരുന്നെങ്കിൽ അവൾ

അവൾ!

എന്റെ ആരാധ്യദേവത, ഹൃദയറാണി. എന്റെ ഭാവനയിൽ — സ്വപ്നങ്ങളിൽ — എന്നെത്തന്നെയും മറന്നു ഞാൻ സമയം കഴിച്ചിട്ടുള്ളതു് അവളുമാണ്. ഞങ്ങൾ എത്ര സംഗീതാത്മകമായ സല്ലാപങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. എങ്ങനെയെല്ലാം എപ്പോഴെല്ലാം എത്രനേരം ഞങ്ങൾ സ്വൈരമായി വിഹരിച്ചിരുന്നു. എത്ര ആലിംഗനങ്ങൾ, ചുംബനങ്ങൾ....

ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹത്തിലെ ആലങ്കരികശക്തി മുഴുവൻ എന്നിൽ കേന്ദ്രീഭവിച്ചുവോ? ആ ലോകത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഞെട്ടലോരുമല്ലാതെ മറ്റൊരുവരുമില്ല. ഞങ്ങൾ — ഞാനും ശാരിയും — ലോകത്തിന്റെ കണ്ണുകൾക്കതീതരാണ്.

ഭേ അവൾ മേശപ്പുറത്തുവെച്ചു. ആ അനാപമങ്ങളായ കൈകളിലേക്കു ഞാനൊന്നു നോക്കിപ്പോയി. കേതകീകസുമകഡ് മൂളംപോലെ അത്യാകർഷകങ്ങൾ. രണ്ടോ മൂന്നോ നേരിയ കാഞ്ചനകുങ്കണങ്ങൾ ആ മണിബന്ധത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പനിനീർ പുഷ്പലാങ്ങൾ പോലെ ആ നഖങ്ങൾ ... തീനാളംപോലെയുള്ള കരാംഗ്രളികൾ —

എന്റെ ജീവാത്മാവായ ആ കനകതാരം ആ ഭേവകന്യക എന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നു!

അതാ! ആ പരബ്രഹ്മം തിരിഞ്ഞു ന
ടന്നുതടങ്ങുകയോ? —

ആ മുഹൂർത്തം കഴിഞ്ഞു. എന്റെ ചൈ
തന്യവും തിരിച്ചേല്പിച്ചു; എന്റെ ദീർഘ
നിശ്വാസവും നേത്രങ്ങളുമായി അവർ ന
ടന്നുപോയി.

അതാ വാതലിനരികെ അവൾ അല്പമൊ
ന്നുനിന്നു. ആ വടനസരോജം തെല്ലൊന്നു
ചരിഞ്ഞു പക്ഷുക്കളായ നീണ്ട മിഴികളു
ടെ കോണിൽ നിന്നും ഒരു നിശാകരശ്ശി
എന്റെ നേക്കു പ്രസരിച്ചു.

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. പെട്ടെന്നു അല്പ
രാത്രിയായി.

ഓ! ആനന്ദത്തിന്റെ അപൂർവസ്വത്വ
ത്തിലേക്കു എന്റെ ആത്മാവിനെ ഉയർത്തി
ക്കൊണ്ടുപോയ കണ്ണുകളേ! എന്റെ ഹൃദ
യം എന്നെന്നേക്കും നിങ്ങളുടേതാണ്.
സ്വർഗ്ഗത്തെ ഒരു പുഷ്പമായി വികസപര
മാക്കിയ കണ്ണുകളോ എണ്ണമറ്റ നക്ഷത്ര
രാശികളും സപ്തകോടി സൗരയൂഥങ്ങളും
നിറഞ്ഞ ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ ഒരു കൈക്കു
മ്പിലിലെ കാണിക്കയായ് നിന്റെ കാല
ടികളിൽ അർപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

* * *

നിത്യമായ കാലം, ദിവസത്തിന്റെ ദ
ലങ്ങളെ അനന്തതതകടകസമത്തിൽനിന്നും
അടർത്തിത്തുടർന്നു കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം സായാഹ്നത്തിൽ അവ
സ്വരോധിയിൽക്കൂടി ഞങ്ങൾ നടന്നു പോയ
പ്പോൾ, എതിരേവന്ന ഒരു കാഠിന്യത്തി
ന്നു ഓളംതന്നെ ശരൻ തൊഴുതതു ഞാൻ
കണ്ടു. അതെന്നെ അതുളതപ്പെടുത്തി.
ആരോടും ഭക്തിഭാവമില്ലെന്ന തരക്കണക്കല്ലാ
യിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ഞാൻ ചോദിച്ചു. “ആരായിരുന്നു അ
ദ്ദേഹം.”

ശരൻ—“അറിയില്ലേ? ആ രാജന്റെ
അല്പനാണിദ്ദേഹം. ഒരു കോടീശ്വരനാ
ണ്. മി...” പിന്നെ...മി. രാജൻ എ
ന്റെ സഹോദരിയെ.—

പിന്നെയെന്തു പറഞ്ഞുവെന്നു ഞാൻ
കേട്ടില്ല. കേൾക്കേണ്ട ആവശ്യമേയില്ലാ
യിരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം പൊട്ടിച്ചിത
റിയില്ല. തലച്ചോറു ശിഥിലമായതുമില്ല.
ഒരു കോടീശ്വരന്റെ മകൻ—അവൻ എ
ങ്ങനെയുള്ളവനോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ— ത
ന്റെ സഹോദരിക്ക് അനുയോജ്യനായ ഭർത്താ
വായ് തീരുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു ആ സ്നേഹി
തന്റെ പേരിൽ എനിക്കു അനുകമ്പതോ
ന്നിയെന്നു മാത്രം. എനിക്കറിയാം രാജ
നെ. സാമ്പാർണ്ണികമായ അധഃപതനത്തി
ന്റെ അടിത്തട്ടിൽ അനിഷേധ്യവ്യഥാത്മാ
യിക്കഴിയുന്ന ഒരാളാണയാൾ. പരിഷ്കാര
ത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ചിഹ്ന
ങ്ങൾ മോട്ടോർകാരും സ്വർണ്ണശുദ്ധ കണ്ണ
ടയും റിസർവ്വാച്ചും പട്ടുപ്പകളുമാണെ
ങ്കിൽ അദ്ദേഹം സംസ്കാരസമ്പന്ന
നാണ്. പരിഷ്കാരിയാണ്. ആത്മാ
ത്മതയുടെ അസ്സർഗ്ഗമായ പരിപാവന
ത്വം നിറഞ്ഞ ഹൃദയമുള്ള ഒരാളേക്കാൾ,
ഉന്നതാദർശങ്ങളുടെ നിലവാരയുടെ ആത്മാവു
ള്ള ഒരാളേക്കാൾ അയാളുടെ ധനമാണത്രേ,
ആ സ്നേഹിതന്റെ സഹോദരിക്കു അഭികാ
മ്യം. കഷ്ടം! ലോകം എത്രയേകദാമണ്?
മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവു വിലക്കുപോയെന്നു
കൊണ്ടെന്നത്രേ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ലോക
ത്തിന്റെ വിശ്വാസം. മനോഹരമായൊ
ന്നു മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിന്റെ—പുരുഷ
ന്റെയും സ്ത്രീയുടേയും മനസ്സിന്റെ സ്വാ

തന്ത്രം മനസ്സിലാക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പുതിയ ജനതയെ നമുക്കു സൃഷ്ടിക്കുക: മനുഷ്യന്റെ സംസ്കാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനക്കല്ലുകൾ നാണയങ്ങളല്ല, ആത്മാർത്ഥതയുടെ ആവൽപൂക്കൾ വിരിയുന്ന ഹൃദയങ്ങളാണ്—യുവാക്കളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ജീവിത പരാജയങ്ങളുടെ കാക്കശ്ശം അറിഞ്ഞ, പൈശാചികമായ, ക്രൂരമായ ഇന്നത്തെ സാമുദായികനിയമങ്ങളുടെ ദുർബലരായ ഇരകളായിത്തീർന്ന—നിരാശയുടെ നീളമേറിയ രാത്രികളുടെ കരാളതയിൽ കരൾ തകന്നുപോയ, യുവജനങ്ങളാണ് അതിനു നേതൃത്വം നൽകേണ്ടത്. അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന കൊടുംയാത

നകൾ മറ്റൊരും അനുഭവിക്കാതിരിക്കാൻ, കഴിയുന്നതു ചെയ്യുവാൻ അവർ ബാല്യസ്ഥരാണ്. അതാ, അംബരത്തിന്റെ അത്യഗാധതയിൽനിന്നും നമ്മെ നോക്കി ശോകാത്മകമായി പുഞ്ചിരിയുളർന്ന താരകാകമാരികളെക്കണ്ടോ? തലമുറതലമുറയായി പുരുഷന്റെ ക്രൂരതയ്ക്ക്—സമുദായത്തിന്റെ അലിഖിതനിയമത്തിന്—വിധേയകളായി നിശാമദ്ധ്യനേത്രാംബുവും, നിലയ്ക്കാത്ത നിശ്വാസവും തോരാത്ത രോദനവും ആയി ജീവിതം മുഴുവൻ പുരുഷന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും വേണ്ടി ആഹുതികഴിച്ച സ്ത്രീകളുടെ ആത്മാക്കളല്ലേന്ന് ആരറിഞ്ഞു?

അന്നപൂർണ്ണാലയം റസ്റ്റാറൻറു്,

ടെലഫോൺ എക്സ്ചേഞ്ച് ആഫീസിനു ന മീറ്റം, കൊല്ലം.

എല്ലാ സുഖസൗകര്യങ്ങളോടും ഒന്നാംതരം താമസസൗകര്യങ്ങളോടുംകൂടി ഈ റസ്റ്റാറൻറു് നഗരത്തിലുള്ള ഡിന്നർ പാർട്ടികൾക്ക് ആർദ്ധരകൾ ഏറ്റെടുക്കുന്നു. ശുദ്ധവും ശീഘ്രവും പുനഃ പരിചരണം ഒരു വിശേഷതയുമാണ്. നിങ്ങളുടെ വിലയേറിയ പ്രൊത്സാഹനം സമാപിക്കുന്നു.

ഫ്രെസ്ക്ടീം, ഫ്ലൂട്ട്സാലഡ്, ഓറഞ്ച് കൂക്ക്, പൈച്ചൂസ്, പൈൻ ആപ്പിൾ കൂക്ക്, ബിയർ എന്നിവ ഹാഫ് പ്രൈസിൽ യന്ത്രത്തിൽ തയ്യാറാക്കിയത് എപ്പോഴും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

പ്രൊപ്രൈറ്റർ പി. കെ. ഗോപാലപിള്ള.

അമരകോശം മൂന്നാണ്ടം

(സാത്താത്മബോധിനി എന്ന വ്യാഖ്യാനസഹിതം)

സുബ്ബരത്നം, ലേഖകൻ് അദ്ധ്യക്ഷൻ.

ബോധാധിപത്യം കൂടുതലായി വലംഭരങ്ങളും പരാജയങ്ങളും സഹിതം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന, യന്ത്രകോശഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ മതാന്തരങ്ങളും അതതു ധർമ്മങ്ങളിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സുഗതമായരീതിയിലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വില രൂപം 1 അഞ്ചു 8.

മാനന്തലം, ശ്രീരാമവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോ, കൊല്ലം.

(കെ. കുറുപ്പൻ്റെ കയ്യെഴുത്തു.)

കകണ്ടു കണ്ണുകളിടുന്നവൻ അതിന്റെ മറുപറും കാണാറുണ്ടോ? അതവക്കു കാണേണ്ട ആവശ്യമേ ഇല്ല. സ്വച്ഛത്ത കട്ടുറവിനെ കണികാണരുതല്ലോ! ചീയോപ്പ് ചക്രവർത്തിയ്ക്കു് സകല ഐശ്വര്യങ്ങളും ലഭിച്ചു. ശത്രുക്കൾ കീഴടങ്ങി. പണം കസകന്നായി ഖജനാവിൽ കൂമ്പാരം കൂടി—ചക്രവർത്തിനി—ആ മംസഹോദ്യം രശ്മിരിണി—പൊളിഞ്ഞ വഞ്ചിപോലെ—കട്ടിലിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടം തകർത്തുകൊണ്ടു് സഭാ സുഖശയനം ചെയ്തു. പൂപ്പോലെ അഞ്ചാറുകണ്ണുങ്ങൾ അരമനയുടെ തിരുമുറം തകർത്തുകൊണ്ടു കട്ടിക്കുറന്നു മറിഞ്ഞുകൂത്താടി. ചക്രവർത്തിയുടെ സ്വർഗ്ഗപാഠകന്മാർ തിരുമേനിയെപ്പോലെ യൊരു പ്രതാപശാലിയില്ലെന്നു പ്രസിദ്ധി നേടി. തിരുമനസ്സുണർത്തി. ചീയോപ്പിന്റെ അഹങ്കാരം, അഥവാ ഭാവന ചിറകുവിതിയ്ക്കുന്നതും, തന്റെ പ്രതാപം പ്രയോജനം ശാപത്താക്കി നിന്തുവാൻ അന്നാട്ടിലും മറ്റു നാട്ടിലുമുള്ള കണക്കന്മാരും താഴ്മയുള്ളവരും ഒക്കെ ഒത്തുകൂടി. അന്നുഭിച്ഛേദ്യനാഴിക പുലർന്നപ്പോൾ സഹോദരമരുളിയുടെ അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കു് സ്ഥൂപത്തിന്നു സ്ഥാനംകണ്ടു കുറുതിരച്ചു. പൊള്ളംസഹോദരിയ്ക്കു് പൂജാലകാണാനുള്ള പണിയും ആരംഭിച്ചു. ഒരുങ്ങുഭാരമുള്ള അഞ്ചുകോടി കട്ടിക്കരികല്ല അവിടെയെത്തുന്നതും, പണിതുകുടാൻ. അത്തരുന്നാഴികയ്ക്കുള്ളിൽ ഒരു ചാലുല്ലെപ്പോലും എഴുപ്പാൻ അ മഹാപുരയിൽ ഇല്ല.

നിലനടിയുടെ അക്കരനിന്നും കല്ലുകടത്തി കനകനാ ഉരുക്കുന്ന മരുഭൂമിയിൽ കൂടി അഞ്ഞൂറുനാഴിക ഓരോകല്ലും ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടു വരണം- നോഡിപ്പു; തോടിപ്പു; തീവണ്ടിപ്പാതയിപ്പു. എല്ലാം ഇരുകാലിമാടുകളുടെ കയ്യുംകാലുംതന്നെ താങ്ങണം. ആ കലാശില്പം കുറവീരുന്ന കാര്യം കേവലം അസാദ്ധ്യംതന്നെ. അസാദ്ധ്യമോ? ഭാവനാസമ്പന്നനായ ചീയോപ്പിന്റെ അസാദ്ധ്യമെന്നൊന്നുണ്ടോ? കൊടുത്തുകല്പന പ്രതിഭിനും ഒരുലക്ഷം കാപ്പിരികൾ പത്തുകൊല്ലം വിയർത്താലിച്ചു വേലചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി കല്ലുകൾ തയാറായി. പത്തു കൊല്ലമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ എഴുപ്പം കഴിഞ്ഞു കായംതളൻ വീണ്ടു പോകുന്ന കാപ്പിരികളെ കുരിശിൽ തറയ്ക്കട്ടെ എന്നായിരുന്നു കല്പന. കല്പന കല്ലേപ്പിച്ചു. ആയിരമായിരം ശോകാനന്ദനാടകങ്ങളും രക്തസാക്ഷികളും പത്തു കൊല്ലം നിരന്തരമായി നടന്നതിന്റെ ഫലമായി ചീയോപ്പിന്റെ പിരമിഡ് പണി ആരംഭിച്ചു. നീണ്ടനീണ്ട ഇരുപതു വർഷം കൂലിക്കാരന്റെ കൊടും യാതനകൾ നീട്ടിനീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ഒടുവിൽ ആ അതുഭുതസൗധവും ഉയന്നു. ആ സൗധത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നുനിന്നാൽ നാം പകച്ചു പോകും. ഇങ്ങനെയുമുണ്ടോ ഒരു കലാശില്പം. എന്തൊരു ഭാവന. ആനന്ദം ആനന്ദത്തിനുവേണ്ടി ഉടലെടുത്തു സ്വച്ഛന്തതെരുതെരെ ചുംബിച്ചുകൊണ്ടു് അതങ്ങനെ നിന്നരുളുന്നു. ഇന്നലെയും, ഇന്നും; എന്നും ഉണ്ടായിരുന്നതും ഉള്ളതും ഉണ്ടാകാനിരിക്കുന്നതുമായ സഹൃദയലോകത്തെ കൈവലുത്തിലേയ്ക്കു കലാപ്പിച്ചുത്ത ആനന്ദത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കാൻ! ചീയോപ്പിന്റെ അഹങ്കാരവും, കണക്കന്മാരുടെ ശാസ്ത്രപര

മ്മതിയും, പെരുന്തച്ചന്മാരുടെ ഹുങ്കും ഒത്തു ചേന്നപ്പോഴുണ്ടായ കലാശില്പമാണോ ആ മരുഭൂമിയിൽ ഉയന്നു നില്ക്കുന്നത്? അഹങ്കാരത്തിനും, അഹമ്മതിയ്ക്കും ഹുങ്കിനും കരളില്ല. കരളില്ലെങ്കിൽ കലാശില്പം എവിടെ? ആ കലാശില്പത്തിന്റെ കരൾ-ചൈതന്യം-അഥവാ സ്മര്യം എവിടെ നിന്നു ലഭിച്ചു? അക്ഷമ മൂകം. അതൊരു മൂകസംഗീതമാണു്. പാവപ്പെട്ട കൂലിക്കാരന്റെ വിയപ്പും; അവന്റെ രക്തവും അവന്റെ യാതനയും ആ മണ്ണിൽ കലന്നു കൊഴുത്തു കിടപ്പുണ്ടു്. കാലം അതു കഴുകിക്കളഞ്ഞില്ല. കളയാൻ ഒട്ടുകഴിവും കാലത്തു് നില്ക്കുന്ന തണ്ടലുരാണ് ചീയോപ്പിന്റെ പിരമിഡ്. ദർശകന്മാരുടെ ഹൃദയരന്ത്രികളെ പല രാഗത്തിൽ ഇന്നും മീട്ടുന്ന ശക്തിവിശേഷം-രസം-അതാണു്. അതാണു് അതിലെ കലാബീജം.

പണ്ടൊരു ഉയശാന്താടിക്കാരൻ മുതലാളിയുണ്ടായിരുന്നു. ദില്ലിപാഢുഷാ ഷാജഹാൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജഗന്മാഹിനിയായ പട്ടമഹിഷി മന്താജ് മഹാൾ; പാലം പത്തുപോയി. ദുഃഖാർത്തനായ പാഢുഷാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുഃഖത്തിനടുതുകൊടുത്തു. അതാണു് ലോകത്തിലെ അതുഭുതങ്ങളിലൊന്നായ താജ് മഹാൾ. ചന്ദ്രികാചമു്തിതമായ നിശയിൽ യമുനാതീരത്തു കള്ളയറക്കു അഭിനയിക്കുന്ന ആ കലാശില്പം ദുഃഖത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുത്ത താജ്തുല്യമായ ഒരു വികാരത്തെ കാണികൾക്കു കൊടുക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് പരമാർത്ഥം. ശാശ്വതസാഹിത്യമെന്നുപറയുന്ന ഈ കലാശില്പത്തിനും കവിതയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള അന്തരം ഇതാണു്. കവിതയ്ക്കും അന്തരമെങ്കിലും

പ്രവർത്തനം.

പാരിതോഷികം.

എൽ. ആനന്ദവല്ലഭൻ എ. എ (ആം ബി. എസ്)

ദൈവങ്ങളുടെ വിവാഹാനന്തരം, ഒരു വർഷം തികയുന്ന സുദിനമാണിത്. കുമ്പസാരത്തിന്റെ ആഗ്രഹം സരണി അനുരാഗിയിലെ ഞങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതിൽപോയി ഈശ്വരൻ നൽകിയത്. മനോഹരമായ ഒരു പതനവും ഞാൻ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. കുമ്പസാര സന്തോഷിപ്പിക്കാനുള്ള എന്റെ ശ്രമങ്ങളോണിതെല്ലാം. എന്നാൽ എന്റെ ഹൃദയം അറിയുന്നതിൽ ഓരോരുത്തരും വികാരവിചിത്രം ആരെയും? എനിക്കുവേണ്ടി—എന്റെ ജീവിതസുഖത്തിനുവേണ്ടി--എന്തു ത്യാഗവും സഹിക്കാൻ സന്നദ്ധനായ ആ നിഷ്ഠയുള്ള ജീവിതം വ്യാകുലപ്പെടുത്തുന്നതുമഹാപാപമാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു.

കുമ്പസാരത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിനുള്ള ഒരു

സ്വന്തം, അവർ എന്നിൽ ചൊരിയുന്ന—ഞാൻ അർഹിക്കാത്ത—പ്രേമവർഷമാണ്. ഇപ്പോഴേവരും പ്രീതിപ്പെടേണ്ടി പൊതുവെ ചെയ്യുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സംതൃപ്തിയാണ് അവർക്കുവേണ്ടിയുള്ളത്. സാധ്യപ്പെടാൻ കൂട്ടി!

അന്നുചെയ്യുന്നതും, എന്തോ കളവു പോയതു തേടുന്നതുപോലെ, കുമ്പസാരം എന്റെതോളെട്ടി മുഴുവനും തിരയുന്നതുകണ്ടു. എന്താണു തിരയുന്നതെന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. മറുപടി കിട്ടിയില്ല. വിശതചേതനനായിരുന്ന ഞാൻ ആ ചോദ്യംകൊണ്ടു മർദ്ദം തുറന്നുപിടിച്ചു കയറിയെ. പിന്നീട് കേസമയത്തേക്കു കുമ്പസാരം എന്റെ മുമ്പിൽ വന്നില്ല. ഞാൻ അവളെ അന്വേഷിച്ചു തുടർച്ച.

അനുഭവപ്പെടുന്നതു കവിത. ഇന്നത്തെ നിരൂപകർക്കുവീടിക്കാൻ അതിനെ നശപരസാഹിത്യമെന്നു പറഞ്ഞേക്കാം. വായിക്കുമ്പോഴൊക്കെ ആ നേരിയ വികാരങ്ങൾ കവി നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു കടത്തിവിടുന്നതിനെ നിഷേധിക്കാൻ ഹൃദയമുള്ളവൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഈ കലാബീജം കല്ലും മരവുംകൊണ്ടു—ജഡപദാർത്ഥങ്ങൾകൊണ്ടു ശശപാൽകരിക്കാത്ത കവിത അല്ലജീവിതായേക്കാം. മൃത്തിയില്ലാത്ത വികാരത്തെ മൃത്തിമന്ദാക്കാൻ ജഡപ്രകൃതി

യെ കൂടതൽ കൂടതൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അത്രയ്ക്കു കലാബീജം അതിൽനിന്നു കുന്നുപോകുന്നതിൽ അതിശയിപ്പാനില്ല. പിരമിഡും താഴ്വരകളാൽ ആകുപ്പാടെ ഒരു തുടർച്ചസ്ഥിതമായതാണ് നമുക്കുണ്ടാകുന്നത്. കവിത വായിച്ചാൽ അതിലെ രസങ്ങൾ—വികാരങ്ങൾ—നേരെതന്നെ നമ്മുടെ ഹൃദയതന്ത്രികളെ മീട്ടിത്തുടങ്ങുന്നു. ഇതാണ് കലയും കലാശില്പവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം.

സന്ധ്യകഴിഞ്ഞു. ശശാങ്കൻ, കളങ്കവും പേരി, മെല്ലെ ഉദിച്ചയരുകയാണ്. നിലാവു ജനാലയിൽകൂടെ മുറിക്കുകത്തേക്കു കടന്നു. ഞാൻ ചാരുകസേരയിൽകിടന്നു പിറേടിവസത്തേക്കുള്ള ഒരു കേസു പരിക്കുകയാണ്. പനിനീരലരിന്റെ മൃദുസൗരഭ്യം അലിഞ്ഞുപേന്ന സുഖദമായ കുളിരിളംതെന്നൽ എന്നെ മനംമനം തലോടുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

മുറ്റവാണെങ്കിലും ഇടറിയ ഒരു പടവിന്റാസം എന്നെ ഉണർത്തി. ഞാൻ തലയുയർത്തിനോക്കി. ഞാൻ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, കുമാരവനം അതിനുവില്ലും വരുത്താറുപതിവില്ല. അതുകൊണ്ട് അന്ന് എന്തോ പ്രത്യേകകാര്യമുണ്ടെന്നു ഞാൻ കരുതി.

കുമാര സന്ധിതം ചോദിച്ചു, “ഞാൻ ഒരു സമ്മാനംകൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വീകരിക്കുമോ?”

ഞാൻ നിർദ്വീകാരനായിട്ടുതന്നെ മറുപടി പറഞ്ഞു, “എനിക്കു ഇഷ്ടപ്പെട്ടാൽ മാത്രം—”

പേലവമായ ഒരു പട്ടുതുവാലയിൽപൊതിഞ്ഞ ഒരു സാധനം അവർ എന്നെ ഏർപ്പിച്ചു. ഞാൻ അതു തുറന്നുനോക്കുന്നതുകാണാൻ അവർക്കുള്ള അക്ഷമ പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. സാധനത്തിൽ ഞാൻ ആ പൊതി തുറന്നു. കണ്ണാടിക്കൂട്ടിലിട്ട ഒരു ഹാഡാപടമായിരുന്നു അത്? ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഹാ! അതുതന്നെ! കുമാര എല്ലാം ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എന്റെ നാട്ടുങ്ങൾ നിഷ്പ്രയോജനവുമായി. എന്റെ കൈകൾ വിറച്ചു. മുഖവൈവർണ്ണ്യം മറയ്ക്കാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ല.

എനിക്കുപോലും പരിചിതമല്ലാത്ത സ്വരത്തിൽ ഞാൻ ചോദിച്ചു, “ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്?”

എന്റെ ചോദ്യത്തിൽ കോപം കലർന്നിരുന്നു. എനിക്കുപററിയ ജാദ്യത മറയ്ക്കാൻ ഉള്ള എന്റെ ശ്രമമാണെന്നു കുമാര വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കും. അവർ മനഃഹസി ച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ മറുപടി പറഞ്ഞു. “അർത്ഥമെന്താണെന്നോ? അങ്ങയുടെ ഏതെങ്കിലും ചോദിച്ചുനോക്കൂ, അർത്ഥമെന്താണെന്നു. എന്തായാലും അങ്ങ് എന്നെ വഞ്ചിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ രഹസ്യം ഞാനറിഞ്ഞാൽ ദുഃഖിക്കുമെന്നു കരുതി. ഇല്ലേ? കാര്യമറിയാതെ വ്യഥയുടെ രീക്ഷകൾ കൊണ്ടുമാത്രം വാടിപ്പോകുന്ന പഷ്ടമൊന്നുമല്ല എന്റെ ഏദയം. ഇതേവരെ ഇതൊക്കെ എന്നെ അറിയിക്കാത്തതിൽ എനിക്കു പരിഭവമുണ്ട്. ഈ ഹാഡാപടം ആ മേശപ്പുറത്തു വച്ചേക്കുക. ഇന്നത്തെ എന്റെ സമ്മാനമാണിത്.”

ഞാൻ ഒരപരാധിയെപ്പോലെ ഭയനീയമായി അവളെ നോക്കി യാചിച്ചു, “എന്റെ കുമാര! എന്നെ പരിഹസിക്കരുത്. ഇതാ എന്റെ ക്ഷമാപണം!”

കുമാര എന്റെ സമീപത്തേക്കു നീങ്ങി നിന്നു. ശാന്തതയിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ടു രുദ്രത എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തി. അവളുടെ വിശാലനയനങ്ങളിൽ കോപവും നീരസവും തുളുവിനിന്നു.

അവർ സഗർവ്വം പറഞ്ഞു, “അങ്ങേക്കു തെറ്റിപ്പോയി. ഈ സതിയോട്—ഈ ചാരിത്രവതിയോട്—ഈ ദേവിയോടാ

അത് ക്ഷമായാമെന്നും ചെയ്യേണ്ടതു്. എന്തോടല്ല.

ഞാൻ സരോഷം പറഞ്ഞു, “ആ പടങ്ങൾ പിൻവലിക്കുകമുണ്ട്. ഈ സ്വൈരിണിയെ—എന്നെ ചതിച്ച ഈ വഞ്ചകിയെ അങ്ങനെ സംബോധനചെയ്തു്, ആ പടങ്ങൾക്കു മാലിന്യം വരുത്തരുതു്.”

എന്റെ മറുപടി അവളെ സന്തുഷ്ടയാക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. പക്ഷേ ഫലം വിപരീതമായിരുന്നു. നിറഞ്ഞു തുളുമ്പിയ അവളുടെ നയനങ്ങളിൽ നിന്നും ബാഷ്പകണങ്ങൾ ഇററിററു വീണു. ഞാൻ അതുതവിവശനായി.

ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു കത്തു്, എന്നെ എളിച്ചിട്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു് “ഇതാ ഈ എഴുത്തൊന്നു വായിക്കണം. ഈ പറഞ്ഞ നിഷിദ്ധപദങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അങ്ങു പശ്ചാത്തപിച്ചുകൊള്ളും.”

അതു് അന്നു കുമ്പസാരിയുടെ കൈയ്ക്കായിരുന്നു. ഞാൻ അതു വായിച്ചു. പ്രിയസോദരി!

ഈ സുഖിനത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു കത്തു ഭവതി പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കയില്ല. കഴിഞ്ഞവർഷം ഈ ദിവസം — ഭവതിയുടെ വിവാഹദിവസം — ഒരു അജ്ഞാതബന്ധുവിൽനിന്നും ഭവതിക്കു് അയച്ചിരുന്ന രൂപ പാരിതോഷികമായി ലഭിച്ചതു് ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടോ? അതു് അയച്ചതു് ഞാനാണു്. ഒരു സന്യാസിനി. ജീവിതസൗഭാഗ്യങ്ങൾ വെറും ‘ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലം’ ആണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു വൈരാഗിണിയുടെ പാരിതോഷികം കൈ

നാണയങ്ങൾ! അല്ലേ! സോദരി! അതിൽ അതുതത്തിനവകാശമില്ല. അനുകമ്പാർഹവും ശോകസങ്കലവുമായ ഒരു ചരിത്രം അതിനു പുറകിലുണ്ടു്. കേൾക്കുക.

ഞാനും ഭവതിയുടെ പ്രിയതമനും— ബാല്യംതുടങ്ങി. സഹപാഠികളായിരുന്നു. കോളേജ്സ്കൂളിൽ എത്തിയപ്പോഴും ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചുതന്നെ പഠിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഒരു നാട്ടുകാരായതുകൊണ്ടും, ബാല്യസുഖാക്കളായതുകൊണ്ടും, പരസ്പരം പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി പഠിക്കുമായിരുന്നു. സഹപാഠികൾ ഞങ്ങളെ പരിഹസിച്ചു. അപവാദം ഞങ്ങൾ വകവെച്ചില്ല. ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും ഞങ്ങളുടെ പ്രേമലത കഴുത്തു തഴച്ചു വളന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു. ഭയപ്പെടാൻ കാരണമുണ്ടു്. ഞങ്ങൾ ഭിന്നജാതിയിൽ പെട്ടവരാണ്. മറ്റു പല കാര്യങ്ങളിലും ഞങ്ങൾക്കു വളരെ യോജിപ്പുണ്ടു് പക്ഷേ ജാതി രണ്ടാണു്. എത്ര വൈമുഖ്യം പ്രദർശിച്ചിട്ടും പ്രേമം ജയിച്ചു. ഞങ്ങൾ പ്രേമത്തിന്റെ വിശ്വവശ്യമായ വലയിൽ കുടുങ്ങി. കുടുംബത്തിന്റെ ആഭിജാത്യം പ്രേമത്തെ ഭയപ്പെടുത്തിയില്ല. ഞാൻ നടുങ്ങിപ്പോയി. എന്റെ ഭാവി എന്നെ തുറിച്ചു നോക്കി ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. പല്ലിച്ചിട്ടു ഗോഷ്ടികാണിച്ചു പരിഹസിച്ചു. എന്റെ ബന്ധുജനങ്ങളുടെ ശോകസന്താപമായ മുറവിളികൾ എന്റെ ശ്രവണപടങ്ങളിൽ മുഴങ്ങി. ഞാൻ കണ്ണുടച്ചുകുളഞ്ഞു, കണ്ണുങ്ങൾപൊത്തി, അതിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ. എന്നാൽ ഹൃദയം പ്രണയമകരന്ദ്രപ്പഴയിൽ മുങ്ങി മറിഞ്ഞു. അങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു.

ഞങ്ങളുടെ പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ

ഒരുമിച്ചതന്നെ നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. ജീവിതയാത്രയിൽ ഞങ്ങൾ വേർപിരിയേണ്ടി വരുമെന്നു എന്റെ അതുഭൂപ്രതാപ്തി എന്നൊരുമപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹം സ്ഥിരനിശ്ചയത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു, “വിമല! നിന്റെ സംശയങ്ങൾക്കു അടിസ്ഥാനമൊന്നുമില്ല. എന്റെ ധമനികളിൽ രക്തംതന്നെയാണു പ്രവഹിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ഞാൻ എന്റെ വിമലയെ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലേ?”

ഞാനെന്തു പറയാനാണു്? ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. ദൃഢനിശ്ചയത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലഭീഷ്ണിയാണ് ആ കണ്ണുകളിൽ നിഴലിച്ചത്. എനിക്കു തൃപ്തിയായി.

സോദരി! എന്തിനധികം ദീർഘിപ്പിക്കുന്നു? ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും വിജയികളായി. അദ്ദേഹത്തിനു വിവാഹാലോചനകൾ പലതും വന്നു. അവയെല്ലാം നിസ്സാരമായി അദ്ദേഹം തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ പ്രണയരഹസ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ അറിഞ്ഞു. ആ പ്രഭുവിനു് അസാമാന്യമായ കോപമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം സ്വപ്നമെന്നു ശാസിച്ചു, നിന്ദിച്ചു. അധികേണപിച്ചു, ഉപദേശിച്ചു. ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂത്തസഹോദരി അവിവാഹിതയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എന്നെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നപക്ഷം, ആ സഹോദരി നിത്യകന്യകയായിരുന്നു കണ്ണനീർ പൊഴിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു പിതാവു മകനെ ഭയപ്പെടുത്തി. പ്രസിദ്ധിയുള്ള അവരുടെ തറവാട്ടിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേയും പാരമ്പര്യത്തേയും പറ്റി പലപ്രസംഗങ്ങളും നടത്തി. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേരറച്ച അനുരാഗം നശിപ്പിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

പക്ഷേ ആഫലോദയകമാവായ ആ പിതാവു് അതുവേഗം നിരാശനായില്ല.

ഇനി ഞാൻ എഴുതുന്ന ഭാഗം ഭവന്യുടെ ഭർത്താവിനെക്കൂടി വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കണമെന്നുപേക്ഷയുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് എനിക്കുണ്ടാകുന്ന സാഹചര്യമെന്താണെന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. ലോകത്തിൽവെച്ചു ഏറ്റവും അമോഘമാണെന്നു നാം കരുതുന്ന ഒരാളുടെ അഭിപ്രായം, നമുക്കെതിരായിത്തീന്നാൽ, ജീവിതം വെറും നിഷ്ഫലമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു് എന്നെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ള തെറ്ററിയാതെ നീങ്ങണമെന്നു് എനിക്കു പ്രാർത്ഥനയുള്ളു.

ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം, ഞാൻ എന്റെ വസതിയിൽ, ചെടികൾക്കു വെള്ളം കോരുന്നതുനോക്കി മുററത്തു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് എന്റെ മുൻപിൽ നില്ക്കുന്നതാണു കണ്ടതു്. ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി. ആ പ്രഭുവയ്യന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം വളരെ ഉരുക്കം ചില ഗൃഹങ്ങളെ മാത്രമേ അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്നുള്ളു. പിന്നെ ഞങ്ങളുടെ ഗൃഹം സന്ദർശിച്ചതെന്തിനു്? ആതിഥ്യമർത്ഥമോലും ഞാൻ വിസ്മരിച്ചുപോയി. എന്റെ വൈവശ്യംകണ്ടു മനഃഹസിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, “കണ്ടേ! ഈ വെമ്പലേന്തിനു്? ഞാൻ നിന്നോടു ഒരു സഹായം അർത്ഥിക്കുവാനാണു വന്നതു്. എന്നെ നിരാശനാക്കുകയില്ലെന്നുറപ്പുതരു.”

അദ്ദേഹം എന്തായിരിക്കാം എന്നോടു് ആവശ്യപ്പെടുക! മുകളീകൃതഹസ്തയായിട്ടു

ഞാൻ പറഞ്ഞു, “പ്രഭോ! ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതെന്താണ്? ആജ്ഞാപിക്കുകയേവേണ്ടൂ.”

“കേന്തേ! എന്റെ മകന്റെ ഭാവി നിന്റെ കൈകളിലാണ്. അവൻ പല വിവാഹാലോചനകളും വരുന്നുണ്ട്. നിന്നിൽ ലീനമായ അവന്റെ ഹൃദയം മററുന്നതിനാണ് വളരെ ശ്രമിച്ചു. ഫലമുണ്ടായില്ല. നീ അവൻ സകലവിധത്തിലും യോഗ്യയായിരുന്നു. പക്ഷേ നിർഭാഗ്യം. ജാതിരണ്ടാണല്ലോ. അവൻ നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വൈമനസ്സമില്ല. എന്നാൽ അവന്റെ സഹോദരി നിത്യ കന്യകയായിപ്പോകും. അവളെ ആരും വിവാഹം ചെയ്യുകയില്ല. നീ അഭ്യസ്തവിദ്യയല്ലേ? ആലോചിച്ചു നോക്കൂ. നീ എന്റെ പുത്രനെ നിഷ്കളങ്കം സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ അവനുവേണ്ടി—അവന്റെ കടംബത്തിനുവേണ്ടി—എന്നെ സഹായിക്കൂ. ഇനി നീ അവനെ കാണരുത്. കേന്തേ! നിഷ്കൂഢമായ ഒരുപക്ഷയാണിതെന്നു എനിക്കറിയാം. എന്താണു ചെയ്യുക! ഇതാ നോക്കൂ. ഈ സഞ്ചി സ്വീകരിക്കൂ. ഇതിൽ ആയിരം രൂപയുണ്ട്. ഇതു പ്രതിഫലമല്ല, എന്റെ സമ്മാനമാണ്.”

ഒരു ദീർഘാലോചനയ്ക്കുശേഷം ആ സഞ്ചി ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു. എന്റെ ആവശ്യത്തിനല്ല, എനിക്കാവശ്യവുമില്ല, ഞാൻ വളരെക്കാലമായി പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന പരീക്ഷണപ്പട്ടം വന്നുചേർന്നു. എന്റെ പ്രണയത്തിന്റെ മററുമ്പു നോക്കാനുള്ള ഒരു സന്ദർഭമാണതു്. എന്റെ ജീവിതാനന്ദത്തെ—എന്റെ ആരാധനാവിഗ്രഹത്തെ—എന്റെ ഹൃദയഭേവനെ ഞാൻ ഇനി കാണരുതെന്നു്! ഒരു ദിവസംപോലും ആ ദി

വ്യഭാസം ലഭിക്കാതിരുന്നാൽ ഉന്മാദിനിയാ യിത്തീർന്നേക്കുമോ എന്നു പോലും ഞാൻ സംശയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതേ സോദരി! മനുഷ്യക്കു ദീർഘഭാസം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാത്ത ചില സാധ്യതകൾ പ്രേമത്തിനുണ്ട്. ഞാൻ ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞു. എന്റെ പ്രേമഭാജനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ചെറിയ ത്യാഗം! ഞാൻ ധൈര്യം അവലംബിച്ചു മനുസാന്നിദ്ധ്യം വീണ്ടെടുത്തു. ബാഷ്പപ്രവാഹം തടയുവാൻ ഞാൻ വളരെ പണിപ്പെട്ടു. ഒരു വൈരാഗിണിയുടെ ഭാവം സ്വീകരിച്ചു ഞാൻ പറഞ്ഞു, “പ്രഭോ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശോഭനഭാവിയാണു ഞാൻ ആശിക്കുന്നത്. സ്വപുത്രനുവേണ്ടി ഒരു നിസ്സാരത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ അവിടുത്തെ പുത്രാത്സല്യം അനുവദിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരു വെറും അബലയുടെ പ്രേമപരീക്ഷയിൽ അങ്ങു രസിക്കുന്നു. അതെ, ഇതു ഹൃശപാനിശ്ചയമാണ്. അവിടുന്ന് സമാധാനമായി പോകണം. അദ്ദേഹത്തിനു ഞാൻ സകല ഭാഗ്യങ്ങളും ആശംസിക്കുന്നു.”

സസന്തോഷം ആ പുത്രവത്സലൻ യാത്രയായി. ഞാൻ അന്നുതന്നെ അവിടം വിട്ടു. എന്റെ ത്യാഗത്തിനു ഫലസിദ്ധിയുണ്ടായി. ഒരു വർഷത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഭവതിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം തെറ്റിദ്ധരിച്ചു, ഞാൻ ഒരു സ്വൈരീണിയായിരുന്നെന്ന്. ആരോടോ ഒന്നിച്ചു് ഒളിച്ചു കിടന്നു്. പരമാത്മമറിയുമ്പോൾ അദ്ദേഹം മാപ്പുതരുമെന്നു് എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാതാവിന്റെ സമ്മാനം നിങ്ങൾക്കു വിവാഹസമ്മാനമായി അയച്ചു. ഇനി എനിക്കു മാപ്പുതരുവാൻ അദ്ദേഹത്തോട് ചേർക്കുകയുണ്ടാകട്ടെ!

ര കത സ ഓ ക്ഷി .

(അം ശി.)

(കോക)

ശ്രീഹരി! ഗമിച്ചാലും, നമ്മുടെ “ജമേദാരി”ൻ
 ഗേഹമുണ്ടതിലല്ലോ കിടപ്പു ധാന്യം സർവ്വം.
 നിന്നെപ്പോലുഴലുന്ന ലക്ഷംപേർക്കുവിടത്തി-
 ലന്നമുണ്ടതുപക്ഷേ നരകമോ പ്രഭുവിപ്പോൾ?

1

ചെന്നിന്നംകൊണ്ടേ, ഘോരമൃത്യുവിൻചിത്രം ലോക-
 ‘തുണന്നതപരിഷ്കൃത’ യുറോപ്പു ചമയ്ക്കുമ്പോൾ,
 ചണ്ഡമായടിച്ചേറി വരുതിപ്പിശാചനി-
 കണ്ഡത്തിൽ മർത്യകോടി നിത്യവും ചൊരിക്കുമ്പോൾ,

2

ബംഗാളംമുഴുവനും നിഷ്ഠൂരദാരിദ്ര്യത്തിൻ
 തുംഗാപ്രതാപത്തിനുള്ളിലപ്പാടെ പതിക്കുമ്പോൾ,
 ചാണൊൻ പൊക്കംവരും വാമനൻ വിശപ്പിന്നു
 കാണിച്ച പരാക്രമമൊക്കെയും സഹിച്ചയ്യോ,

3

എല്ലകളുന്തിയുന്തി ശ്രീഹരി, വിശപ്പിന്റെ
 തല്ലേറ്റം തഴമ്പിച്ച മാതിരി നടക്കുന്നു.
 രാജകീരന്മാർതൻ ശാസനമേറ്റേറററതാ,
 രാജപാതയിലൂടെ പോകുന്നിതന്നുംകിട്ടാൻ.

4

എന്റെ സോദരീ! എത്ര ദിനരാത്രങ്ങൾ
 ഞാൻ കണ്ണുനീർപുഴയിൽ നീന്തി കഴിച്ചു
 വെന്ന ഭാഗ്യവതിയായ ഭവതിക്കു ഊഹി
 ക്കുവാൻപോലും സാദ്ധ്യമല്ല. ശോകാത്മ
 കമായ ഈ ജീവിതകഥ ഇപ്പോൾതന്നെ
 വിസ്മരിച്ചേക്കുക. സോദരീ! ഭവതിക്കു ഇ
 പ്പോൾ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന രത്നം അമോഘമാ
 ണ്. അതിന്റെ വില അറിയുവാൻ ഭവ
 തിക്കു കെൽപുണ്ടെന്നു ഞാൻ ആശ്വസി
 കുന്നു. സർവ്വമംഗളങ്ങളും ആശംസിക്ക
 ടെയോ?

ഞാൻ കുമ്പുരത്തിന്റെ മുഖം പിടിച്ചുയ
 ത്തി സഗൽഗദം പറഞ്ഞു, “ഓമനേ! എ
 നിക്കു മാപ്പുതരു. ഈ ദേവിയുടെ പ്രണ
 യദാർഡ്യം ഇത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു ഞാൻ അ
 റിഞ്ഞില്ല. ഈ കൃതഘ്നനെ സ്നേഹിച്ചതി
 ന്നുള്ള പ്രതിഫലമാണവർക്കു ലഭിച്ചത്”,
 കഷ്ടം! ദേവീ! ഈ അപരാധിക്കു മാപ്പുത
 രണോ!

ഞാൻ ആ ഹയാപടം മേശപ്പുറത്തു
 വെച്ചു. കുമ്പുരം ആ ചിത്രത്തിൽ ആദരപൂ
 ും ഒരു മുല്ലമാല അണിയിച്ചു.

അനേകമനേകം പ്രണാമം!

എന്നു വിമല

ഉർച്ചിയിൽ ഹരിയ്ക്കുരു ഭക്ഷണംനൽകും? നെല്ലു-
സർവ്വവും ധനാഡ്യന്റെ പത്താഴമകംവെട്ടുകി.
വേണ്ടോളം റിലയേറ്റി വില്ലുവാൻ കണ്ബരന്മാർ
കൊണ്ടുപോ;യതു സർവ്വമൊളിവിൽ കിടക്കുന്നു.

5

സാമാന്യർ ധാന്യംകിട്ടാതെ വീശപ്പിന്റെ
ഭീമമട്ടനമേറു വീഥിയിൽ മറിയുന്നു.
തുലികേ, നില്പാനെന്തേ? അന്നത്തെപ്പകൽകൊണ്ടു
കാലറണ്ടതായ് കാണാം ലക്ഷംപേർ ബംഗാളത്തിൽ.

6

പാരതന്ത്ര്യംതെ വെട്ടിനിടവാൻതക്ക
ചോരയുറപ്പാഞ്ഞിടുന്നോരെത്രകോടിയോ ചത്തു.
ഭാരിദ്രം പെറെടുത്ത മൂത്തസന്തതി, ഹരി,
പാരിച്ചവീശപ്പിന്റെ മാത്തട്ടിലതാവീണം.

7

അക്കത്തു പിഴുതിട്ട തേന്മാവിൻതൈപോലങ്ങു-
നോക്കുകെൻകണ്ണേ! വാടി നിജ്ജീവം കിടക്കുന്നു.
താതമാന്മാക്കൾതന്റെ തപ്തമാം മാംസംതിന്നും
പ്രീതനാകാത്ത കാലൻ ഭക്ഷിച്ചിതവനേയും.

8

കന്മതിലെന്ന വ്യാജാലസ്ഥികൾ വെച്ചുവെച്ചു
വന്മേടചമച്ചതിൽ വസിക്കും ധനാഡ്യ! നീ,
ഭൂരിദ്രവൃത്തിൻ സാരം കവൻ മർത്യന്മാരെ
ഭാരിദ്രം ചവച്ചിട്ട കരിമ്പിൻചണ്ടിയാക്കി.

9

മേലാലിബ്ദാതുസ്സേഫം തീണ്ടാത്ത ധനാഡ്യതപം
പാലിക്കുമൊരുനീതി പാടില്ലീയലകത്തിൽ
എത്രനാളിനീ രീതി പുലർത്തും? സമതപത്തിൻ
വിത്തുകളല്ലോ ഘോരസമരം വിതയ്ക്കുന്നു.

10

എല്ലാമിങ്ങല്ലാപേക്കും സ്വന്തമെന്നുള്ള തത്വം
പല്ലവിയല്ലോ ചൊല്ലിപ്പറച്ചു വിമാനങ്ങൾ.
സ്വത്തിന്നും മറ്റും മർത്യൻ വെച്ചേറെ ചമയ്ക്കുന്ന
ഭിത്തികളിടിച്ചിടാൻ ഭീരകിയടനെയ്തും.

11

ഭാരിദ്രം പാരിൽനിസ്ഥകലാൻ നമ്മൾക്കുള്ള
സാരമാം വിത്തും മർത്യാ! തങ്ങളിൽ പകുത്താലും.
ശ്രീഹരിപോലിങ്ങേറെ രക്തസാക്ഷികൾ വേണം
ഭാരതമാതാവിന്റെ പാരതന്ത്ര്യത്തി മാറ്റാൻ.

12

ഒരു പ്രവചനം.

പേരുകൾക്കു ഏം. കൊച്ചുപ്പൻ

ഇക്കാലത്തു്, പ്രവചനം, ദീർഘദർശന
ഇത്യാദി പദങ്ങൾതന്നെ അല്പം അറപ്പോടു
കൂടിയെ പറയാവൂ. ചില യുക്തിവാദിക
ൾക്കു് ഈ വാക്കുകൾ കേവലം അരോച
കമെന്നുഭവമുണ്ടു്. ഒന്നുനോക്കുമ്പോൾ
ഇതിന്നു അവരെ കുററുപറയാൻ പാടി
ല്ല. നമ്മുടെ സാധാരണ വിദ്യാഭ്യാസപ
ദ്ധതി അല്പാത്മവിഷയങ്ങളിൽനിന്നു ന
മ്മെ അത്രത്തോളം അകറ്റിനിറുത്തിയിരി
ക്കയാണല്ലോ. എന്നാൽ പ്രകൃതമായപ്ര
വചനവും തത്ഫലങ്ങളും വെറും വർത്തമാ
നസംഭവങ്ങളാകയാൽ ഞാൻ പേടിക്കേണ്ട
തില്ലതാനും. അതിനാൽ ആ തണലിൽ
നിന്നുകൊണ്ടു് കാഴ്ചയ്ക്കട്ടെ.

“പുതുമ്പീശാലംബരല്ലോ പ്രജകൾ; ഭവതി
ദൃഷ്ടാന്തമായ് കാന്തമാക്കും
വർത്തിക്കും രാജ്ഞിമാക്കും; ചിരമിവിടെവയ്യ
ജാതി വിഖ്യാതിയേലും;
പ്രത്യേകിച്ചിന്നിവയ്ക്കും വരമരുമജൻ
പാർവതീഭായി രാജ്ഞീ-
പത്രന്മാരെണു പേരാന്നിനി യവനിപർ
വേണാടു വാണീടുവാനും.”

(വനമാല)

ഇതു്, മഹാരാണി സേതുപാർവതീഭാ
യിതിരുമനസ്സിലെ—അമ്മമഹാരാണി തി
രുമനസ്സിലെ—ആ പള്ളിക്കെട്ടുപ്രമാണി
ച്ച മഹാകവി കമാരനാശാൻ എഴുതിയ
മംഗളാശംസയിലെ അവസാനപദ്യമാ
ണു്. അതിൽ മുഖ്യമായി രണ്ടുകാഴ്ചമാണു്

ല്ലോ മഹാകവി സർവേശ്വരസമക്ഷം സ
മപ്തിക്കുന്നതു്. ഒന്നു്, മഹാരാണിതിരുമ
നസ്സുകൊണ്ടു്, എല്ലാകാന്തമാക്കുംമന്ത്രമല്ല
സകല രാജ്ഞിമാക്കും ദൃഷ്ടാന്തമായി വിജ
യിച്ചു് ആവഴി ഇവിടത്തെ വധുജാതി
വിഖ്യാതി നേടേണമെന്നാകുന്നു. “പാ
ർവതീഭായി രാജ്ഞീപത്രന്മാർ ഇനി വേണാ
ടുവാണീട്ണ”മെന്നുതന്നെയാണു രണ്ടാമ
ത്തേതു്. ഈ രണ്ടുഭൂതന്മാരും അക്ഷരം
പ്രതി അനപതന്മാണെന്നുള്ളതിന്നു വഞ്ചി
രാജ്യചരിത്രമാണു് സാക്ഷി.

അതി വിദൂരസ്ഥിതിക്കുള്ളായ പാശ്ചാത്യ
പൗരസ്ത്യദീപാന്തങ്ങളിൽപോലും സ
ഞ്ചിച്ചു തന്റെ വാജ്ഞാനധനത്തെ പരി
പോഷിപ്പിച്ച പരിഷ്കൃതമനസ്സു, വിശ്വ
വിഖ്യാതമായ ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിളംബര
ത്തിന്റെ പ്രധാനപ്രേരക, അഖിലഭാരത
വനിതാസംഘത്തിന്റെ സംപൂജ്യയായ അ
ദ്ധ്യക്ഷ എന്നിത്യാദി നിലകളിൽ മഹാരാ
ണിതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ആക്കും ആദർശ
ഭൂതയാണു്; ആരാലും ആരാധ്യയുമാണു്.
അങ്ങനെ ആ പ്രവചനഭാഗത്തിന്റെ ഫ
ലം പരിപൂർണ്ണമായി സാധിച്ചു.

“ഇനി” അടുത്തതാകട്ടെ. അതിന്റെ
പ്രത്യേകത ശരിക്കു ധരിക്കണമെങ്കിൽ ഒ
ന്നരണ്ടു കാഴ്ചക്കൾ കാക്കണം. അന്നു ശ്രീ
മൂലാതിരനാൾ രാജ്ഞി വഞ്ചിയെ പുളകം
പൂകിക്കുന്ന കാലമാണല്ലോ. അതിനാൽ

“ഇനി പാർവതീഭായിരാജ്ഞീപുത്രന്മാർ വേണാടു വാഴണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ, ശ്രീമൂലം തിരുമേനിയുടെ കാലശേഷം ഭരണഭാരം വഹിക്കേണ്ടതു പ്രസ്തുത റാണിയുടെ പുത്രന്മാരാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഒന്നുകൂടെ ഓക്ഷ്വാറാണ്.” ൧൦൮൧-മേടം ൨൪-ാം തീയതി മഹാരാണി സേതുലക്ഷ്മീഭായിതിരുമനസ്സിലെ—ആററിങ്ങൽ മൂത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ—പള്ളിക്കെട്ടു നടന്നിരിക്കുകയാണ്; ൧൦൮൨-മേടം ൧൨-ാം നാളെ മഹാരാണി സേതുപാർവതീഭായിതിരുമനസ്സിലെ—ആററിങ്ങൽ ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ—പള്ളിക്കെട്ടു നടക്കുന്നുള്ളു. കവിയുടെ അഭിവാഞ്ഛ, തുറന്നുപറഞ്ഞാൽ, ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ സ്വഗ്ഗാരോഹണശേഷം വേണാടു വാഴേണ്ടതു് (ആററിങ്ങൽ മൂത്തതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ പുത്രന്മാർ, ആററിങ്ങൽ ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിന്റെ പുത്രന്മാർ ആകണമെന്നതന്നെ. ഹാ! മഹാകവിയുടെ പ്രവചനം എത്ര കണിശമായി ചാടിക്കടന്നു ഫലിച്ചിരിക്കുന്നു!! മാത്രമോ? ആശംസയിലെ പുത്രന്മാർ എന്നു പദത്തിന്റെ ബഹുവചനാത്മപോലും സഫലമായിരിക്കുന്നു. ആശ്ചര്യം! “വിധിക്കുവാഗ്ദേവി വിധേയയാ” എന്നല്ലേ അഭിയുക്തവചനം? അതെ! വാഗ്ദേവി കവിയുടെ നാവിൽ എഴുന്നള്ളി; ആ വഴി വിധിയെ വിളംബരം ചെയ്തു എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയട്ടെ! “ഹരി! ഹരി! പരമാനന്ദമേ! ചെയ്യുത്തം.”

പൊന്നുതിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ചതെന്നുള്ള മറ്റൊരു പ്രവചനമാകട്ടെ ഇനി. കവിയുടെ അഭ്യർത്ഥനപോലെ—വഞ്ചിവാസികളുടെ പൂർവ്വപുണ്യപരമ്പരകളുടെ പരിണതഫലമായി—ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ

തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അവതരിച്ചു; യഥാകാലം ചെങ്കോലുമേന്തി. ദിനംപ്രതി ക്ഷേമപ്രദങ്ങളായ പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടു് പ്രജാലക്ഷങ്ങളെ പൊന്നുതിരുമേനി ആനന്ദത്തം ചെയ്യിക്കുന്നു. ഇനിയും തത്താളങ്ങളായ അനന്തഫലങ്ങൾ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഈ അനന്താപാരിജാതം ശ്രീപത്മനാഭന്റെ കാരുണ്യത്താൽ നീണാൾ വേണാടിനെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യും; നിശ്ചയം. എന്നാൽ തിരുമേനിയുടെ അപദാനങ്ങളിൽ ജാജപല്യമാനമായി അവിടുത്തെ ചരിത്രക്ഷേത്രത്തിന്റെ സുവർണ്ണസ്മൃതികയായിത്തീരട്ടെ എന്നതു് ആ ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിളംബരമായിരിക്കുമെന്നു നീർച്ചയാണല്ലോ. പൊന്നുതിരുമേനിയുടെ ഭരണകാലത്തു് ഇപ്രകാരമൊരനുഗ്രഹം ഉണ്ടാകുമെന്നു്, തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അവതരിച്ച ദിവാനത്തെ ഒരാൾ ദീർഘദൂരം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു കേൾക്കേണ്ടതല്ലേ? മഹാകവിതന്നെ അപ്രകാരമൊരു പ്രവചനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതാ, —

“ഈ പൊന്നുതിരുമേനി സകലവധ ആരോഗ്യങ്ങളോടുകൂടി എന്നും ജയിക്കുന്നതിന്നു്..... ഹൃദയകമലങ്ങൾ ഏകോപിച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥനകളെ സ്വന്തിയാമകനായ ഈശ്വരൻ നിറവേറുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. നിരപരാധികളും അഗതികളുമായ ജനങ്ങൾ, ഈ അവതാരം, ധർമ്മസ്ഥാപനാത്മം ആവശ്യപ്പെടുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നതായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ള മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരങ്ങളിലൊന്നാണെന്നും നിസ്സംശയം വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. മാത്രമല്ല ഈ തിരുമേനിയുടെ അവതാരത്തോടുകൂടി ബ്രാഹ്മണനും പണ്ഡാളനും ഒന്നുതന്നെ എന്നുപദേശിക്കുന്ന

ശ്രീ ഭഗവദ്ഗീതയിലെ തത്വം ഈ നാട്ടിൽ പ്രചാരമാക്കി യഥാർത്ഥീകരിക്കുന്നത് രാജ്യതന്ത്രത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യമായി വിചാരിക്കപ്പെടുമെന്നു ആശയോടുകൂടി പ്രതീക്ഷിക്കയും ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു."

1088 തുലാം ലക്കം "വിവേകോദയം" (Vol IX; No 7) 217-ാംപുറം നോക്കുവിൻ. "ചിത്തിരതിരുനാൾ രമ്പുരാന്റെ തിരുവവതാരം" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ, പത്രാധിപരുടെ നിലയിൽ, ആശാൻ ചെയ്തിരിക്കുന്ന അത്ഥഗംഭീരമായ ആശംസയിലെ അപസാനവാക്യങ്ങളാണിവയെന്നു കാണാം. വഞ്ചിഭൂമിയിലെ ചണ്ഡാലപയ്യന്നുമുള്ള അബ്രാഹ്മണസമൂഹത്തെ ഒരുനിമിഷംകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണരാക്കിത്തീർത്ത ആ പ്രസിദ്ധ വിളംബരത്തിന്റെ സാരത്തെ എത്ര ഭംഗിയായി ദീർഘദർശനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

പൊന്നുതിരുമേനി കേവലം ബാലനായിരുന്നപ്പോൾ കാരണവശാൽ ആശാൻ എഴുതിയതും അധികം പരസ്യമാകാത്തതുമായ ഒരു ചെറുപദ്യം ചൊല്ലാം. പ്രത്യേകം നോക്കുമ്പോൾ അതിനു പ്രകൃതത്തോടുള്ള പ്രസക്തിയെപ്പറ്റി പ്രശ്നംചെയ്യാൻ

ഇടയുണ്ടാകാം. പക്ഷേ മേല്പ്രകാരിച്ചവയുമായി ചേർന്നിട്ടു വേറൊരു അതിനും കാരണം സാദൃശ്യം. പദ്യമിതാ: —

“ജയിക്ക മൂലഭൂപാലൻ;
ജയിക്ക റാണിമാർ ചിരം;
ജയിക്ക നമ്മൾതൻ ഭാഗ്യ-
ക്കരുന്നാം കൊച്ചുരമ്പുരാൻ.”

“ഭാഗ്യക്കരുനം;” എത്ര മധുരമായ പദം!! സഹൃദയന്മാർതന്നെ ഈ രത്നത്തിന്റെ അനർഹത നിർണ്ണയിക്കട്ടെ മഹാരാജാ തിരുമനസ്സിൽ ആശാൻ നിക്ഷേപിച്ചിരുന്ന അഗാധങ്ങളായ അനവധി പ്രതീക്ഷകളുടെ പ്രാതിനിധ്യമല്ലേ ഈ ഭാഗ്യക്കരുന വഹിക്കുന്നത്? കഷ്ടം! ആ പ്രതീക്ഷകൾ ഒന്നൊന്നായി സഫലമാകുന്നതുകഴിഞ്ഞുവെന്നുള്ള ഭാഗ്യപാരമ്പര്യം മഹാകവിക്ക് ലഭിച്ചതെ പോയല്ലോ. പക്ഷേ, സ്വർഗ്ഗസ്ഥിതനായ ഈ “ഭിച്യുതരു”, തന്റെ പ്രവചനങ്ങൾ ഫലപ്രദലിയെ സമ്പ്രാപിക്കുന്നത് ആനന്ദബാഷ്പം നിറഞ്ഞ നേത്രങ്ങളാൽ സന്ദർശിക്കുക, പുതുമരന്ദമോലുന്ന മന്ദാരസുമ്പങ്ങൾതുവി പൊന്നുതിരുമേനിയെ അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നില്ലെന്നാറിത്തോ?

സ്വാമി രാമതീർത്ഥൻ അഥവാ

പ്രായോഗികവേദാന്തം (ഒന്നാംഭാഗം)

മോദനേരവീക്ഷയങ്ങൾ ധ്വനീപാതപയ്യന്തം ഒരുപോലെ മനസ്സിലാകത്തക്കവിധം സരളമായ ഭാഷയിൽ ഉപന്യസിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗുരുനന്ദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മുക്തിനേടുന്നവർക്കു മാർഗ്ഗം സ്വാമികൾ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രവും മറ്റു ഉൽകൃഷ്ടപ്രസംഗങ്ങളും മോദനേരനേട്ടങ്ങളെ പരമമർശിക്കുന്ന രാജ്യ പ്രവർത്തകളും ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

വില രൂ. ൧. ൯. ൨

മറനേരൂർ, ശ്രീരാമവിലാസപ്രസ്സ്—കൊല്ലം.

നമ്മുടെ ആരോഗ്യപ്രശ്നം.

(എൻ. സങ്കർഷണൻ.)

ഒരു ജനതയുടെ ആരോഗ്യവും വളർച്ചയും മുഖ്യമായും അവരുടെ ആഹാരക്രമത്തെയാണല്ലോ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. പോഷകാഹാരങ്ങളെ ഗുണഭോഷവിവേചനം ചെയ്തു സ്വീകരിക്കുന്നതിലുള്ള അജ്ഞതകൊണ്ടല്ല പ്രത്യുത അവ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള വൈഷമ്യവും പരിതാപകരമായ സാമ്പത്തികഘടനയും മൂലമാണ് അധികമാളുകളുടേയും ആരോഗ്യവും ആയുസ്സും ദൈനംദിനമെന്നോണം അധഃപതിച്ചുവരുന്നത്.

സാമ്പത്തികമായ വീക്ഷണകോണത്തിൽ കൂടി നോക്കുമ്പോൾ ഏറ്റവും പിന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നത് ഇൻഡ്യയും ചൈനയുമാണെന്നു കാണാം. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഒരു ഇൻഡ്യാക്കാരന്റെ ഒരു വർഷത്തെ വരുമാനം 72. രൂപ ആയതിനാൽ ആണ് തദനുസൃതമായ രീതിയിൽ അവന്റെ ആയുസ്സും 22 ആയി കുറഞ്ഞുപോയതെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അധികം ആലോചിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

ഒരു ഇൻഡ്യാക്കാരന്റെ ശരാശരി തുക 100. റാത്തലും ചൈനക്കാരന്റെത് 105-ാം. ആണെന്ന് സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾകൊണ്ട് മനസ്സിലാകുന്നു. അടുത്ത കാലത്തു് തിരുവിതാംകൂർ സന്ദർശിച്ച ഡാ: ക്രൂ (ചൈന) പറഞ്ഞതു് അവരുടെ കുട്ടികൾക്കു് ദിവസം ഒരുനേരം പോലും വയറുനിറയെ ആഹാരം ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നു്.

ഇൻഡ്യയിലെ കാര്യമാണെങ്കിൽ മൊത്തം ജനസംഖ്യയായ് 40 കോടിയും 7. ലക്ഷം ഗ്രാമങ്ങളിലായി കഷ്ടകൃത്തിയെ അവലംബിച്ചാണ് ജീവിച്ചുവരുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള കഷ്ടകര സംബന്ധിച്ചു് ഗോപാലകൃഷ്ണഗോഖലെ രവസരത്തിൽ പഠിതപിച്ചിട്ടുള്ളതു് 99 ശതമാനം പേർക്കും ഒരു വർഷത്തിൽ ഒരു ദിവസംപോലും വയറു നിറയുന്നില്ലെന്നു്.

ആധുനികയുഗം കലിയുടെതാണെന്നും അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യരുടെ ആയുസ്സും ആരോഗ്യവും മുൻകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് മോശമായിട്ടേ ഇരിക്കുകയുള്ളുവെന്നും നമ്മുടെയിടയിൽ ഒരു ധാരണയുണ്ടു്. വേദേതിഹാസാദികളും ഇതിനു് ഏറ്റക്കേറ പിൻതുണനൽകുന്നുണ്ടെന്നുവരികിലും പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലെ കണക്കുകൾ തെളിയിക്കുന്നതു് തലമുറതോറും അവർ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുവരുന്നുവെന്നാണു്. ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപുള്ള ഒരു കണക്കിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ശരാശരി പൊക്കം കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിനേക്കാൾ രണ്ടിഞ്ചുകൂടുതലാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഫ്രാൻസിലെ യുവാക്കന്മാർക്കു് അവരുടെ മാതാപിതാക്കളേക്കാൾ പൊക്കം കൂടുതലാണെന്നു് പറയപ്പെടുന്നു.

സ്വന്തേ വാമനന്മാരായ ജപ്പാൻകാരുടെ ശരാശരി പൊക്കം ൨ ഇഞ്ചു കൂടിയി

ട്ടുണ്ടെന്നും അതേസമയം ചൈനക്കാർക്കു കൂടിയിട്ടില്ലെന്നും ഡാ: വാങ്ങ് ഹങ് ഫാ സങ്കടപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ ശരാശരി വളർച്ചയുടെ പ്രതിവർഷം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞതാണുവരുന്നത്. ഈ നില തുടന്നുപോകുന്നതായാൽ വിദേശീയരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നാം ഒരു കാലത്തു “ലിവിപുഷ്പന്മാരായി”ത്തീരുമോ എന്നു ബലമായി സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചാൽ, നെയ്യ്, മുട്ട, മാംസം മുതലായവ പോഷകസാധനങ്ങളാണോ എന്നുള്ള സംശയമല്ല നേരേമറിച്ചു പ്രഭാതമുതൽ പ്രഭാഷ്ണവരെ കഠിനകഠിനം അലുപാനിച്ചാലും ഒരു സാധാരണൻ ജീവിക്കാൻ പോലും ഭക്ഷണംകിട്ടുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് പരമാത്ഥം.

ഭാരതത്തിലെ മരണസംഖ്യയിൽ ഏറ്റിയകൂറും ആഹാരക്ഷാമം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രമാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭയങ്കരസമരത്തിൽ മരണമടയുന്നതിലും കൂടുതലാണ് ഇവിടെ ക്ഷാമമൂർത്തി കൊന്നൊടുക്കുന്നത്. ആധുനികസമരത്തിൽ ബ്രിട്ടൻ ഇതുവരെയുള്ള ഭടന്മാരും ൧൦-ലക്ഷമാണെന്നു രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. അതേസമയം ക്ഷാമമൂലം ബംഗാളിൽമാത്രം മൃതിപ്പെട്ടവരുടെ സംഖ്യ ൩൭-ലക്ഷം ആണത്രേ. ഈ നില ഇങ്ങനെ തുടരുകയാണെങ്കിൽ ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവി എന്തായിരിക്കുമെന്ന് ഭീരുലഭർശനംചെയ്യുവാൻ ഒരു പ്രവാചകന്റെ ആവശ്യമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആഹാരത്തിനുവേണ്ടി കപ്പൽ കാത്തിരിക്കുന്ന ഏകകുഷ്കരാജ്യം ഇന്ത്യയാണത്രേ. വിവാഹവീടുകളുടേയും മോട്ടലുകളുടേയും എട്ടിൽത്തൊട്ടിയിലും മറ്റും പട്ടികളോടൊപ്പം കടിപിടിക്കുന്നവരും മറ്റൊരിടത്തുണ്ടാകുന്നു. ഇന്നു ഗ്രാ

മങ്ങളിൽ സർവ്വസാധാരണയായി കണ്ടുവരുന്നത് “ഫാമിൻ ഫിവർ” എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്ന ക്ഷാമജ്വരമാണ്. ശരിയായ പോഷകസാധനങ്ങളുടെ കുറവാണ് ഇതിന്റെ വ്യാപ്തിക്കു നിദാനം. മലേറിയ, ക്ഷയം, ടൈഫോയിഡ് മുതലായവയും ക്രമികരോഗങ്ങളും ക്ഷാമബാധിതപ്രദേശങ്ങളിലാണ് അധികമായി കണ്ടുവരുന്നത്. രോഗാണുക്കൾ അശക്തന്മാരേയും വൃത്തിഹീനന്മാരെയുമാണല്ലോ തിരിഞ്ഞുപിടിക്കുക. രാജാചിതമായരീതിയിൽ താമസിക്കുന്നവർക്കുമാത്രമേ ആരോഗ്യശാസ്ത്രനിരമങ്ങളുടെ നൽകാലത്തിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ.

പ്രതിവർഷം ഇൻഡ്യയിലെ ശിശുമാണ് ൨൦ ലക്ഷമാണ്. ഇതിനോടു തുല്യശതമാനം ചാപിള്ള (Still-Birth)യായി പോവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനു മുഖ്യ കാരണമായി പറയപ്പെടുന്നത് ബാല്യവീവാഹങ്ങളാണ്. ഒരു മനുഷ്യന്റെ അസ്ഥികൾ പൂർണ്ണവളർച്ചയെ പ്രാപിക്കുന്നത് ൨൦-ാമത്തെ വയസ്സോടുകൂടിയാണ്. അതിനു മുൻപ് അവൻ ഒരുപിതാവായിത്തീരുന്നത് ഭാവിതലമുറയോടു ചെയ്യുന്ന ഭീമമായ ഒരു അപരാധമാത്രമാണ്. തങ്ങളുടെ പെൺമക്കളെ എത്രയും ബാല്യത്തിൽ വിവാഹം ചെയ്തിപ്പിക്കുന്നതിലാണ് വിജയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന് രക്ഷാകർത്താക്കളുടെയിടയിൽ ഒരു ധാരണയുള്ളതായി തോന്നുന്നു. ചില ഗവണ്മെന്റുകളും ശൈശവവിവാഹത്തെ നിയമം മൂലം നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പലരും പ്രായം തെറ്റായി രേഖപ്പെടുത്തിയെങ്കിലും കുഞ്ഞുങ്ങളെ വിവാഹശൃംഖലയിൽ കടക്കി കൃതകൃത്യരാകുന്നു. അടിമക്കച്ചവടത്തോടു തുല്യമായ

ആത്മപൂജ

(സി. പ്രഭാകരൻ, ബി. എ.)

മിഥകക്ഷേത്രം ശുദ്ധമാക്കണം; മുടങ്ങാത്ത-
 ഉജ്വലപൂജയാൽ പരിതുക്കനാകണം ദേവൻ
 ലാഭമില്ലാത്തതന്നെ ശാന്തിക്കാരനാമെന്നി-
 യ്ക്കുമോദമിഹരമീ രോമാഞ്ചമെന്യേ, സത്യം.
 ആഗതരാകും ദേവാരാധനാത്മമായ് പലർ,
 ആഗമമൂലം തിരിയാത്തവർ, മൃഗാത്മാക്കൾ;
 തൊഴുകയ്യോടെനില്ക്കുമെങ്കിലും കവാടംതാൻ
 തുറക്കില്ലെന്നായാലും വിശ്വാസഹീനക്കണ്ണൻ!
 പൊരിയുമാത്മാവോടും വികൃതഗാത്രത്തോടും-
 മെരിയും ഭുജത്തോടുംകൂടിയിങ്ങത്തും ചിലർ
 അവർതാൻവിശ്വാസത്താൽ സാസ്താമൊന്നുള്ളവ-
 രവർതാൻ വിശ്വേശൻതൻപ്രത്യക്ഷസ്വരൂപങ്ങൾ
 ഭഗ്നോൽസുകരാമപ്പാവങ്ങൾപ്രവേശിച്ചു.
 ശാശ്വതമാക്കാവുന്നെൻ പൂജയും വിശ്വാസവും.
 ജാതിയും സ്വാതന്ത്ര്യവുംകാകോളവിഷാഗ്നിയും
 ഭ്രാന്തിയും മാമൂലമിങ്ങാഗമിച്ചീടാ നന്നം.
 ഉദരഭരികളാം ക്ഷേത്രജീവികളുമീ-
 ല്ലഭയംപോലെ പരിപാവനം പരിസരം.
 നിത്യവും മുടങ്ങാതിങ്ങേതനേരവും ഗുണ-
 വൃത്തിയാന്നാത്മപൂജ നടത്തിപ്പോരുന്നുതാൻ.

ഇത്തരം വിവാഹങ്ങളിൽ വധുവരന്മാർക്ക് യാതൊരു സ്വാതന്ത്ര്യവും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവരെ കുറപ്പെടുത്തിയിട്ട് കായ്മലിപ്പ.

“Early to marry and larily to die. This is the motto of Indians” എന്നാണ് മിസ്സ് മേയോ മദൻ ഇൻഡ്യാ എന്ന പത്മകത്തിൽ നമ്മെ കുറപ്പെടുത്തി. കാണുന്നത്. അതായത് നേരത്തേ വിവാഹം നേരത്തെ മരണം എന്നുള്ളത് ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ ഒരു മാതൃകയാകുന്നു എന്നാണ്. ഈ നില മാറണമെങ്കിൽ നാം രാഷ്ട്രീയമായും സാമ്പത്തികമായും സാംസ്കാരികമായും വളരെ അധികം മുന്നോട്ടു വരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മാത്രമേ എല്ലാ വിഷമപ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം നേടാൻ സാധ്യമാകൂ.

രായയും സരളയും.

(കെ. സി.)

സരള! സാമ്രാജ്യീയമായ ആ വേപ്പുകുട
ത്തിന്റെ നിബിഢമായയിൽ നാം ഇന്നലെ
വിനോദിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ നീ ഒരു വിശേഷം ക
ണ്ടില്ലേ?

രായ: ഉവ്വ്; സരളയുടെ സകാരതയത്വപ
ത്തിന്റെ സാക്ഷാൽഭാവം!!

സര: സകാരതയത്വം?

രായ: അതെ- 'സഹകരണമണ്ഡം' സ്കൂൾ പരി
ഹാരത്തിനുള്ള സിലുജഡമണ്ഡം സരള പ
ലപ്പെഴും പറയാറുള്ള ആ തത്വം.

സര:—അതിരിക്കട്ടെ; രായ ഏന്താണു കണ്ടത്?

രായ: ഞാൻ കണ്ടതോ! ചൊരിവിടിച്ച ആ
പുവാലിപ്പത്ര ഒരു കാക്കത്തമ്പുരാട്ടിയെയും
എഴുന്നള്ളിച്ചു നടന്നത്!!

സര: ശരി, ശരി, പക്ഷെ അതു ശ്രദ്ധിച്ചല്ലാ
ഞാൻ പോട്ടെ.

രായ:—ചിന്നെന്താണത്?

സര: നമസ്സിൽനിന്ന് ഒരു യുവകേതുവിനെ
പ്പോലെ ആ പ്രാപ്പിടിയിൻ പറന്നുവന്നത്?

രായ: അയ്യോ! ഏന്താ സരളേ!! അപ്രകാരം
വളഞ്ഞുകുത്തിട്ടുള്ള, താമ്രവണ്ണമായ കുണ്ഡ
ലകൾ!!! പാവം; ആ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ എ
ല്ലാം പേടിച്ച് വിറച്ചു പോയി.

സര: രാധ! ധാരാളത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയെപ്പറ്റി
യും അവിടെയും നാം ഭരിക്കുന്നില്ലേ? ഈ
ലോകം ആ പത്മസുന്ദരിയെന്നിരുന്നാലും രാ
സരണമായ രക്ഷാമാർഗ്ഗങ്ങളും രൂപമാണ്.

രായ:—ഒ! പിന്നെയും തത്ത്വപാഠശാസ്ത്രത്തി
നുശിക്ഷണാനന്ദമിരിക്കുവാൻ. ബോർ
പെയ്യാൻ തീർത്ത സരളേ!!

സര:—അല്ല രാധ! നീ ഒന്നാലോചിച്ചുനോ
ക്കൂ; ആകാശത്തിലെവിടെയോ ഒരു കൊള്ളി
മീൻപോലെ ആ പ്രാപ്പിടിയിൻ വിഴിവിച്ചു.
അതിന്റെ പ്രതീതി ആ മാത്രയിൽ താഴെ

വിടിയും ചിതഞ്ഞും തീർന്നു കൊത്തിപ്പൊ
ക്കിനിന്നിരുന്ന ആ തുള്ളിക്കോഴിക്കുണ്ടായി.
അവൾ വിചിത്രമായ ഭാഷയിൽ ഒന്നു ശബ്ദി
ച്ചു. ചിറകുകൾ വിടർത്തു. ഹാർബറിൽ പ്ര
വേശിച്ചുകൊള്ളാൻ ആജ്ഞ ലഭിച്ച നൗകക
ളെപ്പോലെ ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ അകലെ
നിന്നിരുന്ന ആ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ എല്ലാം
പറന്നോടിവന്ന് ആ ചിറകുകൾക്കുള്ളിൽ
അമന്.

രായ:—വായ്പം സരളേ! കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ
നിരപാപം അഭയം പ്രാപിച്ചതു അത്ഭുതം
തന്നെ!!

സര: രാധ! ബുദ്ധിമാനായ മനുഷ്യന്റെ ഭാ
ഷയുടെ അപൂർണ്ണത നാം അവിടെയേണ്ടു ക
ണ്ടത്. ആ തുള്ളിക്കോഴിക്കു മനുഷ്യഭാഷ
യാണു വശമായിരുന്നെങ്കിൽ അവളുടെ ആ
ശയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനായി എത്രയോ
വാക്കുകൾ അടങ്ങിയ ഒരു ദീർഘ വാചകം
പറയേണ്ടതായി വരുമായിരുന്നു. ആ വാ
ചകം അവസാനിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് കേഴി
ക്കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ നഷ്ടപ്പെടുക
യും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

രായ:—അതു ശരിയാണു സരളേ; ശബ്ദത്തി
ന്റെ വേഗതയെ അതിലംഘിക്കുന്ന രഹസ്യാ
യുധങ്ങൾ ഇന്നത്തെ യുദ്ധത്തിൽ പ്രത്യക്ഷ
പ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന നിലയ്ക്ക് മനുഷ്യഭാഷ
കൾ അശക്തവും അപൂർണ്ണവും ആയിത്തീരാ
നേ മാർഗ്ഗമുള്ളു.

സര:—ജഗദമ്മയുടെ ഉദരത്തിൽ ഒരു പുതിയ
ലോകഭാഷ രൂപമെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
നാം ഇനി ഭിംസങ്ങൾ മാത്രം എണ്ണിയാൽ
മതിയാകും. അതിരിക്കട്ടെ. ആ കോഴിക്കു
ഞ്ഞുങ്ങൾക്കുള്ളിടത്തോളം അനവസരണശീലം
നമുക്കുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇന്നത്തെ യുവ

പോകും എത്ര നന്നായിരിക്കുമായിരുന്നു രക്ഷകർത്താക്കളുടെ ആജ്ഞയെ പോറ്റിപ്പോയെന്നു സന്താനങ്ങളെ അല്ലെന്നും ഇന്നു അധികമായും കാണുന്നതും?

റായ്: എനിക്ക് ഈ കാര്യത്തിൽ അല്പം അഭിപ്രായഭിന്നത ഉണ്ട്. ആജ്ഞകളുടെ ഗുണഭോജി നിരൂപണം ചെയ്യാതെ അന്ധമായ അനുസരണം വേണമെന്നാണോ സർവ്വ പരയുന്നത്? ഇന്നേ ഇരിപ്പിൽ നിന്നും രാധ മുറുന്ന് ചാഞ്ഞു, അയവില്ലാത്ത കഥകളോടും മേശവളവിൽ അമർത്തിവെച്ചുകൊണ്ടു സർവ്വരുടെ മറുപടി ഉൾക്കണ്ണത്തോടുകൂടി പ്രതീക്ഷിച്ചു.

സര: മാതാപിതാക്കളാൽ എപ്പോഴും അവരുടെ സന്താനങ്ങളുടെ രക്ഷയെ കാംക്ഷിക്കുന്നവരാണ്. അതിനാൽ അവരുടെ ആജ്ഞകളെ സംശയിച്ചിട്ടു കാണുകില്ല.

റായ്: - അവർക്കു നൈരപരകയീല്ലെങ്കിലോ?

സര: ഉണ്ടാവാം. അതു ഇരുകൂട്ടർക്കും വരാവുന്നതല്ലേ?

റായ്: ആ നിലയ്ക്കും ആജ്ഞകൾക്കു കേവലം അനുകൂലകളായിട്ട് ആലോചിച്ചു പെട്ടാവാം എന്നതിൽ എന്താണു ഭൂതം?

സര: - നമുക്കു കേൾക്കുന്ന മറ്റുള്ളവർക്കായിട്ട് അവർ അവധാനപൂർവ്വമായിട്ട് അവരുടെ അനുഭവജ്ഞാനം വെച്ചുകൊണ്ടു പറയുമ്പോൾ അല്പസമയംകൊണ്ടു നമുക്കു അതിന്റെ നാനാവശങ്ങളും ശരിയ്ക്കു മനസ്സിലായി എന്നു വരില്ല. കാലവിളംബം ആപൽക്കരവുമായിരിക്കും.

റായ്: - സരയെ! നീ വെച്ചുകെട്ടിപ്പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എനിക്ക് മനസ്സിലായി. വീണ്ടും ആ വിവാഹകാര്യം ഉപദേശിക്കുകയാണല്ലോ?

സര: ഞാൻ വെച്ചുകെട്ടിയും വർത്തനകെട്ടിയും പറയുന്നില്ല. പിന്നെ! നിന്റെ ബാധിയുടെ ബലം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വിരോധമില്ല. മേശ മറിച്ച് എന്റെ പുറത്തേക്കിറങ്ങും.

റായ് ലജ്ജിച്ചു പെട്ടെന്ന് കസേരയിലേക്കു

നിവർന്നിരുന്നു. നീണ്ടുചുരുങ്ങ അവരുടെ കർമ്മരീഭാസം അഴിച്ചുകുടഞ്ഞു രണ്ടായിപകുത്തു മനോഹരമായ കണ്ണത്തിന്റെ ഇരുവശത്തുകൂടി വക്ഷസ്ഥലം മറച്ചു. അതിന്റെ മുകളിൽ മണിയത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ഭജ്യവല്ലഭം കെട്ടി ഇരിപ്പുമായി.

സര: എന്താ സഖ! ഗൗരവം വന്നു കഴിഞ്ഞോ?

റായ്: അതുകൊണ്ടു മറാക്കും ഒരുപദ്രവവും വരാനില്ല. അധരപാനലഹരിയിൽ നീ ആ ചെന്തളന്റെ വിഴുങ്ങി മററുക്കുക വിഷമം ഉണ്ടാക്കിയല്ലോ എന്നു ഉള്ളു. ധാതുരവർത്താനം മറ്റും ഇവിടെ ആശമില്ല.

അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു മറുപടി ആയിരുന്നില്ല സരയ്ക്കു ലഭിച്ചതു്. അവൾ രാധയ്ക്കു അഭിമുഖമായി വട്ടമേശയുടെ ഏതിർവശത്തു കിടപ്പുണ്ടായിരുന്ന കഷൻസററിയിൽ ചാരിക്കിടന്നു് അവളുടെ കമുകണ്ണകണ്ഡത്തിൽ അണിഞ്ഞിരുന്ന സ്വണ്ണാലയംകളെ കണ്ഡം കരംഗുലികൾകൊണ്ടുയർത്തി അതിന്റെ അഗ്രഭാഗം അധരപുഷ്പങ്ങൾക്കിടയിൽവെച്ചു ഉദാസീനമായി നമുക്കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ തന്നു. രാധയും സരയും അപരാധിനികളല്ലാതെ പെട്ടെന്ന് അവരുടെ ഭക്തിതനയനങ്ങൾ ആ മുക്കിരളിൽ ഓടിപ്പിട്ടു മററാരുമില്ലെന്നു കണ്ടു പരസ്പരം സമാധാനിച്ചു.

സര: രാധ! നമുക്കു കളി വിട്ടു കാര്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാം. നിനക്കു മി. ബാലനെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിൽ എന്താണു വിഷമം? നിന്റെ അമ്മാവന്റെ സീമന്തപുത്രൻ, കാഴ്ചയിൽ സുമുഖൻ, നല്ല ഒരു വ്യവസായപ്രിയൻ. സർവ്വലോശാലാബിരുദം ഇല്ലാത്തല്ലേ ഉള്ളു.

റായ്: അതൊക്കെ വാസ്തവം. രാധയുടെ ഉള്ളവർത്തമ്മിലുള്ള വിവാഹം ശരീരശാസ്ത്രപ്രകാരം ശരിയാണോ?

സര: ആണെന്നും അല്ലെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അതിരിക്കട്ടെ; ശാസ്ത്രങ്ങൾ വേറെയും പലതില്ലേ?

റായ്: - എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളും ഒപ്പിച്ചു് ഒരുവനെ കിട്ടാൻ പ്രയാസമാണു്.

സര:—പ്രയാസമുണ്ടെങ്കിൽ രാധ ഒരു പാഞ്ചോലി ആകണം.

രാധ: ആയാൽ?

സര:—സമത്വമാരായ നാലഞ്ചുപേരെ ഭർത്താക്കന്മാരായി സ്വീകരിക്കാം. ഓരോരുത്തരും ഓരോ വിഷയത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരിക്കണം.

രാധ:—അതിനു നിയമം അനുവദിക്കുമോ?

സര: നിയമം മനുഷ്യനുവേണ്ടിയല്ലാതെ മനുഷ്യനെ നിയമത്തിനുവേണ്ടിയല്ലല്ലോ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്.

രാധ: എന്നാൽ അതു സരളയുടെകാൽത്തിൽ പരിശോധിക്കാം.

സര: എന്റെ കാൽ തീച്ചല്ലെടുക്കിത്തരൂ.

രാധ:—എന്തു? ആർ? എപ്പോൾ?

സര: അതെ! രാധയെ; അച്ഛൻ തീരുമാനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തിരവൻ ഗോപിഅണ്ണന്റെ ഞാൻ വ്യാഹരണമെന്നു ചെയ്തത്.

രാധ:—സരളയ്ക്ക് അതിഷ്ടമാണോ?

സര:—ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിൽ ഈ കൃസ്തുമസ്സ് ഒഴിവാക്കിത്തൊൽ വീണ്ടും എനിക്കു കാളേജിൽ പോകാൻ സാധിക്കില്ലാ.

രാധ:—കാരണം?

സര: കാരണമോ? ആ ഐഷ്യയുടെ വിവാഹ റിപ്പോർട്ടു പത്രങ്ങളിൽ കണ്ടതുതന്നെ.

രാധ:—അപ്പോൾ സങ്കരവിവാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയമായ റിപ്പോർട്ട് നീ എന്നെയും ഉപദേശിക്കാനുള്ള കാരണം.

സര: അല്ല നീയും ഈ ആണ്ടു മുഴുക്ക എനോടുകൂടി കാളേജിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്.

രാധ:—സരേ! വിവാഹകാൽത്തിൽ നമുക്കു സ്വയംനിണ്ണയവകാശം ഇല്ലെന്നാണോ നമുക്കു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. അതു കഷ്ടമല്ലേ?

സര: ഒരുവിധത്തിൽ അതു ശരിയാണെങ്കിലും നാം വിവാഹകാൽത്തിൽമാത്രം അവകാശം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി അവരെ വ്യസനിപ്പിക്കുന്നതും കഷ്ടമല്ലേ?

രാധ: അപ്പോൾ അവർ നമ്മെ പെരുവളത്തി എന്നുള്ള കാരണത്താൽ നാം നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നശിപ്പിക്കണമെന്നോ? നാം ആവശ്യപ്പെട്ടില്ലല്ലോ അവർ നമ്മെ ജയിപ്പിച്ചത്!

സര: വസ്ത്രവും അതുകൊണ്ടാണല്ലോ അവർ നമ്മെ ഏല്പിവിധത്തിലും സൂക്ഷിക്കുന്നത്.

രാധ: സൂക്ഷിക്കുകയല്ലാ ട്ടുവെപ്പിക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്.

സര:—എങ്ങിനെ?

രാധ:—അവരുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അമ്മവന്റെ മകനെ ഞാൻ വിവാഹംകഴിക്കുന്നതിൽ എന്തു പുതുമയാണു സരളെ! ഉള്ളത് പ്രണയവും അനാരോഗ്യവും നിറഞ്ഞ അപൂർവ്വതാനുഭവങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു വിവാഹമല്ലേ കാര്യമായിട്ടുള്ളത്?

സര: പരിഷ്കാരിയായ ഒരു പൊടിമിശ്കാരൻ അവന്റെ ശുദ്ധചരിത്രമായ ചുണ്ടകൾ കൂമ്പിച്ച തോടിരാഗത്തിൽ ഒരു ചുളമിട്ടു മദിരാക്ഷിയായ ഒരു കുമിരിക്കൊരി അവളുടെ പരിപാളിതമായ അധരപ്പുടത്തിൽ സ്വന്തം പല്ലുകൾകൊണ്ടെന്നമതി. ഇരു കൂട്ടരുടേയും നയനങ്ങൾ അർദ്ധഭരമായി പൂർണ്ണരും ഒന്നിടത്തു. തൽക്ഷണം ഒരു ഹിമലയപ്രേമം പൊടിച്ചു. ഉഗ്രമായ പ്രകൃതിക്ഷോഭങ്ങളേയും നിരവധി മറ്റു പരിവർത്തികളേയും അതിജീവിച്ച് ആ പ്രേമക്കുരുന്ന് ഒരു തകരയെപ്പോലെ അല്ലടിപ്പാത്തുണ്ടാക്കങ്ങളിൽ തഴച്ചുവളന്ന് അനാരോഗ്യമയിലെത്തി. ഒടുവിൽ വിപ്ലവകരമായ വിവാഹത്തിൽ അവ സാന്നിദ്ധ്യം ഇതാണല്ലോ രാധയെ! ഇന്നത്തെ പ്രായവും അനാരോഗ്യവും. ഇതുകൊണ്ടു മുമ്പാരിൽ ഒരേ ഒരു മൃതലാഭിയും മറ്റേ ആർക്കൊഴിച്ചുള്ളതും. അവരുടെ അനാരോഗ്യം ആത്മഹത്യയും ആണെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതൊരു വാശോപാത്തരജീവൻസഹിത്യനുടെ കമായി എല്ലാ മുക്കിലും മൂലയിലും അടിയറക്കപ്പെടും. എന്റെ രാധേ! ഈ പ്രണയ ഗായകന്മാർ ഇത്തരം കഥകൾകൊണ്ടുവരുന്ന വിവാഹ നന്തരമുള്ള മഹത്തും മറ്റുകാ

ജീവിതവും കവിതയും

(ഇടയ്ക്കനൂള, കെ എം. വരഗീസ് ബി. എ. എൽ. ടി.)

മനുഷ്യജീവിതത്തെ രണ്ടു പ്രധാന ഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാം. ഒന്ന് ശാരീരികം; മററത് ആദ്ധ്യാത്മികം. ഈ ഘടകങ്ങൾ അന്യോന്യം ബന്ധപ്പെട്ടവയാണ്. ജന്തു സഹജമായ സുഖം മിക്കവാറും ശാരീരികമായിരിക്കും. എന്നാൽ മനുഷ്യനെ ഇതരജീവികളിൽനിന്ന് വ്യാവർത്തിപ്പിക്കുന്നതാണ് അവന്റെ ആത്മീയസത്ത, നന്മ (Goodness), സത്യം (Truth) സൗന്ദര്യം (Beauty) എന്നിവയോടുള്ള ആഭിമുഖ്യമാണ് ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതം. സത്യം ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും; നന്മ, ധർമ്മത്തിന്റെയും; സൗന്ദര്യം കലയുടേയും ഉപജ്ഞാതൃത്വം വഹിക്കുന്നു. എങ്കിലും സൂക്ഷ്മമാലോചിച്ചാൽ ആത്മീയജീവിതം അവിഘടിതമായ ഒന്നാണ്. സൗന്ദര്യാവബോധത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ച്, മററുള്ള രണ്ടു ഘടകങ്ങളും ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന്

നാല് പ്രകാരം സംഭവിക്കുമ്പോൾ കലകൾ ജനിക്കുന്നു. ഈ കല, സമുചിതാശയരൂപത്തിൽ സമുചിതപദങ്ങളിൽകൂടി പ്രകീകൃതമായാൽ. കവിതയാകും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഭൂസ്തൂപജാലകമായ സൗന്ദര്യാവബോധത്തിന്റെ വാഗ് രൂപത്തിലുള്ള ചൈതന്യകരുളമാണ് കവിത.

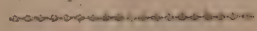
ആദ്ധ്യാത്മികസത്ത എല്ലാ മനുഷ്യക്കും ഉണ്ട്. പക്ഷേ അതിന്റെ പ്രചോദനം ചിലരിൽ ശാലീനവും മററുചിലരിൽ സമുഗ്രവും ആയിരിക്കും. ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും നൈസർഗ്ഗികവാസനയിലും ആജീവിതസംസ്കാരത്തിലും ഉള്ള വ്യത്യാസമാണ് അതിനുള്ള കേന്ദ്രം. എല്ലാവരും കവികളാകുന്നില്ല. കവികൾതന്നെ ഒരു തരക്കാരുമല്ല. ഒരാളുടെ വികാരഗതി പലപ്പോഴും മററൊരുത്തന് അതേവിധം

പരവും ആയ കുടുംബജീവിതത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന എത്ര കാവ്യങ്ങളാണു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്? പ്രണയവിവാഹക്കാരിൽ എത്രപേരാണ് നാശനശയും, ഓക്തൃമായും, സുഖമേയും, സുന്ദരമായും കുടുംബജീവിതം നയിക്കുന്നത്? ചേക്സ്റ്റീയർക്കുടേയും, കാളിദാസന്റെയും, ടാഗോറിന്റെയും ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ വിരഹിച്ചിരുന്ന നായികാനായകന്മാരെ അന്വേഷിച്ച് എത്ര എത്ര ചെറുപ്പക്കാരാണ് ഇങ്ങനെ വിവാഹപ്പര്യന്തോടും നടന്നു ജനം തുലയുന്നത്? പ്രിയ രാധേ! നാം ഇന്നു ബി. എ. വിദ്യാർത്ഥികളാണ്. ബാല്യം

മുതൽക്കേ നാം ഉറ്റ സഖികളായി വളരുന്ന ഒരു വള്ളിയിൽ വികസിതമായ രണ്ടു വന്ശനകുസുമങ്ങളെപ്പോലെ നാം ഉല്ലസിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതമേകുന്ന വീണയിൽനിന്നും ഓവിയിലും അപശ്രുതി പുറപ്പെടാതിരിക്കട്ടെ!

രാധ: അപ്പോൾ നാം ഇനി വിവാഹിതകളായിട്ടാണു ശിരവനന്തപുരം പട്ടണത്തിൽ മടങ്ങിച്ചെല്ലുന്നത്.

സരള: —അതേ, അത്രയ്ക്കുള്ള മനഃസമാധാനത്തോടുകൂടി നമുക്കു പഠിത്തം പൂർത്തിയാക്കാം. അതേനേരമായി ജീവിതത്തെ മകരം.

ഉണ്ടാകണമെന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ മെഴലി കവികാരങ്ങൾ അഭിന്നങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ആ വികാരങ്ങളുടെ അവതരണരീതിയിൽ സാരമായഭേദമുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെ “നൈപുണ്യാഭ്യാസ”ങ്ങളും പലവിധമായിരിക്കും. എന്നാൽ, ഏതു തരത്തിലുള്ള കവിയായാലും, അയാൾ വികാരസംയുതനും, ഭാവനാസമ്പന്നനും, ക്രാന്തദർശിയും ആയിരുന്നേ മതിയാവൂ. അയാളുടെ ജ്ഞാനവും, ധർമ്മബോധവും, സൗന്ദര്യബോധവും, ഏറ്റവും കൂടിത്തന്നെയാണ് കലാരൂപത്തിൽ അവതരിക്കുന്നത്. ഒരു കവിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാണ് അയാളുടെ കവിതയെന്ന് ചുരുക്കിപ്പറയാം.

ചിലകവികളുടെ വിചാരവികാരങ്ങൾ അക്ഷയസൗന്ദര്യത്തെ രേടിപ്പറപ്പിച്ചുവോൾ അവരുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് വിധേയങ്ങളായ ക്ഷണികഭോഗങ്ങളിൽ മനംമയങ്ങി, അവയെ വാനോളം പുകഴ്ത്തി ആനന്ദിക്കാറുണ്ട്. മദനമാദകരാഗമാണ് അവരുടെ മുരളിയിൽനിന്നും പ്രസരിക്കുന്നത്. മദിരയും മടുമൊഴികളുമായിരിക്കും അവരുടെ ഗാനവിഷയം; സുഖിക്കണം; അതാണവരുടെ ലക്ഷ്യം. ജീവിതം അവർക്ക് മദിരനിറഞ്ഞ പാനപാത്രമാണ്. ഈ പാനപാത്രത്തിൽ മധു നിറയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ട സങ്കല്പകഥാപാത്രങ്ങളെ അവർ സൃഷ്ടിച്ചുവിടുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർ സംതുഷ്ടരാകുന്നു. നിർവൃതിയടയുന്നു.

വേദാന്തതരം കവികളുണ്ട്. അവർക്ക് മനുഷ്യജീവിതം ഒരു സ്വപ്നമാത്രമാണ്. “വഹ്നിസന്തപ്ത ലോഹസ്ഥമാംബുബിന്ദുനാ സന്നിഭം മത്സ്യജന്മം ക്ഷണഭംഗ്വരം” ഇതാണവരുടെ വിധി. താമരയുടെ ഇലയിൽ

ഒരുതുളളിവെള്ളം; ബാലസൂര്യപ്രകാശത്തിൽ അതു് ശബളവണ്ണം കൈക്കൊള്ളുന്നു; കുറേക്കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു നല്ല മുത്തുപോലെ പ്രശോഭിക്കുന്നു. ഒരു ചെറിയ കാറ്റടിക്കട്ടെ; താമരയുടെ ആ ഇലയൊന്നു ചലിക്കട്ടെ; ആ വെള്ളത്തുള്ളി വഴുതിവീണു ജലപ്പുറപ്പിൽ മറയുന്നു. ഇതുപോലെയാണ് ജീവിതവും.

ലോകത്തിന്റെ അഥവാ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയും വൃദ്ധിയും ലയവും പ്രേമത്തിലാണെന്നും, ഈശ്വരൻ പ്രേമസ്വരൂപനാണെന്നും, ആ പ്രേമബ്രഹ്മത്തിന്റെ സഫലംഗമാണു മനുഷ്യനെന്നും, അതിനാൽ ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം പരമമായ പ്രേമമാണെന്നും വാദിക്കുന്നവരാണ് മറ്റുചില കവികൾ. ചിലർ ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കാതെ സ്വാർത്ഥതയ്ക്കായിത്തീർന്നു കാര്യത്തിന്റെയും ചാണകക്കണ്ടിൽ മുളച്ചു തഴയുന്നതും, ആഭാസതത്വത്തിന്റെ ദർശനം വമിക്കുന്നതുമായ അപകൃഷ്ടരാഗമാണു ജീവിതമെന്ന് വാദിക്കുന്നു. കാലവും തരവും നിലയുണ്ടോക്കാതെ, യൗവനം പൂവിട്ടുവരുന്ന കോമളശരീരങ്ങളിൽ കണ്ണുകൾ ഉറപ്പിച്ചു, ഒടുവിൽ, പ്രണയാഭ്യർത്ഥനത്തിനൊരങ്ങിയതിൽ വന്ന അടിപാടിന്റെ ഞരക്കങ്ങളായിരിക്കും അവരുടെ കഴമ്പില്ലാത്ത പദങ്ങളിൽനിന്നു പ്രകടമായും, ചിലപ്പോൾ വ്യംഗ്യമായും നമുക്കു കേൾക്കുവാനിടയാകുന്നത്.

“വാർവെള്ളിത്തളികതളുമ്പിയ പാലൊളി പുലരുമ്പോൾ രാവിനുസുകൃതം; പൂവിനുപുളകം; ഞാനോ സന്തപ്തൻ” എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങി, ബാലിശങ്ങളായ ചില സംഭവങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിച്ച്, പ്രേമത്തിന്റെ ദിവ്യത്വത്തെ പ്രഘോഷിച്ച്, ഹൃദയശുന്ധ

ത വെളിവാക്കി, തന്റെ അഴകിയരാവണ വേഷം ആദ്യനും പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചു;

“ഓമനതന്മണിവിരലാൽ മറ-
കുറിയരുളുന്നില്ലെങ്കിൽ
പ്രേമമനോഹര മരണത്തണലിൽ
ശരണംപൂകും ഞാൻ” എന്നിങ്ങനെ

വീര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു എഴുന്ന കവിതകളിലെല്ലാം, എന്തൊരു പരിശുദ്ധപ്രേമം! എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായ ആദർശം!! ഇത്തരം കവിതകളുടെജനയിതാക്കളാണ് ആളുകൊല്ലിസാഹിത്യത്തിലെ കാളിദാസാദി മഹാകവികൾ!!

എന്നാൽ സാക്ഷാൽ പ്രേമത്തിന്റെ പരിശുദ്ധി മനസ്സിലാക്കിയ കവിസമാട്ടു കൾ എല്ലാ സാഹിത്യങ്ങളിലും ഉണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിലെവിടെയും അവർ കേൾക്കുന്നതു പ്രേമസംഗീതമാണ്. “പ്രപഞ്ചത്തെ പുനിലാവിൽ കളിപ്പിച്ചു” തെന്തെന്നലിൽ താരാട്ടുവാൻ, “പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മായാദൃകലം വലിച്ചുനീക്കി” എങ്ങുമെങ്ങും കുടികൊള്ളുന്ന പ്രേമസ്വരൂപത്തെ അനുവാചകന്മാർ ദിവ്യഭാവനയിൽകൂടി കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനും അവർ കഴിയും. അവർ ജഗദാധാരമായ പ്രേമത്തെ അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ കുടിയിരുത്തി, മനോഹരാശയകസുമങ്ങൾകൊണ്ട് അലിപ്പിക്കുന്നു. അവരാണ് മിസ്സികകവികൾ. കബീർ, ടാഗോർ, മീരാബായി, സുസോ മുതലായവർ പ്രേമത്തിന്റെ ഐശ്വര്യഭാവത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചവരാണ്. മറുചില പ്രേമഗായകന്മാർ പ്രേമത്തെ കരേക്കൂടി മനുഷ്യസാധാരണമാക്കി കാവും രചിച്ചു. ഷെല്ലി, കീററ്സ്, ബിഹാരി എന്നിവർ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയരത്രെ. ഈ രണ്ടുതരക്കാരുടെയും കവിതകളിൽ പ്രതിബിംബിതമായ ജീവിതം ഒരു വാനരപാടി

യെപ്പോലെ മധുരസംഗീതമുതിർത്തു ലോകത്തെ പൂക്കുകൊള്ളിക്കുന്നു. അവരുടെ വണ്ണനകളിൽ അന്തരിദ്വിയങ്ങൾക്കു തരിപ്പേകുന്ന ഭാവന നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ ജീവിതസൗന്ദര്യഗാനങ്ങൾ കർപ്പൂരത്തിരികൾപോലെ—കമിതാവിനെ തന്നിൽ ലയിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു സുന്ദരി ഉതിർന്നു മുരളീഗാനംപോലെ— ഇളംതെന്നലിനെ കോർമയിക്കൊള്ളിച്ചു ചിരിച്ചുകഴയുന്ന മടുമലർചലപോലെ— വസന്താഗമത്തിൽ കളകളും തകർന്ന പൂക്കുയിലിനെപ്പോലെ—പുനിലാവിൽ കളിച്ചു പൂവാടിയിലേക്കു യോജിച്ചവയാണ്.

ജീവിതങ്ങളെപ്പറ്റി ഇവ പോരുന്നതല്ലെന്ന് ഒരാക്ഷേപമുണ്ട്. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്ന് ഈ മനുസ്ഥിതി വളരെ വിദൂരസ്ഥിതമാണെന്നാണ് ഇക്കാലത്തെ ചില കവികളുടെ വാദം.

“കത്തുന ജ്വാലാഗ്നിയാട്ടൊരു തണുപ്പിപ്പാൻ കെല്പില്ലയല്ലാ രാഗപരിശുദ്ധതയ്ക്കുമേ; പ്രേമത്തിൻ തങ്കച്ചായംപൂശിയ നന്മൊന്നാകും— ഊമഗർഭമനുഗ്രഹമായ” കൈമാറിയെന്നാകി. ഒട്ടിയവയറ്റുപിടിക്കുകയില്ല, വിശപ്പിട്ടിഴിച്ചിടുംതൂങ്ങുമിട്ടികയയില്ല; സുന്ദരതയ്ക്കുളംചുംബനങ്ങളെക്കൊണ്ടു ചൊന്മുട്ടുന്നിയിക്കാവല്ലയഥാർത്ഥ്യത്തിന്.” ഇത്തരം കവികൾ കാലത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും നേർക്ക് അപമാസത്തിന്റെ മന്ദമാസം ചൊരിയുന്നു. സഹസ്രസ്രസംയുതമെങ്കിലും ഒളിച്ചു കളിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചു, അതിന്റെ നഗ്നരൂപം കാണുവാൻ, രണ്ടാങ്കണത്തിലേക്കു— തടവുമുറികളിലേക്കു— പാടങ്ങളിലേക്കു— പുലച്ചാളുകളിലേക്കു— വ്യവസായശാലകളിലേക്കു— ഖനികളിലേക്കു— തെരുവുകളിലേക്കു— കടന്നുചെല്ലുന്നു. പ്രഭാതത്തിലും പ്രദോഷത്തി

ലും നിറഞ്ഞുനിന്നു കണ്ണു മഞ്ഞളിപ്പി
 കുന്ന വണ്ണച്ചകിട്ടിനെയും, പട്ടിണിപ്പാവ
 ണ്ണളുടെ പ്രാണശ്വാസത്തിന്മേൽ കെട്ടി
 പ്പൊക്കിയ ചന്ദ്രകാന്തക്കൽ മേടമേൽ
 ള്ളത്തം ചവിട്ടുന്ന ആഡംബരത്തെയും
 അവർ കണ്ണുതുറിച്ചു ഭത്സിക്കുന്നു. ചുറ്റും
 അവർമത്തിന്റെ വിളയാട്ടം കാണു
 വോൾ അവരുടെ സിരകൾ ഉണരുന്നു;
 അവരുടെ ആവനാഴിയിൽനിന്നും അനീതി
 യുടെ നേക്കു കൂരമ്പുകൾ ഇറമ്പിപ്പായുന്നു.
 അവരുടെ പദങ്ങൾ തീക്ഷ്ണവികാരങ്ങൾ ഉ
 റ്റക്കൊള്ളുന്നവയാണ്. ഒരുദാഹരണം
 കാണുക:—

“നരന നരനശുദ്ധവസ്തുപോലും;
 ധരയിൽനടപ്പതുതീണ്ടലാണുപോലും;
 നരകമിവടെയാണു; ഹന്ത! കഷ്ടം!!
 ഹര, ഹര; യിങ്ങനെ വച്ചുനാടുമുണ്ടോ?.

ഇത്തരം മനോവൃത്തിയിൽ ഉറച്ചു നില്ക്കു
 ന്ന കവികൾ കഴവില്ലാത്ത പ്രഭുത്വത്തി
 ന്ന്റെ വൈതാളികന്മാരായിരിക്കയില്ല; പാ
 വങ്ങളുടെ മൃഗലവികാരങ്ങളുടെ തൈഷ്ണ്യ
 വും പരിശുദ്ധിയും കീർത്തിക്കുന്നവരായിരി
 ക്കും. മുതലാളിത്വത്തിന്റെ ഇറക്കിമുടി
 ക്കെട്ടിയ പണസഞ്ചിയുടെ വായ്ചൊളിപ്പി
 ക്കുവാൻ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ പാടുന്നവരല്ല അ
 വർ; നിസ്സഹായരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കു
 വേണ്ടി നിസ്സഹായർ പോരാടുന്നവരാണ്.
 ജീവിതയാഥാത്മ്യത്തെ അവർ തുറന്നു കാ
 ണിക്കുമ്പോൾ അനീതിപരങ്ങളായ മതഭാ
 സങ്ങളും സാമുദായികബന്ധങ്ങളും തകന്നു
 ടിയുന്നു. അനീതിയും പട്ടിണിയും കൂടി
 ചണ്ടികളാക്കി അവശേഷിപ്പിച്ച മനുഷ്യ
 സമോദരങ്ങളെ കൈകൊടുത്തുയർത്തുന്ന
 തിനാണ് അവർ ശ്രമിക്കുന്നത്. സഹൃ
 യന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ സ്തർശിച്ചു അ
 നുകമ്പയെ ഉണർത്തുവാൻ അവർ ഉന്ന

ന്നു. പരാജയമനുസ്ഥിതി അവർക്കില്ല.
 അവർ യുക്തിവാദം ചെയ്യുന്നു; വിവേക
 ശൂന്യമായ ജീവിതത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന
 അനീതിയുടെ ക്രൂരമൃഗങ്ങളോടു എത്താ
 ചൈതന്യമുണർത്തപ്പെട്ട മഹാകവി കമാര
 നാശാൻ, ചണ്ഡാല ഭിക്ഷുകിയിൽകൂടെ
 നമ്മെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നത് നോ
 കുക:—

“ഇന്നലെച്ചെയ്തോരബലം—മൃഗം—
 ക്കിന്നത്തെയാചാരമാവാം;
 നാളത്തെശാസ്ത്രമതാവാം—അതിൽ
 മൂളായ്ക സമ്മതം രാജൻ!”.....

യാഥാത്മ്യത്തെ പുറന്തള്ളിയ എത്രയെ
 ത്ര പ്രശ്നങ്ങൾ വികാരവിചാരങ്ങളുള്ള ക
 വികളെ ഇന്നും എന്നും അമ്പരപ്പിച്ചിട്ടു
 ണ്ടു്. ഇന്നത്തെ ചില കവികൾ ആ പ്ര
 ശ്നങ്ങളുടെ അകവും ഘനവും തുറന്നു കാ
 ണിക്കുവാൻ മതത്തെയും, പ്രഭുക്കളെയും, സ
 മുദായത്തിന്റെ ഭസ്മനങ്ങളെയും ഭയപ്പെടാ
 തെ തുലികകളുച്ചലിപ്പിക്കുന്നു. നാം ത
 ന്നെ നടുങ്ങിപ്പോകമാറുള്ള, വാസ്തവികത
 യുടെ ചിത്രങ്ങളാണ് അവർ രചിക്കുന്നത്.
 അവരുടെ കൃതികൾ വെല്ലുവിളിയുടെയും
 വിപ്ലവത്തിന്റെയും മൂശയിലുരുക്കിയൊഴി
 ച്ചുവാന്തിട്ടുള്ളവയാണ്. ഈപ്രസ്ഥാനത്തെ
 പുരോഗമനസാഹിത്യമെന്നോ സാഹിത്യ
 പുരോഗമനം എന്നോ വിളിച്ചുകൊള്ളട്ടെ;
 ഏതായാലും ഇന്ന്ത്തെ യുവലോകത്തിനു്
 ഇതു് വളരെ ഹൃദ്യതനെയെന്നുള്ളതിനു്
 രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

പുരോഗമനസാഹിത്യത്തെ സംശയ
 ഷ്ടിയോടുകൂടിയാണ് ചിലർ വീക്ഷിക്കുന്ന
 തു്. എന്നാൽ അതിന്റെ അത്യാവശ്യമാ
 ണ്യം തോന്നുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ഭാര
 തീയരായ നമുക്കു് ഭാരതീയസംസ്കാരം
 ധർമ്മാദർശങ്ങളിൽനിന്നു് വിഭൂതസ്ഥി

തമല്ല. നമ്മുടെ പൂർവ്വസൂരികളുടെ മധു നിഷ്പന്നികളായ കവിതകളിൽ ഉത്തമധർമ്മബോധത്തിന്റെ ഒരു രോദനനാദം കേൾപ്പാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതിന്റ രണ്ടുപക്ഷമില്ല. രാമായണത്തിന്റെയും ഭാരതത്തിന്റെയും അന്തസ്സാരം അതാണെന്നു ചിന്താശീലന്മാർ സമ്മതിക്കും. “സത്യാന്നപ്രമദിതവും; ധർമ്മാന്നപ്രമദിതവും കശലാന്നപ്രമദിതവും...” എന്നും “സഹനാവവതു; സഹനശുഭനകംതു; സഹവീർയ്യാകുരവാവഹൈ; തേജസ്വിനാവധീതമസു; മാവിദ്വിഷാവഹൈ” എന്നും ഉള്ള ഉപനിഷദപാത്രങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നവരാണ് ഭാരതീയർ. പല ഭാരതീയാചാര്യന്മാരും സത്യധർമ്മങ്ങളുടെ അഭികാമ്യത തങ്ങളുടെ ജീവിതംകൊണ്ടു ലോകത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയവരാണ്.

ഇന്നത്തെ ചില പുരോഗമനസാഹിത്യ മീമാംസകന്മാരുടെ നോട്ടക്കുറവു പ്രസ്തുത പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് അറപ്പും വെറുപ്പും ഉണ്ടാക്കുവാൻ കാരണമായിട്ടുണ്ട്. വിവേകശൂന്യമായ വിപ്ലവത്തിന്റെ ശബ്ദമാണ് അവർ മുഴക്കുന്നത്. ലോകശാന്തിയുടെ ഏകാവലംബമായിരുന്നിട്ടുള്ള മതങ്ങളെ—അതു ഏതുതന്നെയായിരിക്കട്ടെ—എതിർക്കുന്നതു ബുദ്ധിപൂർവ്വകമല്ല. മതങ്ങളിൽ അധർമ്മത്തിന്റെ കരിമ്പിഴയ്ക്ക് വീശിയിട്ടില്ലെന്നല്ല വിവക്ഷ. അതു മതങ്ങളുടെ ദോഷമല്ല; അതു മതംകൊണ്ടു കൈകാര്യംചെയ്തു ജീവിക്കുന്നവരുടെ ദോഷമാണ്. ആത്മീയതൃപ്തിശാലമെന്നതിന്റ നന്നും തരം അമൃതമാണ് മതം. അതിന്റെനേരേ എന്തിനു കൊഞ്ഞനം കാട്ടണം!!

പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിൽ അലങ്കാരത്തിനും, ആലോചിക്കത്തോറും

സകരമായിത്തോന്നുന്ന ഭാവനകൾക്കും ആശയങ്ങൾക്കും സ്ഥാനം അനുവദിക്കേണ്ടെന്ന ശാഠ്യവും ശരിയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. മനുഷ്യന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതസംതൃപ്തിക്കുതക്കുന്ന ഒന്നാന്തരം കലാശം തുളുമ്പുന്ന കൃതികളാണുണ്ടാകേണ്ടതു്. അവ ധർമ്മപ്രചോദകങ്ങളും ആയിരിക്കണം. അവയിൽനിന്ന് ആശാസ്യമായ പ്രബുദ്ധതയുടെ കാഹളനാദം ധ്വനിക്കണം. പട്ടുതുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞു സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന മറയത്തരങ്ങളിൽ ജനസാമാന്യത്തിനു വെറുപ്പുതോന്നണം; സാമാന്യ ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ വികാരവും നാഡിയടിച്ചു ഇക്കവിതകളിൽ വേണ്ട സംസ്കാരത്തോടുകൂടി പ്രദ്യോതിക്കണം. ബാലിശ പ്രകൃതികൾ പകവീട്ടുവാൻ എഴുതുന്ന വാരോലകളല്ല ഉത്തമസാഹിത്യം. നിലമുഴുതുമറിക്കുന്ന പീപ്പിണികളെയല്ല, ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നെറ്റിപ്പട്ടംകെട്ടി എഴുന്നള്ളിക്കുന്നതിനും, അവാരിചാത്തി പടയ്ക്കു് അണിനിറുത്തുന്നതിനും ഒരുപോലെ ഉപകരിക്കുന്ന ഗജവീരന്മാരെയാണ് ലോകംഇന്നും എന്നും വിലമതിക്കുന്നത് എന്നോർമ്മിക്കണം. വാസനയുള്ളവരും, കലയുടെ മർമ്മം ഗ്രഹിച്ചവരും, അദ്ധ്യാസവിചക്ഷണരും, സംസ്കാരസ്വഭാവനയുമായ മനീഷികൾ ഉത്തമപരിവർത്തനത്തിന്റെ ആവശ്യകത ഉൽകൃഷ്ടസാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾവഴി—ആശാനെപ്പോലെ—ലോകത്തെ ഉൽബോധിപ്പിക്കട്ടെ. രക്തച്ചൊരിച്ചിലുണ്ടാകുന്ന വിപ്ലവങ്ങളല്ല, സന്തതവും ശാന്തിപ്രദവുമായ പരിവർത്തനമാണ് ഇന്നത്തെസ്ഥിതിക്കാവശ്യം. അല്ലെങ്കിൽ ദാഹശമനത്തിന്റ ഉപ്പുവെള്ളം കുടിക്കുന്നതുപോലെ മാത്രമേ ആയിരിക്കൂ.

ദി ക്രൗൺ ബേക്കറി,

ലക്ഷിനട, കൊല്ലം.

(ബ്രാഞ്ച്:—ക്ലാക്ക് ടൗൺ ജംഗ്ഷൻ.)

എല്ലാത്തരം കേക്കുകൾ, റൊട്ടികൾ, ബിസ്കൂറുകൾ, ഫ്രാൻസി സപീറുകൾ, ശീതളപാനീയങ്ങൾ, സിറപ്പുകൾ, ഐസ്ക്രീം ഇവ എല്ലാം തയ്യാർ. ഏറ്റവും പഴക്കവും പൊതുജനസമ്മതവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതും, നിങ്ങളുടെ ഏവരുടേയും സഹകരണത്താൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുവരുന്നതുമായ ഏക സ്ഥാപനം. ടീപാർട്ടികൾ പരിഷ്കൃതമായ രീതിയിൽ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാണ്. പരീക്ഷണാത്മകം ഞങ്ങളുടെ സ്റ്റാളുകൾ സന്ദർശിച്ചു സമുപരാകവിൻ!

പ്രൊപ്രൈറ്റർ, പി. എൻ. രാഘവൻ.

സൺ ബ്രാൻഡ് ഷാങ്ങ് ലിമ്പർ കായിൽ

ശാസ്ത്രീയമായി ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത്.

പ്രായഭേദമെന്യേ ആർക്കും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതും നഷ്ടപ്പെട്ട ആരോഗ്യത്തെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതുമായ വിശിഷ്ടാഹാരം.

എല്ലാ പ്രധാന വ്യാപാരശാലകളിലും കിട്ടുന്നതാണ്.

കോട്ടയം സ്റ്റാക്കിസ്റ്റ്:- M/s. S. S. Mani and Bros.,

Chemists & Druggists, KOTTAYAM.

ദി പോപ്പുലർ ഇൻഡസ്ട്രീസ്, കൊല്ലം.

നിങ്ങളുടെ

നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കണമെങ്കിൽ

ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥങ്ങൾ, സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ജീവചരിത്രങ്ങൾ, ജ്യോതങ്ങൾ, പദ്യങ്ങൾ, വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ചെറുകഥകൾ, നാടകങ്ങൾ, വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഹിന്ദി പുസ്തകങ്ങൾ, എന്നിങ്ങനെ വിവിധശാഖകളിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ എപ്പോഴും സുലഭമായി ലഭിക്കുന്ന കൊല്ലം ശ്രീരാമവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോവിലേയ്ക്ക് ആർഡറയയ്ക്കുവിൻ! സ്റ്റാമ്പുസഹിതം പുതിയ ക്യാരൻ്റ് ലാഗിൻ്റ് എഴുതവിൻ!!

THE SAHODARI.

(A POPULAR MONTHLY JOURNAL)

അ മ ര ഹി യ ങ്ങ ള്

(The Best Nervine Tonic)

സ്ഥിരമായ ആരോഗ്യത്തെയും ആയുർദൈർഘ്യത്തെയും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഞങ്ങളുടെ അമരഹിയാം വാങ്ങി സേവിക്കുക. അക്കാല ദുരാനന്ദങ്ങളേയും ജനനേന്ദ്രിയസംബന്ധമായ സങ്കലവിധ കേടുപാടുകളേയും ചോക്കി, ശരീരത്തിന് നവീനമായ ശേഷസ്സം, ഓജസ്സം പ്രദാനം ചെയ്ത് ഐഹികപാരത്രികസുഖങ്ങളെ അനുഭവിപ്പിച്ചു മനുഷ്യനെ യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനാക്കിത്തീർത്ത ദിവ്യരസം.

അമരഹിയാം 24 ബ്ര. കപ്പി 1-ക്കു വില 3 രൂ 8 ബ.

N. B. ഇവിടെ രോഗികളെ നേരിട്ടു പരിശോധിച്ചു ഭരണയം നിശ്ചയിക്കുന്നതു കൂടാതെ, സങ്കലവിധ ആയുർവേദ രോഗങ്ങളും മായ വിലയ്ക്കു കൊടുക്കപ്പെടും. അഗതികളായ രോഗികളെ ധർമ്മമായി ചികിത്സിക്കുന്നതാണ്. കൂടുതൽ വിവരം അറിയണമെന്നുള്ളവർ ഞങ്ങളെ സ്തംബസമീപം മലയാളത്തോ, ഇംഗ്ലീഷിലോ, തമിഴിലോ ഉള്ള ക്യാറ്റാലോഗിന് ആവശ്യപ്പെടുക.

മാനേജിംഗ് പ്രൊഫ്രൈറർ,

എം. പി. കൃഷ്ണൻ വൈദ്യർ,

ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം ആയുർവേദ ഫാർമസി &

ബ്രാഞ്ച്:—പുത്തൻചന്ത,

തിരുവനന്തപുരം.

ഗ്രാൻറ് ഇൻ എയിഡ് വൈദ്യശാല,

കൊല്ലം.